

Åter till det vilda

En uppgörelse med civilisationen

Lars Larsen

30.9.2016

Innehåll

- Så sade Ahmed Djoghlaoui, generalsekreterare för FN:s ”Convention on Biological Diversity” 2010. Det låter visserligen som en överdrift, och forskarnas uppskattningar om utrotningstakten varierar kraftigt, men det säger något om hur allvarligt läget är att sådana uppgifter framkommer från auktoriteter på området. 9
- Jag säger inte att alla rika västerlänningarna är brottslingar, jag tänker mer på sånt som chefer för olje- och kolbolag, chefer för Monsanto (företag som tar fram genmanipulerade grödor), korrupta bankirer och spekulanter, chefer för skogsindustrin osv. 16
- Det innebär inte att vi har rätt att utrota folk eller att vi bör ta självmord. Vi kan däremot effektivt behandla vår dödsskuld till naturen genom att de flesta undviker att föda barn. Bara det är att dö lite grann. Men det är inte destruktivt. 20
- Det måste sägas att jag inte vill kasta det goda vi har lärt oss av civilisationen i sopkorgen, utan vi ska ta det bästa av civilisationen och det bästa av stenåldern och foga samman detta. Men högteknologi är inte det bästa vi lärt oss av civilisationen, och är också svårt att förena med stenåldern, däremot finner man tolerans, mänskliga rättigheter, demokrati, anarkism, socialism, jämställdhet och feminism bland det bästa civilisationen har lärt oss, och dessa är alla saker som är mycket lätta att förena med de vilda urfolkens och stenålderns livsstil, medan högteknologin har svårare för detta. 27
- Jag är dock anarkist, men världsparlamentet skulle vara ett sätt att avveckla staten och civilisationen, först på lokal nivå och sedan på global nivå, ett världsparlament som till slut skulle avveckla sig själv när civilisationen vissnade bort. Det vore oerhört svårt att avveckla civilisationen och staten utan ett världsparlament. Hur ska vi annars få stopp på t.ex. nykolonialisterna, eller de globala miljöbrottslingarna, såsom oljebolagen? Utan globala lagar kommer de att pumpa upp all tillgänglig olja. 31
- En sadhu är en indisk helig man, en asketisk, hemlös, barfota helig tiggare. 34

- Visserligen har många teologer försökt undkomma denna fascism genom att mena att alla blir frälsta till slut, och uppnår salighet, det kallas universalism. Men även evig salighet, utan helvete, skulle till slut bli tråkigt, det blir som att titta på en evig fotbollsmatch. 36
- Det vore visserligen bra för naturen att civilisationen kollapsade, men långt bättre vore det med en kontrollerad avveckling av civilisationen, det skulle även vara bättre för människorna, inte bara bättre för naturen. När det gäller naturen, tar ju avskogningen fart i en kollaps, då alla ska elda med ved istället för att värma husen med el. Och jakten på vilda djur tar också fart, så att vi riskerar utrota djurarter. 46
- Jag är således bara emot läroplikten. Det skall vara frivilligt och lustfyllt att gå i skola. Skolan i tredje världen bör också kopplas loss från det kolonialistiska projektet. 50
- Jag tänker här på bascommunity, granncommunity i vardagen. All världens föreningar kan inte kompensera för detta. 52
- Jag är väldigt noga med att slå hål på myten om att det skulle vara tungt att återvända till urfolkens livsstil, att det skulle på nåt sätt innebära en uppoffring, såsom många fruktar, och som är ett led i mångas försvar för civilisationen. Jag tror sanningen är det motsatta, att urfolken har det mycket lättare än de civiliserade, och att vi behöver arbeta minst hälften så lite om vi lever som urfolken, med mycket mer tid för socialt umgänge, kultur och lek. 54
- Alla fattiga har dock inte gott om tid. Det finns många fattiga i tredje världen som jobbar allt för mycket. Men generellt skulle jag vilja säga att både vi i västerlandet och folk i tredje världen skulle få mer fritid om vi jobbade mindre och levde enklare. 61
- Detta är de goda sidorna med döden. De dåliga finns förvisso också, som att det är en tragedi varje gång en riktigt god människa dör, en eldsjäl för människors och djurs rättigheter, en ekoförfattare, en klimatkrigare. De är ofta oersättliga. Även när något dör i förtid, när t.ex. när barn och ungdomar dör, som har chansen att göra en insats i vår värld, är det tragiskt. Också om man själv är inne i att göra mycket gott, har man skäl att frukta döden, så att den inte ska beröva världen det goda man gör. Här kan man säga att döden är en aning skrämmande, och att det kan vara osjälviskt att frukta döden. Detta är bara en liten nyansering av det sagda i detta kapitel. 65

Även om livet vore evigt i betydelsen att det fortsätter i andevärlden efter den fysiska döden, gör det likförbannat tillvaron outhärdlig. Det blir som en evig fotbollsmatch. Livet blir billigt om det fortsätter i evighet. Och för de kriminella skulle det bli ett outhärdligt helvete (om man får tro de kristna fundamentalisterna). Det är tur för de kriminella att det inte finns något liv efter döden.

67

Vi anser barn för "obegåvade" när de inte uppfyller skolans kriterier för att vara begåvad, när de i själva verket bara kan ha en annorlunda begåvning, en som skolan inte kan upptäcka. Istället för att vara intellektuellt begåvade, kan de vara intuitivt, socialt eller praktiskt begåvade, kanske begåvade på områden som inte skolan kan mäta, t.ex. inom trädgårdsodling, jordbruk, boskapsskötsel, husbyggnad, jakt och fiske o.d. Kanske de är fantastiska på att leva självförsörjande, något som är långt viktigare än något av det skolan lär ut. Kanske de är förträffliga survivalister, som vet hur man överlever när kriserna slår till och skolan får skämmas över att inte ha lärt barnen survivalism och krishantering. Jag tror rentav att "vilda", bråkiga elever ofta kan vara bättre på sådant än förtryckta elever, eftersom de vilda står närmare naturen och jorden än de andra. Men sådant får man inte bekräftelse för från skolan, som är helt fokuserad på att civilisera barnen och fjärma dem från naturen och det vilda, i kolonialistisk anda. För skolan är det enda som räknas att man blir en lydig medborgare i vårt halvfascistiska samhälle, inte att man blir självständig, självförsörjande, med starka band till naturen och det vilda. Det är så vidrigt att man kan spy.

74

Det skulle bli ett ramaskri om människor blev tvingade till plågsamma försök för sjukvårdens bästa. Då förstår vi hur grymt det är. Men av någon orsak reagerar vi inte när djur utsätts för plågsamma försök, även om de lider lika mycket som människor. Jag vet varför; djur har inte så stort värde för många människor och politiker.

78

Detta kapitel skrev jag mycket senare än resten av boken, så mina tankar har utvecklats lite sedan dess, särskilt i förhållande till jakt och hur vi ska låta djuren rewilda sig. Jag tar i detta kapitel inte helt avstånd från jakt (även innan ekosystemet har återhämtat sig), och mina tankar om det är här att vi bör få lov att jaga för att få skinn till våra kläder och tipin, men i tropikerna behöver vi inte detta, så där kan vi bara köra med skogsträdgårdsodling. Vi bör bara jaga om det är absolut nödvändigt, och detta är också en av orsakerna till att jag i min stora "idé" förordar en emigration till de varma länderna, för där behöver vi inte jaga i samma utsträckning som i Nord, och kan därför orsaka mindre lidande för djuren. Detta, att jaga minimalt, anser jag vara så viktigt, att jag skulle välja att avstå från att föda barn i stor utsträckning, för att behöva jaga minimalt. Är vi färre behöver vi jaga mindre, och kan också lättare emigrera till varma länder, där vi behöver jaga mindre än i Nord. Så svårt är det inte med avhållsamhet i att skaffa barn! Människorna har också en stor skuld att betala till djuren, och detta är ett sätt att betala denna skuld.

84

Fracking går ut på att man borrar åtta kilometer långa horisontella borrhål, och spräcker berggrunden med en blandning av vatten (50-60 millioner liter per brunn), sand (ett tjugotal millioner kg per brunn) och en massa giftiga kemikalier, så att man kan pumpa upp oljan som ligger i porerna i den rätt så kompakta berggrunden. Väldigt dyrt och resurskrävande.

89

Åter till det vilda

En uppgörelse med civilisationen

av Lars Larsen

Inga rättigheter förbehålls. Det står var och en fritt att sprida min bok hur de vill, jag har ingen copyright på den. Min bok tillhör det s.k. "Public Domain".

Innehåll

Förord Inledning: Vi behöver en miljöväckelse Vi befinner oss i ett osynligt krig Att lära sig av tiden då man inte skiljde mellan arbete och fritid Drömmen om den förlorade guldåldern Om helveteslärans absurda drag. Och lite om ekopsykologi Står vi i en gigantisk skuld till miljön? Miljöetikens kopernikanska revolution Mänskligheten kan komma att dö ut inom hundra år Guds och västerlänningens likgiltighet Ibland kan det vara bra att vara lite lat Vi behöver offra oss för naturen Meningen med mitt liv Vad civilisationens monument är Kollapsen en befrielse Att gå barfota – ett stilla uppror mot civilisationen Civilisationen – himmel och helvete upp-och-ner Den egna frälsningen är inte det viktigaste Mänskligheten är som en cancer i Moder Jords kropp Civilisationen är en kollektiv psykos Hur civilisationen rubbar balansen i naturen Vi måste våga göra fel Naturens återkomst Civilisationens desperata slavar Leve det sköra livet! Den tråkiga staten Silverblicken Själv-stränghet Något om utopin och moralen Klimatet och Immanuel Kants kategoriska imperativ Något om djurismen Civilisationen är en förgrovningsprocess Vetenskapsmännen är som civilisationens missionärer Djurismen i dess förhållande till anarkoprimitivismen Min idé för hur vi avvecklar civilisationen En inomvärldslig andlighet Gud är vild Sadhuna och västerlandets ateister De civiliserades sterila, fascistiska himmelfantasier Bajs och kiss är naturens guld Vad skulle du göra om du hade sju år kvar att leva? Är döden något ont? Psykosens väsen Sveriges kyrkor – skamfläckar för landet Lewis Mumford om vår tids Eichmanns Civilisationen som fascismens innersta väsen Hur civilisationshelvetet får fortplantas Vad jag skulle börja avveckla av civilisationen, om jag fick bestämma. Och vilka "industrier" jag skulle uppmuntra Har djurismen kommit för sent? Civiliserad konst och kultur: en TV i fångens cell Djurparkernas ohygglighet Något om vår tids fascism: polisen och militären Allt har lagts till rätta för katastrofen Pengarna borde avskaffas Civilisationens hybris Den totala bristen på vildmän/vildkvinnor i västvärlden Varför jag tror att kärnan i djurismen är sann. Och något om hur djurismen uppkom Tron på teknikens frälsande kraft. Och något om filmen Avatar. Våra skolor har missat det viktigaste i undervisningen Den rika världen har förlorat det viktigaste: community Man kompromissar inte med fascisterna Djurismens och anarkoprimitivismens inneboende barmhärtighet Varför jag inte gillar matematik Civilisationen liknar en alkoholist När det blir viktigare att "ha rätt" än att "leva rätt" Hur det ser ut på min horisont. Hur jag tror jag kommer att dö Slaveriet – civilisationens bakfylla Slaveriet har inte avskaffats Lite om permakultur Naturens ljuvliga anarki. Arbetet som hobby. "Åter till källorna"- motivet. Åter till naturen och djurriket Att dö före döden. Att öva sig i att dö, öva sig i osjälviskhet Döden är ekologisk Hur oljeberoendet liknar på drogberoende Kort definition av djurismen Om att vända mänsklighetens evolution Holma skogsträdgård Kollapsen kryper närmare och närmare. De fattiga drabbas först och märker det först Kolonialismen har inte avskaffats Koloniseringen av naturen. Och något om humanismen, vetenskapen och djurparker Skolläranas mobbning av eleverna Allt djurplågeri borde kriminaliseras Vi i väst är dåliga förebilder för tredje världen Hur Amerika tvingade urinvånarnas barn i internatskolor. Hur kolonialismen har fortsatt Vad sann bildning är. Humanismens rutenhet Koldioxidransonering och David Jonstads bok "Vår beskärda del" Min ideala eko-by. Och ett möjligt framtidsscenario Hur vi skulle kunna hjälpa våra husdjur och vår boskap att förvilda sig. Ett möjligt framtidsscenario när det gäller detta. APPENDIX: A. Vad är peak oil, oljetoppen? B. Klimatet och tvågradersmålet Ordensregeln i Den Heliga Naturens Orden

Förord

År 2010 gavs min bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst." ut på Titel förlag. Sedan dess har mycket hänt i min tankevärld, inte minst det att jag blivit ateist. Jag känns inte längre vid det religiösa innehållet i nämnda bok, som är ett teologiskt genomförande av anarkoprimitivismens idé, kallad "djurism" (jag kommer att förklara

begreppet senare i boken). Kärnan i djurismen, avskalad allt religiöst innehåll, har dock förblivit stommen i mitt tänkande, som numera är av ekofilosofisk art, istället för av ekoteologisk art.

Jag känner nu att tiden är mogen för mig att uppdatera djurismen i en icke-religiös bok om den. Jag vill inte låta boken "Djurisk teologi" bli det sista ordet om djurismen. Min nuvarande icke-religiösa djurism härrör sig ur min tidigare religiösa djurism ungefär som kemin härrör sig ur alkemin.

"Djurisk teologi" gavs bara ut i 50 exemplar och fick inga egentliga tidningsrecensioner (vilket jag nu tycker är tur, då jag inte tycker boken är så bra längre). Med min nya bok hoppas jag nå ut till en bredare läsekrets med djurismen.

"Civilisation" är ett begrepp som är avgörande för denna bok. Med det menar jag de samhällen som baserar sig på domesticering (tämjande) av djur, växter och människor, på exploatering, utsugning, och rovdrift på miljön, och där stadskulturen är i centrum. Med andra ord, imperier. De vilda ursprungsbefolkningarna innefattas alltså inte i denna definition, inte ens Nordamerikas urinivånare (trots att de till en viss del domesticerade djur och växter), p.g.a. att deras samhälle inte hade någon stadskultur och ingen rovdrift på naturen.

Jag ställer i boken genomgående civilisationen mot det djuriska och det naturliga, där civilisationen får representera förfallet och det onaturliga och galna, och det djuriska och vilda får representera det naturliga och goda livet. Detta går stick i stäv med hur begreppen används i dagligt tal. Att vara "civiliserad" i dagligt tal är att vara hyfsad, artig, vänlig och human, medan att vara "djurisk" och "vild" är ofta att vara rå, ohyfsad, oartig, oberäknelig och inhuman. Jag vill att vi tänker lite djupare på dessa två begrepp, och undersöker om djuren och det vilda verkligen förtjänar att vi använder begreppen "djurisk" och "vild" på detta sätt, och om civilisationen förtjänar att vi använder begreppet "civiliserad" på ovannämnda sätt. Är djuren och det vilda verkligen så hemska, och är civilisationen verkligen så god? Denna bok är bl.a. en prövning av tesen att civilisationen är god och det djuriska och vilda dåligt.

Jag tar bestämt avstånd från all ekofascism, och jag har genomgående varit på vakt mot sådana tendenser hos mig när jag redigerat boken. Märker ni något sådant i boken, mejla mig på naturesbarn@yahoo.com. Min stora "ide" för hur vi avvecklar civilisationen i mitten av boken är inte menat som en lag som alla ska följa, utan som ett knippe idéer som vill visa att det går att tänka sig hur man avvecklar civilisationen i praktiken. Inget av det jag föreslår i boken vill jag att ska genomföras diktatoriskt, genom tvång. Orsaken? Jag tror på det goda i människan, på gräsrotsdemokrati och samarbete.

Denna bok är ett första famlande försök till en ekologisk helhetsåskådning, en ekofilosofi. Ha överseende med detta, antagligen är det ännu mycket omoget. Jag är heller ingen akademisk ekofilosof, så en akademisk diskussion finner du inte i den, utan mest ett försök till bondförnuft.

Min bok är gjord av ett antal blogginlägg som jag publicerade på min blogg "För naturens skull" 2015-2016, en blogg som fortfarande är aktiv på adressen www.universalist.blogg.se. Jag har i stort sett ordnat kapitlen i boken i den ordning de förekom på bloggen, för att läsaren ska se hur mina tankar utvecklats sig.

Boken är tänkt för den stora allmänheten, inte bara för de "redan frälsta", d.v.s. miljörelsen. Ha därför överseende med att boken inte går på djupet i många av sina ämnen, utan är tänkt mer som en introduktion till min radikala gröna civilisationskritik. Fördjupning är att vänta i kommande böcker, som är under process.

Lars Larsen, Stockholm, hösten 2017

Inledning: Vi behöver en miljöväckelse!

Föreställ dig att den bibliske vilden och profeten Johannes Döparen dimper ner i vår tid, och besöker vår nuvarande planet för första gången. Han gör en jorden runt-resa, guidad av en klimatvetenskapsman, som förklarar för honom vad han ser, och som också undervisar honom i klimatets tillstånd och framtid på jorden.

På sin resa lägger Johannes Döparen märke till en sak särskilt noga. Det är den massiva trafiken i världens storstäder, som bara spyr ut koldioxid, samt de väldiga fabrikkorstenar som riktigt synligt gör det samma. Detta får Johannes att undra om vi inte är riktigt kloka - med detta förfarande stjälar vi ju tillvaron för våra efterkommande, och riskerar att planeten blir oboeelig om hundra år eller så, eller rentav snarare.

Johannes kommer bara till en enda slutsats: planeten jorden behöver en global, massiv miljöväckelse för att detta skall stoppas, samt en heroisk mobilisering av alla mänsklighetens krafter, liknande den de allierade genomförde under andra världskriget, för att få stopp på koldioxid-utsläppen. Vi behöver en planerad global kraftig recession, ja en planerad kraftig nerväxt i den globala ekonomin, samt en planerad kraftig minskning

av befolkningen genom att vi så gott som slutar föda nya barn. Allt detta kräver en gigantisk miljöväckelse för att kunna startas.

Så Johannes Döparen börjar trycka upp flygblad, traktater, med väckelsebudskapet på, och börjar predika budskapet på gator och torg, när han inte finner några andra kanaler för sitt budskap (etablissemangen tar inte honom på allvar). Överallt ropar han: "Vi måste starta en miljöväckelse!"

Vi befinner oss i ett osynligt krig

Vi befinner oss i ett osynligt krig. Ett krig som ofta inte märks. Det är det stora kriget mot djuren och naturen (omkring 150-200 arter av djur och växter dör ut varje dag, enligt FN:s Environment Programme 2010 *), mot klimatet, mot tredje världen, och inte minst, våra efterkommande. Det är ju de som får betala för den utsugande, civiliserade livsstil som vi har nu, det är de som får betala ner våra skyhöga statslån. Detta krig är lömskt. Offren sopas under mattan av den lömska reklamen och de fördummande TV-programmen. Att omvända och civilisera urbefolkningar anses som en stor uppoffring, "den vite mannens börda". Vi tror att bara vi får tredje världen att gå i skola (och därmed få itutat sig västerländska värderingar), så skall fattigdomsproblemet lösas, alltmedan vi bygger våra väldiga fabriker där den vilda naturen en gång blomstrade och närde urbefolkningar. Vi tar deras kokosnötter och skickar dem över halva jorden, och betalar för dem i pengar, bara för att de skall köpa våra onödiga, förtryckande lyxprylar, tillverkade i tredje världen under slavliknande förhållanden, och med slavaktiga löner. Vi odlar tobak, te, kakao och kaffe, helt onödiga varor, på urbefolkningarnas en gång så dyrbara naturområden, som närde dem med mat som en mor. Så beslaglägger vi den mark som tredje världen skulle behöva till matproduktion för att lindra svälten för de 800 miljoner som svälter på vår planet.

När skall detta osynliga krig få sitt slut? Måste civilisationen kollapsa för att det ska ta slut? Måste mänskligheten rentav dö ut, för att naturen skall kunna återhämta sig? Nu liknar civilisationen jäst i en druvsaftburk, jästen äter druvsockret, och producerar som avfall alkohol. Men till slut är sockret uppätet, och jästen dör av avfallet, alkoholen, som omvandlar druvsaften till vin. Likaså äter civilisationen på oljan, kolet och naturgasen, och producerar som avfall koldioxid. Men civilisationen slutar inte äta på oljan, kolet och naturgasen innan nästan allt är uppätet. Kommer civilisationen att dö av avfallet, koldioxiden, när den producerar abrupta klimatförändringar?

Så sade Ahmed Djoghlaf,
generalsekreterare för FN:s ”Convention
on Biological Diversity” 2010. Det låter
visserligen som en överdrift, och
forskarnas uppskattningar om
utrotningstakten varierar kraftigt, men
det säger något om hur allvarligt läget är
att sådana uppgifter framkommer från
auktoriteter på området.

Att lära sig av tiden då man inte skiljde mellan arbete och fritid

”Något som också ger en aning om synen på arbete är att vissa stammar, exempelvis det australiensiska folket ”Yir-Yoront, inte gör någon språklig skillnad mellan orden ”arbete” och ”lek”. (David Jonstad om australiensiska urinvånare i sin bok ”Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga” Ordfront 2016)

...“another dichotomy appears, the distinction between work and non-work, which for so many, many generations did not exist.”, skriver den anarkoprimitivistiske filosofen John Zerzan i ”Twilight of the machines” (2008). Han syftar på de två miljoner år som vi levde ociviliserade som jägare-samlare. Då fanns det ingen uppdelning av arbetet såsom senare i civilisationen. Och arbetet var som en lek! Människan ”arbetade” då såsom djuren ”arbetar”. Vem tänker att en humla arbetar då den surrar från blomma till blomma? Den gör det den är skapad att göra. Vi är inte skapade till de arbeten som civilisationen ger oss i dag. De är inte i våra gener. Det är därför vi skiljer mellan arbete och fritid, och tycker arbetet är krävande och tungt, så att vi behöver ”fritid”. Men under två miljoner år var inte arbetet tungt för människan, paleo-antropologer har räknat ut att vi då använde ungefär två till fyra timmar varje dag till jakt och insamlande av mat. När man ”arbetar” bara två till fyra timmar om dagen, och därtill med sådant som är direkt knutet till överlevnaden, sådant som är djupt meningsfullt, känns det inte som arbete. Det för däremot tankarna till myten om Adam och Eva i Edens lustgård.

Jag kan inte undkomma en viss längtan efter det tillståndet, som människan har levt i under största delen av sin historia, och kan heller inte undkomma en viss undran över huruvida det vore möjligt att återvända därtill. Det som krävs, vore att vi lät våra åkrar växa till skogar igen, och så småningom släppte alla boskapsdjur fria i dessa nya skogar. Så skulle vi kunna leva på fiske (jag gillar inte riktigt jakt, jag accepterar det bara i desperata situationer) och insamlande av nötter, äpplen, päron, bär och annat som man kunde torka till vintern. Om vi kom tillbaka till det tillståndet, skulle jag nog ge upp min vegetarianism, och vara med i fisket. Men ett sådant tillstånd skulle kräva en radikal minskning av befolkningens mängden, kanske ner till en tiondedel, till 740 miljoner globalt. Detta är inte heller helt omöjligt att tänka sig, ifall civilisationen kollapsar riktigt djupt, och miljarder människor dör av svält, samt ifall de överlevande begränsar kraftigt sitt barnafödande. Jag har personligen bestämt mig för att inte alstra barn, och uppmuntrar även andra därtill.

Jag tror dock inte längre, såsom i min förra bok ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst”, att vårt urliv i djungeln var ett paradiset, men det var inte heller så uselt som den moderna civilisationen vill få oss att tro. Sanningen tror jag ligger någonstans mittemellan. Det paradisiska låg snarare i att vi inte behövde arbeta, och i att vi levde i harmoni med resten av skapelsen, utan exploatering av naturen (i alla fall innan vi började jaga, vi utrotade ju många djurarter på stenåldern genom vår överdrivna jakt) och utan att förslava andra varelser.

Drömmen om den förlorade guldåldern

”In my first book, *Memories and Visions of Paradise* (Tarcher, 1989; Quest, 1995), I even hypothesized that the universal myth of a lost Golden Age might represent humanity’s collective memory of the time before plows, kings, and armies.” (Richard Heinberg in the article “Green Anarchism and Oil depletion: how close is the collapse?” in the magazine “Fifth Estate”, Summer 2004)

Om helveteslärans absurda drag. Och lite om ekopsykologi.

Den klassiska kristna helvetesläran har många absurda drag, men det absurdaste tycker jag är det här: Hur kan någon vara salig i sitt hus om hon vet att det just nu finns en tortyrkammare i hennes källare, där banditer torterar en av hennes vänner. Och hon vet också att detta kommer att fortsätta i all evighet.

I händerna på en sadist skulle den saligheten vara förstaelig, sadisten njuter ju av att se andra plågas. Men genast när empatin infinner sig, så är också glädjen borta för gott i en sådan situation.

Kan man vara sant lycklig så länge någon av ens nära och kära plågas? Det tror jag inte. Vi lider med dem som plågas. Ens lycka i en sådan situation skulle vara helt egoistisk. Religion och droger kan kanske ge ett tillfälligt lyckorus då, men lyckan skulle inte vara sann, och ännu mindre varaktig.

Kan man vara sant lycklig så länge vår älskade natur plågas intill feber, och miljarder djur har ett tungt och enformigt liv i djurfabriker? Det tror jag inte. Jag tror ekopsykologin har mycket att säga till om här. Den ser ett samband mellan de utbredda psykiska problemen, och vår förstörda miljö. Vi måste gå den tunga vägen till helande för miljön om vi ska ha en chans att börja må bra igen. Men det hör man aldrig från psykiatriker. Dom ser sällan de stora sambanden.

Står vi i en gigantisk skuld till miljön?

Vad är det som säger att skuld bara kan finnas mellan människor? Skulle man inte också kunna tänka sig att man kan dra på sig skuld till djuren och miljön, ja t.o.m. till kommande generationer? Jag tror det. Jag tror t.o.m. att vår civilisations skuld till djuren och naturen och kommande generationer vida överträffar alla nationernas sammanlagda skulder till varandra. Men detta går inte att betala i pengar. Vi måste betala med att stiga tillbaka från vår ockupation av planeten, stiga ner från vår kungatron, och låta andra arter än vår egen få tillbaka sin livsmiljö. Vi har faktiskt stulit marken från djuren och naturen. Och böterna är skyhöga för sådana brott. Det kan t.o.m. kosta så mycket som vår arts utrotning, ifall vi inte stiger tillbaka och ger plats åt dem vi schasat ut. Och varje dag stjälar vi dyrbar olja som framtida generationer skulle behöva för att bygga en hållbar värld. Denna stöld är så grov att den kostar oss klimatförändringar och energikriser.

Vad är vi skyldiga djuren, naturen och kommande generationer? Och hur sonar vi det ohyggliga brott, som kallas civilisation? Jag tror allt kan kokas ner till marken vi lever på. Vi är skyldiga djuren och naturen marken vi lever på. Så radikalt är vårt brott. Åkrarna vill inte vara sterila härbärgen för monokulturer, såsom de är idag. De vill vara vilda, de vill hysa otaliga arter, djur och växter i stor mångfald, och inte minst, de vill vara skogar. Vi är skyldiga naturen alla våra åkrar för att hon ska kunna växa sig vild igen, bli skog igen. Och vad innebär det för oss människor? Vilken uppoffring kräver det? Jag tror att vi måste kollektivt avstå från att föröka oss. Med undantag av enstaka människor, som säkrar mänsklighetens överlevnad. Vi måste minst gå ner till 740 miljoner människor, en tiondedel av vad vi nu är, tror jag. Och det på kort tid. Såklart kommer det inte att fungera om inte vi dör i massvis. Men även det är vi skyldiga naturen. Vi har en döds-skuld till naturen. Vi är miljöbrottslingar som väntar på våra straff; klimatkatastrofer, ja t.o.m. svältdöden till sist p.g.a. klimatförändringarna och oljetoppen (se vad detta betyder i Appendix A).

Miljöetikens kopernikanska revolution

I jämförelse med de etiska utmaningar som miljöproblemen innebär, framstår den för religionerna typiska moralismen som lek i sandlådan. Miljöetikens betydelse är så gigantisk i jämförelse, att man, när man insett det, måste uppleva en kopernikansk revolution. Religionernas moralism kretsar kring människan och gudarna, medan miljöetikens kretsar kring livet självt, själva livets överlevnad, ekosystemens överlevnad. Jag vill också påstå, att när man får miljöetiken i fokus, framstår religionernas typiska synder så minimala att det är rent skrattretande. Ta t.ex. de fundamen-talistiska förbuden mot abort och homosexualitet. Vad är sådana "synder" (som faktiskt inte alls är några synder) mot att ens bil spy ut koldioxid så att själva livets överlevnad på planeten är hotat p.g.a. klimatförändringar? Man får ett helt annat moraliskt medvetande än det religionerna erbjuder, när man får sitt miljöetiska uppvaknande. Religionerna har sannerligen inte mycket att komma med när det gäller miljöetik (förutom kanske New Age, vissa former av buddhism o.a). Miljöetiken fordrar att människan slutar härska över sin omgivning, och inordnar sig som en broder bland bröder i förhållande till djuren och växterna. Religionerna har för det mesta förespråkat människans härskarställning i förhållande till resten av skapelsen, och nu ser vi resultatet av det i miljöns reaktioner. Att härska frestar till maktmissbruk, ja det är nästan omöjligt att inte missbruka sin makt när man är i maktposition. Vi måste avstå från vår makt om vi ska kunna sluta med vårt maktmissbruk.

Mänskligheten kan komma att dö inom hundra år

"Problemet med fossila bränslen är att de leder till ett klimat som på sikt gör planeten obeboelig."

(Alf Hornborg, professor i humanekologi vid Lunds Universitet)

"En gång skall människan säkert försvinna från jorden och det kan vara värt att besinna, att den dagen kanske är närmare än vi tror." (Georg Henrik von Wright, (1916–2003) filosofiprofessor, i boken "Vetenskapen och förnuftet, Bonniers 1987)

På sistone har jag börjat bekymra mig allvarligt för huruvida mänskligheten kommer att dö ut i en när framtid, inom hundra år eller så. Min största väckarklocka här har varit amerikanen Guy McPherson, en "conservation biologist" (konservationsbiolog) och miljöprofessor emeritus vid Arizonas universitet i USA. Jag har läst mycket på hans blogg "Nature Bats Last". Han menar att mänskligheten kommer att dö ut före 2030, ja rentav inom tio år, p.g.a. skenande klimatförändringar. Och han menar, att om civilisationen skulle kollapsa nu, skulle mänskligheten bara kunna överleva i några år, p.g.a. att klimatförändringarna skulle ta ett jätteskutt framåt på några dagar, när den sot (och andra liknande partiklar) som finns i atmosfären snabbt rensas ut (partiklarna fungerar

som en paraply för solen, och döljer den sanna klimatuppvärmningen, som är mycket större än man kan tro om inte partiklarna skulle reflektera bort solens strålar, det kallas Global Dimming). Det skulle snabbt bli tre grader varmare på planeten, och det skulle inte växterna klara av, utan vi skulle förlora vår livsmiljö, vår mat, helt enkelt (planeten var redan ungefär 1,5 grader varmare än förindustriell tid under första hälften av 2016). "We are in a fool's paradise, accidentally kept cool by smoke" (James Lovelock)

Och dessutom skulle alla våra ungefär 450 kärnkraftverk på planeten uppleva fruktansvärda härdsmältor, ty det tar ett par decennium eller mer av planerat arbete för att stänga av ett kärnkraftverk. Och den sammantagna joniserande strålningen från kärnkraftverken skulle också ta kål på mänskligheten efter hand.

McPherson säger att vi befinner oss i en situation av "damned if you do, damned if you don't". Om vi fortsätter släppa ut koldioxid, värms klimatet upp, om vi slutar med våra utsläpp, faller "paraplypartiklarna" ner från atmosfären, och klimatet värms upp av det.

Inte nog med detta. På havsbotten i Arktis lurar metanen, frusna "metanklatrater" som hotas av klimatuppvärmningen att smälta och stiga upp från botten för att uppgå i atmosfären. Fältforskare som Natalia Shakova och Igor Semiletov har sagt att havsbotten i Arktis när som helst kan ge ifrån sig ett "rap" på 50 gigaton metan, som är en mycket starkare växthusgas än koldioxiden (100 gånger starkare i ett kort perspektiv). Skulle detta ske, då är det snart ute med mänskligheten (det finns bara 5 gigaton metan i hela atmosfären). Redan nu finns det gigantiska områden på upp till 150 km i diameter, som ger ifrån sig metan till atmosfären i form av bubblor som stiger upp ur vattnet. Det här är ett exempel på de talrika "positiva återkopplingsmekanismer" ("positive feedback loop") som hotar vår planet.

Det är inte bara från havsbotten i Arktis som det kommer mängder av metan. Den globala uppvärmningen tinar också upp permafrosten i Sibirien och Alaska, med väldiga metanutsläpp till följd.

Nu kan det säkert hända att McPherson är för radikal i sin tidsram, men den är inte det viktigaste. Det väsentliga är att en vetenskapsman, en miljö-professor, överhuvudtaget kan komma med sådana här förutsägelser. Det säger något om den tid vi lever i, och om hur allvarliga och abrupta klimatförändringarna är. Jag tror mänskligheten kommer att dö ut, men kanske mycket senare än McPherson tänker. Miljöprofessorn och konserverings-biologen Paul Ehrlich, som skrivit så mycket om överbefolkningsproblemet, tror t.ex. att mänskligheten kan komma att dö ut om ett halvt sekel, kring 2065. Och mikrobiologen Frank Fenner och fysikern Stephen Hawking tror att vi har hundra år på oss som art, sedan försvinner vi. Hawking menar att vår enda räddning är lämna jorden och kolonisera rymden.

Det verkar vara för sent att göra något åt klimatförändringarna. Vad vi än gör, vare sig vi slutar släppa ut koldioxid i atmosfären, eller kör business-as-usual, ser det mörkt ut. Tåget har gått. Nu återstår att åka över ravinen. För mig låter McPhersons blogg som en dödsdom över mänskligheten, som döms för brottet att ha byggt civilisation, för att ha lämnat den nomadiska jägar-samlar-livsstilen och börjat med jordbruk och med att bygga städer. Att bygga städer var urbrottet som alla andra brott har bottnat i sedan dess. Vi skulle ha nöjt oss med det småskaliga livet, det ödmjuka livet inom ekosystemets gränser, i harmoni med hela vår historia som djurart. Med urbaniseringen började mänskligheten bete sig cancerlikt. Vi gjorde uppror mot vår historia, vår djurhistoria, och satte oss över resten av djuren i och med att vi tämjde boskapsdjuren. Allt var sedan dess till för oss, för att exploateras av oss. Vi var centrum, inte bara på planeten, men i hela det oändliga kosmos. En större hybris än denna (som särskilt religionerna odlar) kan knappast tänkas. Men på denna hybris följer nemesis, som filosofen Georg Henrik von Wright skriver så väl om i boken "Myten om framsteget" (Bonniers 1993).

Hur skall man tackla en sådan dödsdom? Skall man bara ge upp alla försök till förbättring och hopp om benådning? Jag tror inte det. Jag tror att vi måste fortsätta kämpa fastän allt hopp är ute för mänsklighetens del. Det handlar om respekt för det döende livet, för ekosystemets och mänsklighetens svanesång. Vi måste in i det sista vägra smutsa ner naturen och hugga ner våra skogar, fast klimatuppvärmningen kommer att göra sitt för att förstöra ekosystemen. Och det finns också ett hopp om att vi kan rädda många ickemänskliga arter från utrotning, ja själva planeten från att dö. Det är värt att kämpa för.

Det handlar också om vår självrespekt. Och dessutom, man torterar inte någon som håller på att dö. Man ger honom istället smärtstillande mediciner, och sjunger för honom några vackra folksånger, som han minns från sin barndom. Och pratar med honom, inte minst. Vi måste prata med den döende naturen, och med varandra,

om vad som håller på att ske. Vi måste lära oss igen djurspråket, som vi en gång kunde när vi ännu var ett med vår djurnatur. Språket bortom orden. Den rena kommunikationen, mötet ansikte mot ansikte. Jag skulle vilja göra mitt liv till en del av naturens svanesång efter mötet med sin bödel, människan. Jag tror inte min djurism var så dum som jag har trott. Det att vi måste återknyta till vårt djuriska ursprung. Det är det min svanesång ska handla om.

”Det fromma liv som middagsljuset glömde kan sakta vakna med vår avskedssmärta – och vad den unga mänskligheten drömde brinna emot oss som ett heligt hjärta.”

(Bertil Malmberg, från dikten ”Aftonrodnad” i diktsamlingen ”Dikter vid gränsen”, 1935)

Det finns en grupp på Facebook som ägnar sig åt att stöda sådana som har kommit till insikt om att mänskligheten snart skall dö ut, en s.k. ”Near Term Human Extinction support group”. Den har över 4000 medlemmar. Jag är inte ensam om detta.

Guds och västerlänningens likgiltighet

Fundamentalisternas gud, som inte lyssnar till de fördömdas rop om hjälp i helvetet, som vägrar att rädda dem från den eviga fördömmelsen- speglar han inte västerlänningens likgiltighet inför de fattigas nöd i tredje världen, liksom inför djurens och naturens nöd? Finns det måhända något samband här?

Ibland kan det vara bra att vara lite lat.

Ibland kan det vara bra att vara lite lat. Tänk om världens storföretag skulle vara lata. Då skulle de inte förstöra så mycket natur och inte exploatera så mycket tredje världen.

Vi behöver offra oss för naturen

”I promote resistance against this omnicultural culture, not in the hope that it will save our species, but in the hope that it will save other species. Because as E.O. Wilson, biologist at Harvard, points out, it only takes 10 million years after a great extinction event, before you have a blossoming full rich planet again. That’s what we’re working toward. We’re saving habitat for other species at this point.”

(Guy McPherson)

Jag har funderat en del över det moraliskt rätta i mina rop-aktioner i olika kyrkor vintern 2007/2008. De där aktionerna där jag ropade saker som ”förbannad vare er västerländska levnadsstandard, den förtrycker tredje världen”, och ”ve er som är rika” (det finns ett filmklipp från en av aktionerna på Youtube, sök på ”Lars Larsen munken”) Ett tag trodde jag att jag hade gjort fel, och bad t.o.m. flera kyrkor om förlåtelse. Men när jag nu tänker över det, så ser jag att det i det stora sammanhanget, när jag ännu tar naturen och djuren med bland de fattiga, bland ”tredje världen”, då var sannerligen aktionerna något av det bästa jag gjort. Kanske det fick någon rik kristen att öka sina allmosor åt tredje världen, kanske det fick någon rik pingstvän att sänka sin levnadsstandard.

Om jag hade ropat idag, hade jag nämnt naturen, djuren och klimatet. Men den gången hade jag ännu inte haft min klimatväckelse. Den kom först våren 2008, strax efter.

Jag tror vi behöver flera aktioner av detta slag, om vi ska kunna vända vårt Titanic. Vi behöver hjältemodiga uppoffringar, folk som riskerar sin frihet med civil olydnad, såsom Sini Saarela * från Greenpeace. Hon är en av vår tids hjältar. Men vem vågar offra sin bekvämlighet? Jag uppmanar folk att göra uppoffringar. Allt vi gör har betydelse, det är kanske för sent att rädda mänskligheten, men andra arter och planeten kan ännu räddas om vi minskar vårt ekologiska fotavtryck. Men var beredda på att komma mellan hjulen i vårt dödsmaskineri. Det rullar på som om inget annat mål finns än evig tillväxt. Välsignad vare alla martyrer som den maskinen har smulat sönder.

Det är tungt att avstå från vår kungatron i västvärlden. Man kommer plötsligt in i samma sfär som de fattiga i tredje världen håller till i, samt djuren och naturen. Tiggarna. De som tigger om nåd av dem som sitter på livsstilstronen. Man blir bland dem som ropar. Som ropar om befrielse. Jag undrar om inte det ibland blandar sig in i ropet en önskan om rättvisa. Om att Moder Jord ska skipa rättvisa. Kanske mina förbannelse-rop skulle kunna översättas till ”må ni inte få sova om nätterna så länge ni förtrycker de fattiga!”. Och jag tror också att det i smyg finns en rättvisa mitt i allt. Att de fattiga rentav kan vara lyckligare än de rika. De rika har så mycket att förlora, och bekymra sig om, och inte minst ett tärande dåligt samvete bakom allt. Är inte ett gott samvete det väsentligaste i att vara lycklig?

Miljögurun James Lovelock menar, att vid seklets slut, då han tror att mänskligheten har krympt till en miljard, kommer Moder Jord att dra en lättadens suck. Ja, ännu mer om Guy McPhersons förutsägelser går i uppfyllelse, om hela mänskligheten utplånas inom några decennier. Även om de flesta arter skulle förintas med mänskligheten, så finns det ett starkt hopp om att Moder Jord ska repa sig igen, om några hundra tusen år, eller rentav miljoner år. Men vi måste kämpa nu för att så många arter som möjligt ska överleva mänskligheten, så att massutrotningen inte blir större än perm-trias utdöendet (och vi kan göra långt bättre än så!), det största massutdöendet i jordens historia, för 250 miljoner år sedan, där 83 procent av arterna dog ut, och det tog 10 miljoner år för jorden att återhämta sig. Orsaken till det massutdöendet var samma som det vi ser i dag; global uppvärmning. Därför kan man hoppas att inte allt liv stryker med denna gång, i den sjätte massutrotningen, the "Sixth Mass Extinction", på officiellt språk sagt.

*Sini Saarela var en av Greenpeace-aktivisterna som tog sig ombord på en rysk oljeborrningsplattform i Arktis 2013 för att demonstrera mot oljeborrning i Arktis. Aktivisterna tillfångatogs och fick sitta två månader i ryskt fängelse (rannsakningshäkte) innan de släpptes. De misstänktes för huliganism.

Meningen med mitt liv

Meningen med mitt liv: att verka för en värld som inte blir för tung att bära för våra barnbarnsbarn.

Vad civilisationens monument är

Civilisationens monument är monument över förtryck, ty samtidigt som de byggdes, gick folk på andra sidan av jordklotet utan mat. De krafter som skulle ha gått till att föda de fattiga och skydda naturen gick istället till civilisationens megalomana monument.

Kollapsen en befrielse

"...ur ett ekologiskt perspektiv och framför allt, ur ett långsiktigt socialt perspektiv, är en ekonomisk krasch vårt bästa hopp", skriver David Jonstad på Effektbloggen. Ja, det skulle inte bara vara gott för klimatet, naturen och andra arter, utan även för tredje världen skulle det vara en befrielse, ty i en kollaps skulle globaliseringen mattas av, och detta skulle lätta betydligt västerlandets tryck på tredje världen, dess stöld av tredje världens mat, resurser och arbetskraft.

Att gå barfota - ett stilla uppror mot civilisationen

Jag går mycket barfota. Att gå barfota är ett stilla uppror mot civilisationen. Det är gratis, och tillgängligt för alla vår, sommar och höst. Det sparar på skorna, och är hälsosamt för fötterna (ingen fotsvett!). Jag undrar varför jag så sällan träffar på någon som går barfota. Det är en liten länk till vår forna guldålder.

Några ord av David Wasdell

"It is a crime against humanity and against life itself to continue emitting carbondioxide from our industrial processes..."

(klimatforskaren David Wasdell)

"We are now in the early stages of runaway Climate Change". (David Wasdell, 2008)

Civilisationen: Himmel och helvete upp-och-ner

Det är något fel med vår värld. Mycket är upp-och-ner. De som mest förstör planeten och sabbar klimatet, de rika och västerlänningarna, har byggt sig en himmel på jorden, med lyxhus, lyxbilar, datorer och iPhones. Naturmissbrukarna, de verkliga brottslingarna, lever i "himlen" *. Vem hittar du i helvetet? Jo, för det mesta sådana vars ekologiska fotavtryck är minimalt, såsom icke-mänskliga, utrotningshotade arter, samt de fattiga i tredje världen, som sliter för sin överlevnad och knappt har mat.

Så här var det väl inte tänkt att det skulle vara, från början. Medeltidens himmel och helvete var uppbyggt så att Kristus och hans heliga, de goda, satt och regerade i himlen, i skyarna, medan helvetet var under jorden och befolkades av onda, förtappade människor och demoner som åt på dem och torterade dem.

Vad har hänt? Varför är nu brottslingarna i himlen (1), och de goda i helvetet? Är det p.g.a. att de som haft makten i alla tider är de som också haft makten att utforma himlen och helvetet, som haft makten att placera sig själva i himlen och de olydiga och fattiga i helvetet? Härstammar inte själva läran om himmel och helvete från dem som haft makten, dvs. för det mesta tyranner och maktmissbrukare? De har profeterat om hur det ska gå för mänskligheten efter den yttersta domen, såklart med sig själv i himlen, och det har blivit något av en självuppfyllande profetia. Den sekulariserade människan har alls inte befriat sig från medeltidens vidskepelse, utan har levt ut den till något nästan lika groteskt som det vi ser på medeltida målningar av himmel och helvete.

Men de ondas himmel är skör. De upprätthåller den endast genom att blankt förneka att helvetet finns, och att de goda är i helvetet. Inte i teorin kanske, men i gärningen. Det är något som gnager hos dem, spökarealer i periferin som de inte vill veta av. Deras lycka vilar på andras olycka, men de förnekar detta blankt. Det onda samvetet gnager någonstans i hemlighet.

De godas helvete är också det skört. De har nämligen det som var tänkt att ge folk en himmel; ett gott samvete. Och titt som tätt tittar himlen fram i deras helvete. Pauser mellan det tunga arbetet, eller helt enkelt meningsfullt arbete som står i direkt relation till det nyttiga - överlevnaden. De plågas inte av meningslöst arbete, som många rika, som putsar på sin rikedom medan 150-200 arter dör ut varje dag.

Det finns alltså en rättvisa, en utjämnande faktor mitt i det meningslösa. Och när civilisationen kollapsar, tänker jag mig ombytta roller. De fattiga och lidande välkomnar slutet, det blir deras Nirvana, deras återvändo till självförsörjning, medan de rika och västerlänningarna förnekar slutet "till de bitter end". Slutet på civilisationen blir de rikas helvete.

Jag säger inte att alla rika västerlänningarna är brottslingar, jag tänker mer på sånt som chefer för olje- och kolbolag, chefer för Monsanto (företag som tar fram genmanipulerade grödor), korrupta bankirer och spekulanter, chefer för skogsindustrin osv.

(1) Jag säger inte "onda", för jag tror inte att någon är ond, eftersom vi inte har fri vilja

Den egna frälsningen är inte det viktigaste

De religiösa är vanligtvis väldigt upptagna av den egna frälsningen, av att man ska få komma till himlen och inte till helvetet. För att komma dit följer man de religiösa reglerna till punkt och pricka, även om det innebär miljöförstöring, kolonialism (mission) och utsugning av tredje världen, förtryckande av homosexuella, förtryckande av kvinnor osv. Det som står i de heliga skrifterna är det viktiga. Bara man själv kommer till den utlovade himlen, är allt ok. Om det sedan gör att andra människor, andra arter och naturen måste lida, dvs. gå miste om frälsningen (i alla fall här på jorden), det är inte så viktigt (åtminstone i praktiken, i teorin skulle de bestrida detta).

Den icke-religion jag förespråkar, där Naturen, eller Moder Jord, är guden som man tjänar, där är inte den egna frälsningen det primära. Det viktiga är att själva livet räddas, att Naturen och biodiversiteten räddas från lidande och utrotning, att våra barn och barnbarn räddas, dvs. får tillgång till en värld som det går att leva i, där inte klimatet har blivit förstört. Även om man själv skulle gå under på kuppen, är det inte det viktigaste att man själv räddas. Människan står inte i centrum, och allra minst en själv. Livet står i centrum. Allt måste offras för att själva Livet ska räddas.

De religiösa arrogans, där den egna frälsningen står i centrum, påminner om humanismens arrogans, där människan är det allt kretsar kring ("människan är alltings mått"), även om det skulle betyda otaliga andra arters och själva livets undergång. Jag har lämnat humanismen sedan jag upptäckte denna speciesistiska (ungefär "art-rasistiska") arrogans.

Många kristna (som t.ex. pingstvännen) tänker att Jesus har offrat sig en gång för alla, så då behöver vi inte offra oss. Jag är mer inne på mystikernas Kristi-efterföljelse-teologi, att vi måste följa Kristi exempel (även om jag tror han är en mytisk gestalt och inte har existerat i historien) och offra oss för världens frälsning, ja för skapelsens frälsning. Då går vi frivilligt in i en kort tids helvete (det kan kanske kännas helvetiskt i början när man ger upp all sin rikedom och bekvämlighet, men man vänjer sig, jag lovar!) för att ge himlen åt andra. Det är något annat än de religiösa himmel, som ofta sker på så sätt att tredje världen, andra arter och våra barnbarn hamnar i helvetet p.g.a. de religiösa luxuriösa, "himmelska" livsstil, inte minst de i USA.

Mänskligheten är som en cancer i Moder Jords kropp.

"Growth for the sake of growth is the ideology of the cancer cell."

(anarkisten Edvard Abbey)

Mänskligheten är som en cancer i Moder Jords kropp. Antingen gör Moder Jord sig av med denna cancer så att hon inte dör själv, eller så dör hon, så att canceren dör med henne.

A. Kent MacDougall, professor i journalistik vid University of California, Berkeley, har skrivit en artikel som heter "Humans as cancer". Där skriver han om de oväntat många paralleller som finns mellan civilisationen och en cancercell. Det är en förtvivlande läsning.

Mänskligheten förökar sig precis som cancer, aggressivt, ohämmat, okontrollerat.

MacDougall nämner t.ex. parallellen mellan cancercellens "metastasis" (hur cancer sprider sig till andra delar av kroppen genom blodomloppet), och den kolonialism som utmärker civilisationen.

Vad annat kan man än likna civilisationen vid aggressiv cancer när man betänker att 150-200 arter utrotas varje dag? P.g.a. civilisationens ohämmade tillväxt!

Hur ska man bli en frisk cell inne i en cancercell? Kommer man inte att bli förstörd av de omgivande cancercellerna om man plötsligt skulle omvandlas från en cancercell till en frisk cell? En cancercell äter ju upp de omgivande friska cellerna, och sprider sig okontrollerat.

Internets ohämmade tillväxt är tyvärr cancerlikt. Och aktiviteterna däri likaså, för det mesta.

Cancer kan i vissa fall producera feber i kroppen. Mänskligheten har också gett upphov till feber i Moder Jords kropp: global uppvärmning. Ännu en parallell mellan cancer och mänsklighetens uppförande. Det finns en risk att skenande klimatförändringar (som redan är på gång) ger upphov till ett klimat på jorden liknande den på Venus, alltså ger upphov till en död planet (bl.a. klimatvetenskapsmannen James Hansen har bekymrat sig för detta). I så fall har mänsklighetens cancersvulst tagit livet av Moder Jord. Jag hoppas innerligen att detta inte ska ske, fast jag är medveten om risken, så stor har mänsklighetens cancersvulst vuxit sig. Det finns vissa forskare på nätet som hävdar att detta kommer att ske, såsom Malcolm Light och Jennifer Hynes. Jag hoppas däremot

att "Den sjätte massutrotningen" som vi lever i nu, åtminstone inte ska bli värre än Perm-massutrotningen. Det är också vad Guy McPherson på bloggen "Nature Bats Last" tror och hoppas på. Jag hoppas verkligen inte att en Perm-massutrotning ska ske, bara att det inte ska bli värre än detta.

Varje eko-gärning är viktigt nu för att vi skall undvika Venus-scenariot, och åtminstone inte göra det värre än en Perm-massutrotning av arterna på jorden. Det bästa vore dock verkligen att det inte blev någon massutrotning. Men jag tror, liksom McPherson, att en sådan är oundviklig, p.g.a. de återkopplingsmekanismer som mänsklighetens koldioxidutsläpp har gett upphov till. Jag tror inte heller mänskligheten har en fri vilja som helhet betraktad. Den kommer att styra utför stupet. Jag ser få eller inga tecken på något annat än detta.

Civilisationen är kollektiv galenskap

Man kan säga att psykosen är en slags mental cancer. Men det finns godartad och elakartad cancer. Den individuella psykosen, som bara én människa har, är som en godartad cancer, väldigt mild, och oftast ganska litet destruktiv. Den kollektiva psykosen, den som delas av de flesta i vår civilisation, är som en elakartad cancer, ohyggligt destruktiv. I jämförelse med dess destruktivitet är den individuella psykosens destruktivitet som en fis i rymden. Ändå blir man enbart straffad för att ha individuell psykos, aldrig för att delta i den kollektiva psykosen, trots att denna senare förstör själva förutsättningarna för liv, själva planetens hälsa (tänk den globala uppvärmningen). Att delta i den kollektiva psykosen anses av de flesta som t.o.m. friskt, ja det rentav uppmuntras av politiker, lagstiftning och reklam. Men stackars den som har en individuell psykos, hen kan hamna på sluten psykiatrisk avdelning och få mediciner som i början är rena plågan (enligt min erfarenhet av dessa). Så upp-och-nervänd är vår värld.

Vill du veta var den kollektiva psykosen har sina viktigaste bastioner, gå då till ett shoppingcenter och jämför detta med den hemlöse tiggaren på gatan utanför. Eller gå på en gudstjänst i någon bombastiskt vacker kyrka, och lyssna på den psykotiska gallimatias som serveras där i s.k. "predikningar" och "böner". Och fundera över att Sverige för inte så länge sedan hade en statskyrka, alltså var ett kristet land. Den kristna religionen i sin fundamentalistiska och fanatiska form är en elakartad mental cancer, och är den största faktor som har bidragit till framväxten av den industriella civilisationen, med sin teologi om att människan står över naturen och har rätt att härska över allt annat liv.

Den individuella psykosen går nästan alltid över, det gör däremot inte den kollektiva psykosen. Den framhärdar ända tills man har sågat av den gren man sitter på. Civilisationen: en skock galna grisar som kastar sig utför stupet."

Det som också kännetecknar den kollektiva psykosen som de civiliserade har, är deras lösa band till naturen, som faktiskt är själva verkligheten (allt kommer därifrån), som ingen kan komma undan. Bara det att de civiliserade talar om sig själv och naturen som något åtskilt, säger sitt. De civiliserades alienation från naturen är alienation från verkligheten, dvs. psykos.

Hur civilisationen rubbar balansen i naturen

I den vilda naturen är det mesta i balans. Det är en balans mellan liv och död, mellan sommar och vinter, mellan ungdom och ålderdom, mellan det som är lätt och det som är svårt. Det ena fungerar inte utan det andra. Men civilisationen vill bara veta av det ena. Den vill bara ha liv, bara sommar, bara ungdom, bara lätta saker. Mest tillspetsat kommer det fram i de kristnas föreställning om ett evigt liv och en evig salighet.

Detta fungerar inte. Det blir obalans. Man lånar från livet, och från framtiden, och får därför en skuld till livet, en skuld vilkens betalning man ofta skjuter upp på framtiden. Vill man bara veta av livet och inte döden, får man en dödsskuld. Man är skyldig naturen dödar *. Vill man bara ha det lätta, får man en svårhetsskuld. Man är skyldig naturen det tunga och svåra. Men man skjuter upp betalningen så långt det går. Det slutar ofta med en abrupt katastrof, ett snabbt självmord, en snabb kollaps.

Det hela kan illustreras med hur man sköter sina tänder. Det är utan tvekan lite tråkigt att noggrant borsta tänderna varje dag. Men om man inte gör det, får man en skuld till tänderna, som till slut måste betalas med tandvärk och svåra tandläkarbesök. Men om man varje dag betalar en liten summa till tänderna, som består i att man uthärdat en liten stund av tandborstning, då behöver man inte betala den stora summa som skulden till tänderna medför.

Den som bara vill ha glädje i livet, och inte vill veta av sorg, får samma problematik som en knarkare har. Det går att hejdlöst njuta av knarket till en viss gräns. Sedan tar knarket slut, eller man blir inte "hög" längre.

Och slutar man knarka, måste man betala hela den skuld till kroppen, som det ohämmade festandet på knarket har skapat.

Civilisationen är en oljealkoholist, en knarkare på olja (och kol och naturgas för den delen). Det går bra så länge oljan räcker, och så länge civilisationen är ung och frisk. Men det kommer ett skede där vi måste betala vår gigantiska skuld till naturen, som kommer av att vi har festat hejdlös på billig olja, och bara velat ha det lätta, billiga och glädjerika (1). När civilisationen blir äldre, får den inte längre samma kickar av oljan som när den var ung, och oljan börjar dessutom sina. Men desto längre man uppskjuter betalandet av sin skuld till naturen, desto värre blir kollapsen.

Det är inte hållbart att bara vilja ha det lätta och glädjerika. Vi måste vänja oss vid att hela tiden ha det lite svårt ibland. Då behöver vi inte betala den gigantiska skulden till naturen när det glädjerika sinar. Om vi uthärdar vintrarna i tipin istället för i uppvärmda hus, då behöver vi inte betala tillbaka skuld som anhopas av kraftverk och elektricitet, genom att de anhopar problem i form av kärnavfall och koldioxidutsläpp. Rådjuren uthärdar också kylan i vinter efter vinter, i balans med ekosystemet. Denna rådjurens livsstil har civilisationen förlorat. Den vill inte veta av någon vinter, eller något vinterlidande, med sina uppvärmda hus. Och därmed blir det väldiga utsläpp av koldioxid från kraftverken (i de flesta delarna av världen), och miljön tar skada, så att det skapas en livsmiljö som blir för tung att leva i i längden, en planet med feber.

De riktigt fattiga däremot, de som hela tiden kollapsar lite grann, de kommer inte att lida så mycket när civilisationen kollapsar. De är vana vid kollaps. De har ingen skuld till naturen att betala. För dem kan kollapsen och döden snarare innebära en befrielse. Men tänk på hur de rika kommer att lida, när civilisationen kollapsar. Det är de som har störst skuld till naturen, och därför kommer att lida mest. De kommer att likna fångar som river och sliter i sina kedjor när båten sjunker, som i Ben Hur-filmen. De fattiga har inga sådana kedjor, de kan fritt rädda sig på livbåtar. Livbåten - det är anpassningsförmågan till Moder Jord. De rika är inte anpassade Moder Jord. I den vilda naturen finns inga rika. Där är alla fattiga som Franciskus av Assisi. Att förbinda sig till fattigdom, det är att låta bli att låna av naturen, låta bli att bli en låneslav, en lånefånge, livegen. Fattigdom är frihetens pris. Allt har ett pris. Men civilisationen vill inte veta av något pris. Den har ju fått olja upp ur jorden nästan gratis i 150 år nu. Den har festat hejdlöst på billig olja. Men det var en olja som kommande generationer skulle behöva för att bygga en hållbar värld. Civilisationen har lånat, inte bara av naturen, utan även av kommande mänskliga generationer. Det blir svårt för de rika att se sina barnbarn i ögonen.

Det innebär inte att vi har rätt att utrota folk eller att vi bör ta självmord. Vi kan däremot effektivt behandla vår dödsskuld till naturen genom att de flesta undviker att föda barn. Bara det är att dö lite grann. Men det är inte destruktivt.

(1) Paradoxalt nog är det tyngre att leva som civiliserad än att leva som vilde, med tanke på hur mycket de flesta civiliserade måste jobba. Men jag tänker främst på överklassen.

Vi måste våga göra fel

Vi måste våga göra fel. Civilisationen tål inga fel. Den är totalitär "hygien" och perfektion. Vi måste våga göra fel, våga famla litet i mörkret, annars hittar vi aldrig den tillstängda öppningen mot ljuset. Civilisationen tål inte att vi rör på oss, famlar. Den vill att vi ska stelna till perfektion som en staty eller en robot. Den slår ner på oss genast när vi börjar famla, fela. Men vi måste fela för att nå fram.

Vi måste våga leva farligt, våga språnget ut i mörkret. Kanske kommer vi aldrig fram, men då har vi i alla fall levt.

Civilisationen är så rädd för döden att den har blivit rädd för själva livet, för famlandet, stammandet, lammstammandet, svagheten i det sköra livet. Den tål inte livet, tål inte det vilda, tål inte de stora, vilda skogarna, utan vill förvandla alla urskogar till åkrar, eller trädåkrar för skogsindustrin.

Civilisationen tål inte ens att man tänker fel, tänker man alltför fel blir man inlåst på psykiatrisk avdelning. Men vi måste våga famla, våga tänka lite fel, våga posta lite galna blogginlägg för klimatets skull, för vår planet är sjuk på grund av brist på liv, där det mesta har dött, blivit civiliserat.

Vi måste våga stå i vägen för detta ohyggliga civilisationsmaskineri, våga sabotera denna livshatande dödsindustri, som vill ta kål på allt som är vilt, allt som är "lite fel". Men Moder Jord vårdar och älskar alla som är lite fel, alla utvecklingsstörda, alla haltande duvor, alla rovdjur, alla vildar. Det enda Moder Jord inte kan klara av är perfektionsmaskineriet Civilisationen. Den är så fel att "fel" blir ett för svagt ord. Civilisationen är en himmel-skriande katastrof. Ett Babelstorn som har nått till himlen, så att människan har börjat leka Gud, den yttersta hybris som tänkas kan.

P.g.a. civilisationen lever otaliga människor och andra arter i helvetiska förhållanden. Ja civilisationen hotar själva planetens överlevnad. Vi måste sabotera detta, och våga göra fel.

I den vilda naturen finns det inga fel. Ty det som är "fel" används av naturen till nytta för kretsloppet. Det är lite som att det inte finns någon smuts i naturen. Det är civilisationen som har hittat på smutsen och felen, eftersom civilisationen är det enda som är verkligen smutsigt, verkligen fel.

Ner med tyranniet!

Naturens återkomst

Jag saknar de stora skogarna från den gång de var talrika på jorden. Jag offerar gärna mycket för att få tillbaka något av de forntida stora urskogarna, även om det skulle betyda att jag måste ge upp min bekvämlighet. Jag drömmer om en mänsklighet som är ädel nog för "avskapelsen" – den kristna filosofmystikern Simone Weils (1909-1943) term för att stiga åt sidan för att annat liv än en själv kan få plats. Det var så hon tänkte sig att Gud skapade världen. Jag drömmer om att mänskligheten skulle stiga åt sidan, så att icke-mänskligt liv kunde blomstra igen, att vi kunde bli som Simone Weils Gud. Jag drömmer om att vi låte åkrarna bli till skogar igen. Så Naturen kunde göra comeback. Vi behöver nämligen ingen människas återkomst, ingen Jesu återkomst. Vi behöver Naturens återkomst, innerligen. Att Moder Jord kunde överleva febern, klimatförändringarna, efter att mänskligheten dött ut, och repa sig igen.

Civilisationens desperata slavar

Det finns en scen i filmen "Ben Hur" där Ben Hurs galärskepp har blivit överfallen av pirater, och börjar sjunka. De slavar som ror båten är fastkedjade i båtens golv, och börjar riva och slita i sina kedjor för att slippa drunkna. De går sedan under med båten. På samma sätt kommer det att finnas många människor som river och sliter i sina kedjor när civilisationen sjunker, och går under. Hela deras liv har kretsat kring civilisationen, så mycket att när civilisationen går under, så går de under. Jag tror detta kommer att ske särskilt för den rika delen av västvärlden. För de rika är civilisationens undergång deras undergång. De fattiga, särskilt i tredje världen, är redan på botten, för dem är kollapsen snarare en befrielse, särskilt för ursprungsbefolkningar och fattiga bönder, ty de har investerat i naturen, t.ex. i odling och hantverk. För dem är civilisationens undergång lika med tillgång till mark att odla på, det de har varit intresserade av från början - självförsörjning. De rika har sällan sådana intressen. De förlorar allt de har investerat i; oljebolagen, kol och naturgas, kärnkraft, alla möjliga slags industrier, lyx osv. De fattigas intressen ligger nära jorden, naturen, och störs därför inte i lika stor grad av en civilisationskollaps. Ursprungsbefolkningar i skogarna kommer knappt att lägga märke till

civilisationens kollaps, om den kollapsade idag. Värre är det i en avlägsen framtid, då klimatförändringarna sätter in på allvar. Då kommer alla antagligen att drabbas lika mycket efter hand. Men det finns en stor chans att civilisationen kollapsar långt innan klimatförändringarna tar kål på den, p.g.a. sinande tillgång till olja, naturgas och kol. Det är också det jag går och hoppas på, ty det skulle inte bara vara gott för de fattiga, utan även för klimatet. Det skulle ge oss mer tid innan klimatet tar kål på oss. Därför uppmanar jag dig att bli fattig och investera i naturnära ting innan kollapsen kommer! För kollapsen kommer, det är inte fråga om att, utan när, och desto tidigare, desto bättre. Antingen tar resursbristen (olja- och gas- och koltoppen) oss, eller så tar klimatförändringarna oss. "We can't sustain the unsustainable forever" (Guy McPherson). Men även i en kollaps förorsakad av klimatförändringarna har de fattiga och lidande en fördel framför världens rika. För de förra är redan vana vid kollapsen, och skulle kanske betrakta döden som en befrielse. Att vara fattig och naturnära betyder också att vara nära döden, vän med döden.

Leve det sköra livet!

När jag åker buss, är det de små ojämnheter i vägen som får bussen att vagga mig som i en livmoder, och som får mig att njuta av bussresan. På samma sätt är det i livet i stort, det är de små ofullkomligheterna, de små sprickorna i asfalten, där maskrosor gror, som gör livet värt att leva, som påminner oss att livet finns, att allt är inte bara förstelnat liv, dvs. civilisation. Längre leve det sköra och det svaga livet! Låt oss omfamna svagheten, ty om det är något som kommer att rädda vår planet från att dö, så är det solidariteten med allt som är svagt, parat med ett förakt för allt som är stort, pråligt och bombastiskt, ja osårbart. Naturen är sårbar, till skillnad från civilisationen, naturen får lätt feber. Men civilisationen bara fortsätter och fortsätter, iklätt sitt pansar; teknologin, tills den har sågat av grenen den sitter på, dvs. tills Moder Jord kollapsar. Vi kan bara rädda Moder Jord genom att själva bli svaga och sårbara, med risken för att vi kollapsar. Men om vi skulle kollapsa, är det värt att minnas att det är i Moder Jords famn vi kollapsar, hon står på vår sida i kollapsen. Allt i livet står på vår sida, allt utom civilisationen, som har ställt sig utanför livet, blivit fiende med själva livet. Men den fysiska verkligheten är på vår sida, vår kropp är på vår sida (tänk på de läkande krafterna i din kropp), allt som är sant och verkligt är det. Civilisationen är inte verklig, den är ett tankevirus, en sjukdom, en cancer, ett överkligt tanke-matrix. Civilisationen är en flykt från verkligheten, lika irrationell som religionen. Den är drömmen om det stora, bombastiska, osårbara, perfekta livet. Den vill inte veta av någon svaghet och skörhet, vill inte veta av slutet, döden. Men för Moder Jord är inte döden farlig, den är en del av livet, en av livets förutsättningar. Skulle döden vara farlig, ja då skulle själva livet vara något ont, ty livet bygger på döden. Men vi vet av god erfarenhet att existensen är något gott, att den har ofantligt starka läkande krafter. Det är bara civilisationen som är som ett sår som inte läker, en cancer som inte går över. Om civilisationen vore det enda som finns, ja då vore existensen sannerligen ond. Likaså om det finns eviga himlar och eviga helveten. Men döden gör att allt lidande tar slut en gång. Livet står på vår sida, livet är något gott. Därav livslusten, därav kampen för att inte dö. Men när vi är mätta på livet, och har gjort det vi ska, då välkomnar vi döden, ty vi vet att den innerst inne står på livets sida, är något gott. Vi behöver inte evigheten. Den är en av civilisationscancers fula önske-drömmar, som gör både saligheten och lidandet eviga. Men vem kan vara salig i evighet när man vet att andra torteras i evighet? Bara sadister. Sannerligen är detta en ohyggligt ful önskedröm, som verkligen avslöjar civilisationens perversitet. Nej, låt oss istället drömma om en framtid för våra efterkommande bland människor och andra arter! Det är det enda liv efter döden som det är värt att önskedrömma om och kämpa för. Det sköra livets fortsättning!

Den tråkiga staten

Jag tycker det mesta staten gör är urtråkigt. Och jag tycker det mesta den vilda naturen gör är mycket spännande! Staten - den vilda naturen - två ytterligheter.

Jag tycker ekologi och ekofilosofi är mycket spännande. Men när staten tar det i sin mun, blir det ofta tråkigt. Det blir torr vetenskap av det. När staten ska vara grön, handlar det nästan alltid om ny teknologi. Att tekniken ska frälsa oss. Det tycker jag är en tråkig önskedröm. Mycket mer spännande är att återvända till ursprungsbefolkningarnas livsstil, i Sverige till de forna samernas livsstil. Och sluta löneslava. Odlas sin egen mat.

Och jag har lagt märke till en sak. De som sysslar med tråkiga saker, de blir också själva tråkiga.

Silverblicken

Vad staten än tar tag i, och gör till sitt, förvandlas det till aska och avfall. Allt blir tråkigt i statens och etablissemangets händer. Ta t.ex. moralen. I statens händer förvandlas den till urtråkiga, torra, tjocka lagböcker.

Däremot, vad den vilda naturen än tar tag i, och gör till sitt, förvandlas det till guld. Bajs blir till näringsrik jord, skogens guld, i händerna på skogen. Övergivna städer blomstrar snart i händerna på den vilda naturen, och murarna och väggarna fylls av vacker mossa och sköna klängväxter.

Det är för att den vilda naturen har "silverblicken", som den kristne mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962) talade om. Den är Kristusblicken som avkläder allt dess sanna väsen, som ser in i allt, som ser bakom och genom allt, så att man ser värdet i vardagens små ting, ja även i sopor och bajs. Det är i de små, föraktade tingen som silvret finns, enligt silver-blicken. Silverblicken har ingen sans för det pråliga och bombastiska. Dess blick är underjordisk, ser allt med en undergroundblick, så att det som människorna i civilisationen försmår, det tar den vara på, såsom t.ex. bajs och avfall och matrester. Jag ser t.ex. att hundar har silverblicken. De lever av de små tingen som civilisationen försmår och inte tar vara på, t.ex. andra hundars kissluk i knutarna och kring stolpar och träd. Hemlösa har också en sådan blick, ibland.

Att få silverblicken är helt avgörande för jordens framtid. Det är i de små tingen i vardagen som jordens framtid avgörs. Av vanliga medborgare. Politikerna kommer inte att rädda oss. Vi måste vara trogna i det lilla, om det ska ske en förändring. För de stora sammanhangen består av miljarder av människor som gör små val. Inte äta kött. Inte köra bil, knappt tåg, buss och tunnelbana. Gå, cykla. Bo i hyddor, tipin och tält. Inte använda el. Ta vara på soporna, kompostera matresterna och bajset. Vattna med kisset. Vi måste se värdet i dessa små handlingar, se dem med silverblicken. Då blir vi trogna i det lilla.

Själv-stränghet

Antingen är vi stränga mot oss själva - genom att avstå från civilisationens bekvämligheter och lyx - eller så kommer Moder Jord att vara sträng mot oss - när hon är döende, och inte ger oss mat längre. Det finns ingen undanflykt från strängheten. Livet är hårt ibland. Naturen är karg. Tänk på hur rådjuren uthärdar vinter efter vinter. Jag tycker det är otroligt. Skulle inte vi då kunna uthärda vintrarna i hyddor, tipin och tält, lite grann i rådjurens efterföljd? Det finns ingenting billigt i naturen. Allt har sitt pris.

Men jag tror vi bara har rätt att vara stränga mot oss själva, och således gå före med exempel. Jag tror inte vi har rätt att vara stränga mot andra (förutom när det gäller brottslighet). Allt måste vara frivilligt. Men det kan vara nyttigt att upplysa dem som vill slippa undan billigt om att de bara samlar strängheten till slutet, om de inte nu praktiserar själv-stränghet. Det blir som att de som försöker slippa undan att borsta tänderna, till slut måste betala för dyra och smärtsamma tandläkarbesök.

Så blir det också med döden. Dör vi innan döden, då dör vi inte när vi dör, sade de gamla mystikerna. Sättet på vilket samhället sopar döden under mattan gör att vi får dödsskuld, vi blir skyldiga naturen dödar. Till slut blir skulden så stor att mängder av människor dör som flugor, när själva Moder Jord börjar dö.

Något om utopin och moralen

Civilisationen har sjunkit så djupt ner i mörkret att den anser ursprungstillståndet, normaltillståndet för människan, det vi levde i under största delen av mänsklighetens historia, att vara utopiskt. Således avfärdar den varje krav på radikal förändring och avveckling. Men även om detta tillstånd vore utopiskt idag, måste vi hålla fast vid detta ideal om vi skall ha någon chans att handla moraliskt. Moraliskt handlande närs nämligen huvudsakligen av utopier, av de höga mål man strävar efter. Det är utopierna som ger moralen dess riktning. Alla jobbar för någon slags utopi, även om man inte erkänner det. Civilisationens främsta utopi är t.ex. "evig tillväxt." En total omöjlighet. I jämförelse med den är längtan efter människans ursprungstillstånd rena realismen.

Klimatet och Immanuel Kants kategoriska imperativ

Det finns en viktig orsak till varför jag flyttat till skogs, för att bo i tält och i min lilla hydda i Nackareservatet utanför Stockholm, samt i min grotta i skogen utanför Stockholm.. Denna orsak heter på filosofiska "Kants kategoriska imperativ", och innebär "Handla endast efter den maxim genom vilken du tillika kan vilja att den blir en allmän lag" (Wikipedia).

Det är för att detta imperativ inte följs, som vi ser att klimatet håller på att rubbas alltmer. Vi västerlänningar lever helt enkelt inte som vi lär, vi är dåliga exempel för andra med våra utsläpp. Vi måste nämligen handla så att tredje världen också kan följa vår livsstil, med tillfredsställande resultat, dvs. så att klimatet räddas.

Så länge vi inte radikalt, i vår livsstil, tar avstånd från den västerländska livsstilen med sina höga utsläpp, så kommer inte klimatet att räddas. Så enkelt är det. Vi måste nermontera hela civilisationen, om klimatet ska ha någon chans, och även då kan det vara för sent. Men även om det vore för sent, måste vi ändå leva så att så lite skada som möjligt sker. Vi vet ju inte hurvida andra arter än människan kan överleva efter att mänskligheten dött ut. Vi måste leva som om vi kunde lindra skadorna som Moder Jord och andra arter tilldelas p.g.a. klimatförändringarna, och om inte annat, så i alla fall ge dessa lite mer livstid. Varje eko-gärning har betydelse, p.g.a. detta. Vi kommer inte undan med att säga att det är för sent för klimatet att räddas.

Är det inte ganska uppenbart att de enda människorna på vår jord som lever hållbart, är ursprungsbefolkningarna, eller de bland dem som ännu håller fast vid sina vilda förfäders livsstil? Varför börjar vi då inte leva som de? Vad är problemet? Varför belönas inte gärningar som åsyftar att återvinna ursprungsbefolkningarnas livsstil, som att bygga skogsträdgårdar (eller låta åkrarna bli skogar) och bo i tält, tipin, små hyddor eller jurtor?

Något om djurismen

”Av djur är du kommen, till djur ska du åter blifva.”

Jag har nu kämpat i många år med min filosofi ”djurismen”, som jag hittade på 2010, och presenterade i min bok ”Djurisk teologi” samma år. Stundom har jag tagit avstånd från den, och stundom har jag omfattat den. Den är så radikal och ute på ytterkanten att det är lätt att skämmas över den. Idag omfattar jag den av hela hjärtat, men det är på tiden att uppdatera definitionen av den. Det kommer här:

Djurismen är en filosofi skapad av skogsmannen Lars Larsen, som menar att människan är ett djur bland andra djur (står inte över de andra djuren), men har avlägsnat sig från sitt djuriska ursprung och byggt civilisation i dess ställe, som innebär ett förtryck av det djuriska, en alienation från det djuriska. Vi skäms helt enkelt över vår djuriska natur. Och vi har kommit att betrakta oss själva som över de andra djuren, som något annat än djur. Det sitter t.o.m. i vårt vardagsspråk, där vi skiljer på djur och människor.

Frälsningen ligger, enligt denna filosofi, i att åter börja leva i harmoni med sin djurnatur, i att närma sig sitt djuriska ursprung genom ”rewilding”, att avveckla civilisationen och leva som de vilda djuren och ursprungsbefolkningarna, eller snarare de av dem som lever enligt sina vilda förfäders ociviliserade livsstil. Djuren ses som människans moraliska förebilder, alla djur utom människan lever i harmoni med sin natur, sitt ursprung, och kan visa vägen för människan tillbaka till det vilda, det djuriska och naturliga. Det djuriska anses inte av djurismen som något skamfullt, ”människans lägre natur”, sinnebilden för allt ”lågt” och perverst, nej, djurismen menar att djuren, enligt ett ekologiskt synsätt, lever ett högst moraliskt liv, eftersom de lever i harmoni med ekosystemet, genom sin askes och instinktivt valda fattigdom. Djurismen kritiserar speciesismen (ungefär ”art-rasism”) och anser att människan inte ska vara herre över djuren, utan hon ska vara deras jämlike och efterföljare, ja djuren är överlägsna den civiliserade människan i moraliskt hänseende, ty de förstör inte sina och andras livsbetingelser, ekosystemet. Människan håller ju på att förstöra planeten, något som vi ser i t.ex. den globala uppvärmningen.

Djurismen menar att alla djur, både vilda och domesticerade, har den medfödda rätten att vara fria i naturen, utan bås och band, och att det är en stor skam för mänskligheten att den har djur i fångenskap. Djurismens mål är att återskapa de forna stora urskogarna, att låta åkrarna växa sig till skogar igen, och att de fångna djuren sakta men säkert får släppas fria i dessa skogar. Det är ”utopin” som djurismen strävar efter. Och den menar att även om detta är ouppnåeligt, bör moralen få sin riktning av detta mål, vi behöver sträva mot detta, även om det skulle innebära civilisationens kollaps (jag förespråkar dock en kontrollerad nerväxt, kontrollerad avveckling av civilisationen).

Djurismen menar inte att djuren är moraliskt perfekta, bara att de instinktivt har det som är all morals kärna; respekten för livet, vårdandet av ekosystemet, livsbetingelserna. All moralisk strävan är förgäves om bara denna enda sak fattas. Och om detta finns med i moralen, är alla de mindre moraliska försyndelserna sekundära. Det gäller att finna kärnan, det väsentliga, i moralen, som jag med teologen Albert Schweitzer (1875-1965) menar är ”vördnad för livet”. I detta hänseende bör vi efterfölja djuren, och leva som fria, ”ädla vildar” i skogarna.

Civilisationen är en förgrovningsprocess

I den vilda naturen pågår det en ständig förfinings- och levande-görelseprocess, allt blir ständigt bara mer och mer förfinat och vackert och levande under evolutionens gång. Det är därför svanar och gamla orörda urskogar kan vara så förtrollande, sagolikt vackra. Däremot, i civilisationen pågår det en ständig förfulnings- och

förgrovningsprocess, allt blir ständigt bara mer och mer förgrovat och fult. Det är därför postmoderna städer och nya varuhus kan vara så förtvivlat fula, och det är därför postmodern poesi, musik och konst kan vara så intetsägande och ful, till den grad att man rentav stoltserar med det fula, upphöjer det fula. Civilisationen fjärrmar sig alltmer från det organiska livet och uppgår alltmer i det mekaniska, teknologiska och maskinella, det förklarar förgrovningsprocessen. Det organiska livet är nämligen jämförbart mer förfinat än det maskinella, mekaniska livet. Och jag har också märkt, att människor som jobbar mycket med maskiner, som t.ex. byggarbetare, har en tendens att vara förgrovade i själen. Där det levande, skapande, organiska livet spirar, som t.ex. hos kulturarbetare, filosofer, poeter, konstnärer och bibliotekarier, finner man mycket mer förfinade själar, där det verkligt nyskapande sker, och det är också där civilisationens samvete finns att hitta. Byggarbetare, t.ex., är inget samvete för civilisationen i sitt arbete, de lyder bara order. Lyder man bara order, får man en förgrovad och förstelnad själ, som mer liknar en maskin än organiskt liv. Man måste vara poet eller filosof - kunna tillräckligt distansera sig från det maskinella - för att ha mod och karaktär och intellekt att kritisera det.

Jag har också lagt märke till att för hårt arbete förgrovar själen. När man har bitit ihop tillräckligt, och piskat sig själv tillräckligt för att lyda sina överordnade, har man en tendens att kräva detta av andra också, att de andra också skall uppföra sig som maskiner. Således sprids förgrovningen som en cancersvulst.

Jag tror inte vi är skapade till hårt arbete. Det finns paleo-antropologiska studier som tyder på att stenåldersmänniskan jobbade bara två till fyra timmar per dag med jakt och insamling av föda. Jag har i mitt eget arbete som städare upptäckt att fem timmars arbete är maximum mängd av arbete innan man börjar bli trött. Så stenåldersmänniskan jobbade aldrig häcken av sig. Och vi är inte skapade till sådant. Vi ska nämligen ha tid över för det som är viktigast i livet; kultur och socialt umgänge. Naturen och det organiska livet är mildt i jämförelse med dödsmaskineriet och slaveri-maskineriet Civilisationen.

Den västerländska, rika människan tror hon är rik när hon har alla prylar, lyxbil och lyxvilla. Men hon är utfattig på det som jag menar är den enda sanna rikedom; tid för att förfina själen. Min far, t.ex. har aldrig haft tid att bilda sig, eftersom han haft nog att sköta med all sin rikedom, sina många bilar och sitt stora hus. Denna tid till att bilda sig har jag hittat i den lucka i civilisationen som jag hamnade i under min tid som hemlös och skogsboende. Och det är för att hitta denna tid till förfining av själen, som jag återigen flyttat till skogs för att bli en skogsman (jag skrev detta 2015). Jag vill bli en del av det skapande, förfinade, organiska livet, inte en del av det förstelnade, maskinella.

Vetenskapsmännen är som civilisationens missionärer

Vetenskapen har genom tiderna haft stor skuld i kolonialiseringen av naturen och tredje världen. Vetenskapsmännens roll i den liknar mycket missionärernas roll i nybildade kolonier, de röjde vägen för den egentliga koloniseringen, utan att veta att de gjorde det, ja i vår tid vill vetenskapsmännen ofta rädda områdena de forskar i och de djur de forskar om, från civilisationen (så t.ex. med antropologerna som vill värna om ursprungsbefolkningarna de forskar om). Men de röjer, med sin kunskap, ändå vägen för civilisationens tillväxt i områdena de studerar, på lång sikt. För när kolonialherrarna en gång har kunskap om områdena /människorna/djuren, är vägen röjd för att manipulera och kontrollera dem. Jag har stor respekt för vetenskapen som bortröjare av magiskt tänkande, men tyvärr matar vetenskapsmännen bara ett annat slags magiskt tänkande: tron på civilisationens eviga tillväxt, på kapitalismens, konsumismens och pengarnas religion.

Djurismen i dess förhållande till anarkoprimitivismen

För er som inte vet det, är anarkoprimitivismen en filosofi som förespråkar civilisationens avveckling och återgången till ett primitivare levnadssätt, ofta inspirerat av stenåldern * och moderna ursprungsbefolkningar som lever nära naturen. Djurismen ser sig som en del av anarkoprimitivismen, den är bara en radikaliserad form därav. Den vill gå längre tillbaka än anarkoprimitivismen ofta är villig att gå, ända tillbaka till djurriket, till att tävla med andra djurarter på lika villkor. Detta kan bara ske genom långt driven pacifism, att avsäga sig alla de redskap som ställer oss över de andra djuren och ger oss makt och kontroll över dem. Djurismen innebär att vi frivilligt tar avstånd från allt dödande som inte är absolut nödvändigt, en form av radikalpacifism. Inte ens flugor bör dödas om det inte är absolut nödvändigt. Och vi borde vänta med jakt tills ekosystemet har återhämtat sig. Högst skulle vi kunna fiska småskaligt. Alla mer avancerade vapen borde förstöras. Om vi använder dem, riskerar vi att utrota djurarter, eftersom vi är så många.

Djurism innebär också att mänskligheten (frivilligt) bör krympa drastiskt, så att alla får plats i de varma och fruktbara delarna av världen - alla människors sanna hem. Vi bör alltså krympa folkmängden och flytta söderut, och leva som de vegetariska, kringströvande gorillorna, där frukter, nötter (särskilt kokosnötter), saftiga stjälar och andra vilda växter är vår huvudsakliga föda (eventuellt också lite insekter, maskar och larver).

Djurismen är, till skillnad från anarkoprimitivismen över lag, inte så förtjust i elden. Det var med eldens hjälp som vi tillverkade avancerade vapen, och att handskas med elden ligger bakom många stora skogsbränder. Jag menar att vi inte borde använda elden om det inte är absolut nödvändigt. Det är en del av min radikalpacifism, att vara försiktig med potentiellt destruktiva saker. Lever vi i de varma delarna av världen, något vi borde göra, behöver vi egentligen inte elden, om vi verkligen tänker efter (människan levde faktiskt mycket länge utan elden i tropikerna, som människoapa) och tär därför heller inte på de dyrbara skogarna, som själv behöver det mesta av sitt virke till gödsel för jorden och den biologiska mångfalden (och numera till att lagra koldioxid i marken). Dessutom, skulle hela mänskligheten elda med ved, vore det snart ute med skogarna (också med tanke på skogsbrandsrisken), särskilt i områden med lite skog. Lösningen blir att inte koka maten, utan äta som aporna, dvs. rå mat. Likaså, skulle alla jaga, skulle det snart vara ute med de vilda djuren, därför bör människan inte jaga intill ekosystemet har återhämtat sig, och antalet människor har krympt radikalt. Högst ett småskaligt fiske rekommenderas (fisk kan också ätas rå!).

Djurismen motsätter sig också religionen (1), också den av många anarkoprimitivister omhuldade animismen, som finns hos många ursprungsbefolkningar. Djurismen menar att organiserad religion är ett sjukhetstecken (djur har ingen religion), ett tecken på att det började gå fel i evolutionen, att människan började alienera sig från naturen, och uppföra sig cancerlikt. Det religiösa tänkandet kan mycket väl vara en degeneration från den tid då vi ännu var jämligar med de andra djuren, och kan mycket väl ligga bakom vår växande maktutövning över andra djur, s.k. domesticering (tämjande av djur). Lever vi som djurens jämligar, behövs det symboliska tänkandet helt enkelt inte, och kommer kanske att sakta vittra bort.

Djurismen har, p.g.a. sin i stora delar vegetariska livsstil, ett visst sinne för hortikultur och permakultur (2), särskilt skogsträdgårdar, som kan användas i övergången från civilisationen till ertillståndet som apornas jämligar, men poängen med dessa är att även dessa skall få förvilda sig efter hand, åtminstone i de nordliga, kallare delarna av världen (se nästa kapitel). Djurismen arbetar för att alla åkrar ska få växa sig till skogar, och då kan skogsträdgårdar tjäna som en mellanform mellan civilisationen och ertillståndet, som gör att mänskligheten överlever övergången. Djurismen handlar mycket om s.k. "paradisism", att återskapa "Eden", metaforen för mänsklighetens "paradisiska" ertillstånd. Den vill inte idealisera detta ertillstånd, bara konstatera att det är bra mycket bättre än civilisationen med sina åtta timmars arbetsdagar, trots kampen för tillvaron som detta ertillstånd delar med resten av djurriket. Det paradisiska ligger snarare i att detta tillstånd inte förstör livsbe- tingelserna (det är ett hållbart välstånd), och inte exploaterar fattiga, såsom civilisationen gör, och som nu hotar hela planetens överlevnad. För varje dag som civilisationen kör på blir det bara svårare och svårare att återvändera till detta ertillstånd, och mänsklighetens utdöende, och eventuellt hela planetens död, blir allt sannolikare. Men moralen kräver av oss att vi likafullt lever som om detta återvändande, denna Exodus ur Egypten, vore möjligt, för att minimera skadorna på Moder Jord.

Det måste sägas att jag inte vill kasta det goda vi har lärt oss av civilisationen i sopkorgen, utan vi ska ta det bästa av civilisationen och det bästa av stenåldern och foga samman detta. Men högteknologi är inte det bästa vi lärt oss av civilisationen, och är också svårt att förena med stenåldern, däremot finner man tolerans, mänskliga rättigheter, demokrati, anarkism, socialism, jämställdhet och feminism bland det bästa civilisationen har lärt oss, och dessa är alla saker som är mycket lätta att förena med de vilda urfolkens och stenålderns livsstil, medan högteknologin har svårare för detta.

(1) med religion menar jag tron på det "övernaturliga". Jag menar inte naturandlighet (Moder-Jord-andlighet) eller religiösa avlagringar i den sekulära kulturen, när den inte tror på det övernaturliga, utan istället har låtit sig inspireras av vissa religiösa begrepp och yttringar, som den har sekulariserat. Jag menar inte att vi kan bli helt fria från religion, eftersom det är svårt att skilja mellan religion och övrig kultur, man kan inte dra en enkel skiljelinje, inte minst när det gäller ursprungsbefolkningar. Man kan undra om inte själva tänkandet och fantasin har religiösa implikationer. Men det är alltså inte sådan religiositet jag menar ovan, utan en tydlig tro på något "övernaturligt", paranormalt, något "hinsides".

(2) permakultur är ett ekologiskt förhållningssätt till tillvaron, främst inom odling, där man eftersträvar hållbarhet, där man vill arbeta med istället för mot naturen, och efterlikna naturliga, hållbara ekosystem som t.ex. skogar. Människan är här naturens medskapare, som kan göra ekosystemet ännu mer fruktbart och med ännu större biodiversitet än i dess vilda tillstånd.

Min idé för hur vi avvecklar civilisationen

Jag har skrivit mycket om att avveckla civilisationen och återgå till naturen, vilket vi måste göra för att rädda planeten och mänskligheten. Det är ett högt ideal, men går det att genomföra? I takt med att jag har utvecklat och förfinat djurismen, till att bli alltmera detaljerad, har det också utmejslat sig en idé för hur man skulle kunna avveckla civilisationen på ett någotsånär realistiskt sätt. Jag vill med den visa att det rent principiellt går att avveckla civilisationen, i små steg, med tillräckligt med tid på sig. Jag menar att vi måste bygga broar tillbaka till naturen, vi kan inte bara genast lämna civilisationen, och störta ut i det vilda. Följande idé är en sådan bro. Jag vill ingalunda påstå att detta är möjligt att genomföra (tiden kanske inte räcker till), bara att detta är något av vad som krävs för att vi ska kunna rädda världen. Idén ser ut som följande:

Det första steget måste vara att inställningen till döden måste ändras hos allmänheten, att döden inte längre får betraktas som en fiende att bekämpa, utan som en vän som upprätthåller balansen i ekosystemet, och som skapar plats för att annat liv än mänskligheten kan växa.

Det man borde börja med sedan, vore att internationellt (i ett världsparlament som man tillsätter för detta ändamål *) besluta om en drastisk minskning av den globala befolkningens mängden, till ungefär en tiondedel av det nuvarande. Detta kunde man lyckas med genom att göra preventivmedel och aborter gratis, samt uppmuntra folk att inte få barn genom att belöna dem för det, t.ex. ge 10 000 kronor varje år åt kvinnor som inte får barn under deras fertila tid (pengarna till detta skulle delvis komma genom förhöjda skatter för dom rika, inkomster från utsläppsätter och från böter till miljöbrottslingar, såsom oljebolagen). Man skulle också belöna sterilisering, t.ex. genom att låta dom som genomför sterilisering slippa betala skatt. Målet skulle vara att största delen av mänskligheten slutade få barn, och bara en liten del fortsatte, så att man garanterade mänsklighetens överlevnad.

Eutanasi bör bli lagligt i alla länder. Eutanasi avslutar inte bara outhärdligt lidande på ett värdigt sätt, det är också samtidigt en välgärning för planeten, djuren och människorna på den, eftersom vi blir färre, och därmed lättar trycket på planeten och tredje världen. Men jag vill inte veta av något påtvunget eutanasi-program, som nazisterna hade, eutanasi skall alltid vara frivilligt. Och eutanasi-kandidaten bör alltid belönas, eftersom det är en välgärning på flera sätt. Även de närmaste bör få kompensation. Det skulle upprättas eutanasi-kliniker.

Om ni kommer på bättre sätt att snabbt få ner befolkningens mängden, välkomnar jag detta. Det får dock inte vara ekofascistiskt. Men antingen begränsar vi befolkningen frivilligt, eller så förstör vi naturen och politiken så att krig, Peak Oil och klimatförändringar tar kål på oss.

Samtidigt med att man försöker minska befolkningens mängden, skulle man även genomföra en koldioxidransonering (eller personliga utsläppsätter, som det också heter), ungefär enligt den modell som David Jonstad förespråkar i boken "Vår beskärda del" (Ordfront 2009) Och sakta avvecklar man även industrierna. Ransonernas mängd skulle sänkas med tiden, efterhand som befolkningens mängden minskar. Och allt ransoneras till sist, även kaffe, socker och vetemjöl (socker- och kaffeimporten, bl.a., bör avvecklas helt), såsom det var under andra världskriget.

Det skulle genomföras en gigantisk avfolkning av städerna, genom att uppmuntra folk till att flytta till landet, genom att tilldela dem gratis en åkerareal att odla sin egen mat på, så att de kan bli självförsörjande. En väldig avurbaniseringskampanj skulle sättas igång. Folk skulle i massvis flytta ut på landet och bilda små byar av tipin, jurtor och hyddor (centrerade kring gårdar) på de åkrar där de odlar sin egen mat, småskaligt, enligt

permakulturens principer. Transporter skulle bli så gott som onödiga, och man uppmuntras även att spara på transporter i och med koldioxidransonering. De som inte reser kan sälja sina ransoner till dom som ännu måste resa.

För att få liv i den lokala ekonomin, och i landsbygden, upprättas det lokala valutor (jämsides med de nationella och övernationella valutorna), som enbart fungerar lokalt, i ett litet område. Internationellt, genom världsparlamentet, införs det "basinkomst" för alla människor i världen, också kallad "medborgarlön", genom att man varje månad sätter ett antal "poäng" (av den lokala valutan) på ett konto till varje människa i världen (det skulle finansieras av bl.a. inkomster från utsläppsätter och energiskatter), eller ger varje människa ett antal poängkuponger. Detta, parat med koldioxid-ransoneringen, skulle sätta fart på den lokala ekonomin, samt bidra till att utjämna skillnaderna mellan rik och fattig i världen. Det skulle även göra att man slapp importera från fattiga länder mer och mer, så att de kunde få behålla sin produktion, och bli mer och mer självförsörjande.

Till slut skulle även kupongerna avskaffas, och en gåvoekonomi skulle införas.

Vi skulle efterge alla statsskulder, företagsskulder, och personliga skulder, globalt, i ett slags gammaltestamentligt bibliskt "jubelår", ett "nådens år" då alla slavar frigavs och alla skulder avskrevs.

Vi skulle även få in naturens rättigheter i juridiken, så att miljöbrott förebyggs och straffas. Oljebolag och liknande företag skulle genom detta stoppas i sin verksamhet.

Alla floder och älvar skulle befrias från sina dammar, så att fiskarna i dem (särskilt laxen) kan återhämta sig.

I takt med att befolkningens mängden börjar minska, skulle man kräva mindre arealer till jordbruket. Överskottsmarken skulle göras om till skogsträdgårdar och skogar (inte trädåkrar, utan skogar med stor biodiversitet!) överallt i världen, så att allt flera åkrar efterhand skulle bli till skogar. Till slut, när bara en tiondedel av befolkningen är kvar, skulle även de sista åkrarna göras om till skogsträdgårdar/skogar, och sedan skulle befolkningen enbart leva på vad skogsträdgårdarna ger, som särskilt rymmer mycket nötträd. Man skulle även sluta äta kött (man skulle dock ännu fiska), och sakta släppa de domesticerade djuren lösa i de stora skogarna. Man skulle lägga stor energi ner på att forska kring djurens "rewilding", och bygga upp lösningar för hur djuren skulle klara vintrarna. Skogsträdgårdarnas frukter och bär skulle bli en viktig källa till mat för dessa djur.

Sedan, när man har släppt de sista djuren fria (av dem som kan leva i det klimatet), skulle största delen av människorna (och vissa djur) i de nordliga delarna av världen sakta förflytta sig till de varma länderna (1), mest genom att vandra dit under sommarmånaderna, men även i tåg, båtar och bilar. Då skulle hela Europa vara täckt av stora skogar, mest skogsträdgårdar, och de vandrande skulle livnära sig på frukt- och nötträden i dessa skogar. De skulle främst vandra till tropikerna (som också numera har en hel del skogsträdgårdar) längs Nordafrikas kust, Israel och Nilen, men även till medelhavsområdena. Något liknande skulle ske i Amerika och Asien.

Klimatet har vid det här laget stabiliserat sig, p.g.a. att utsläppen av koldioxid har minskat radikalt, nästan till noll, (koldioxidransoneringen har bidragit starkt till detta), och p.g.a. att det mesta av jordens landyta nu är täckt med skogar, och träden och växterna i skogarna har bundit en hel del av koldioxiden i atmosfären. Detta var en del av orsaken till varför man planterade så mycket skogsträdgårdar.

De flesta människor bor nu i tropikerna. Det skulle dock stanna en del människor i Nord, för att vakta kärnkraftverken som ännu kräver tid för att stängas helt ner. De skulle också arbeta med att finna trygga slutförvaringsställen för kärnavfall. Men alla andra industrier i Nord skulle läggas ner. Den sista civiliserade instans som stängs ner är sjukhusen, och detta bara i Nord. I Syd upprätthålls sjukhusen ännu en tid efter att Nordborna har anlänt, för att försäkra att allt går bra (i själva verket bör de upprätthållas så länge det går, för att sedan övergå till "moderna sekulariserade medicinmän/kvinnor"). Man skulle också upprätthålla eutanasiaklinikerna en tid till.

Efter en tid börjar även städerna i Syd överges, och alla människor (både i Syd och i Nord) organiserar sig i små stammar, bosatta i de stora skogarna så att maten (fisken, frukterna och nöterna från skogsträdgårdarna) räcker till alla. Man bor i små byar oftast på högst 150 personer, boende i tipin, jurtor, kåtor och hyddor. Man bor också i vanliga hus på landet så länge det går. Byarna är ofta centrerade kring sådana vanliga hus på bondgårdar, där huset är centrum, omringad av tipin, jurtor och hyddor, som ekobyar. De flesta bedriver täckodling och skogsträdgårdsodling enligt permakulturens principer.

Kläderna på kroppen börjar slitas ut, likaså ryggsäckarna, och efterhand börjar alla gå nakna (i tropikerna), eftersom det inte finns några klädindustrier längre, alla industrier i syd har lagts ner, och människorna vill inte jaga för skinnkläder i onödan. Människor i Sydeuropa gör kläder av djurskinn för att skydda sig mot kylan om vintern (de dödar inte djur för att skaffa dem, utan tar dem av as, av djur som självdött eller dödats av andra djur). Människorna vill inte ha andra redskap än gamla dolkar eller knivar, enkla stavar och påkar att försvara sig med mot rovdjur (eventuellt även enkla stenxor och stenspjut). De jagar inte, för att hitta balansen med andra arter, ty de är ännu så många att de skulle kunna utrota andra djurarter om de använde sig av civilisationens vapen (dock jagar dom som alltid bott i vildmarken, i stora urskogar, såsom urfolken, bara dom inte blir för många). Människorna livnar sig på frukter, nötter, bär, saftiga stjälgar, insekter, larver och småkryp, allt som apor äter, och som man kan få tag i med händerna. Man fiskar även en hel del, men det är småskaligt fiske för att inte utfiska vattendragen.

Det fanns människor som hade med sig sin lilla laptop eller smartphone på resan till syd, och laddade den med solpaneler på sin ryggsäck. Men i och med att de industrier som tillverkar dessa läggs ner, så kan de inte köpa nya (pengar finns inte heller längre) när de gamla maskinerna är utslitna. Sakta men säkert vittrar tekniken och internet bort, ungefär som kläderna på kroppen. Även vetenskapen (den akademiska) vittrar bort. "Conservation biology" är den sista vetenskapsgrenen som vittrar bort. Vetenskapen behövdes för att rädda världen, men när världen är räddad behövs den inte längre. Bildningen fortsätter dock genom vad man berättar åt varann ur minnet, samt genom besök i de talrika, söndervittrande biblioteken i städerna i Syd. Även det senare får ett slut när byggnaderna faller ihop och böckerna möglar bort. Tåg, segelbåtar, sjukhus och förnyelsebar energiteknik blir de kvarlevor från civilisationen som överlever längst. Kanske ett par hundra år? Men efter hand som alla drar sig tillbaka till landsbygden och stadskulturen försvinner (det är på landsbygden allt händer nu!), blir det allt svårare att upprätthålla och förnya dessa teknologier. De flesta vill också vara självständiga nu, så staten och världsparlamentet vittrar sakta bort, och med den högteknologin, som ofta kräver ett centraliserat styre. Men framför allt är det den allt knappare tillgången till reservdelar som får dessa teknologier att sakta vittra bort. Samt att ingen längre vill förslava djur för att det hela ska gå runt, för att varorna ska nå alla vrån i landet. Vi har fått nog av slaveri, och vårt bästa sätt att betala vår skyhöga skuld till boskapen är att låta dem gå fria. När fordonssystemet vittrar bort, och vi vägrar spänna hästen för vagnen, så är det bara en sak kvar; att leva som urfolken.

Cirkeln är nu sluten. Människan har återgått till naturen och blivit ett djur bland andra djur. Eden har återvunnits, hotet mot Moder Jord har försvunnit. De ursprungliga skogsträdgårdarna och skogarna i Europa förvandlas efterhand till jättelika urskogar (2), och en ny istid ser dagens ljus. Istider kommer och går, likaså naturkatastrofer och massutdöenden, men planetens balans upprätthålls ända tills solen börjar slockna. Då är det inte mycket kvar av städerna, husen och vägarna från civilisationens tid. Naturen har återerövat allt.

Jag är dock anarkist, men världsparlamentet skulle vara ett sätt att avveckla staten och civilisationen, först på lokal nivå och sedan på global nivå, ett världsparlament som till slut skulle avveckla sig själv när civilisationen vissnade bort. Det vore oerhört svårt att avveckla civilisationen och staten utan ett världsparlament. Hur ska vi annars få stopp på t.ex. nykolonialisterna, eller de globala miljöbrottslingarna, såsom oljebolagen? Utan globala lagar kommer de att pumpa upp all tillgänglig olja.

(1) När nästa istid kommer, måste vi ändå återvända till Syd. Och det är betydligt bekvämare på vintrarna i Syd. Det är svårt att leva som urfolk i norr. Alla vill skapa en värld som är bättre för ens barnbarn, och kanske någon vill betala något av sin skuld till den vilda naturen?

Jag skrev i inledningen till kapitlet att min idé är det som krävs för att vi ska kunna rädda världen. I princip krävs det inte att vi emigrerar till Syd, vi skulle även kunna rädda världen genom att stanna i Nord. Men det har däremot många fördelar att emigrera till Syd, det blir mycket bättre för både naturen och våra barnbarn, naturen får förvilda sig i Nord, och våra barnbarn får en försmak av paradiset, min s.k. "paradisism". Att leva i skogsträdgårdar i Syd, med varma vintrar och gemenskap mellan många folkslag, är något jag personligen längtar efter. Det skall inte vara någon lag att alla måste emigrera till Syd, men kanske de flesta skulle göra det om de fick tillfälle? Kanske urfolken i Nord, samerna och eskimoerna skulle vänta längst, kanske till nästa istid?

Om klimatet i Syd är instabilt p.g.a. klimatförändringarna, kan vi först emigrera till Mellaneuropa, tills klimatet blir bättre. Emigrationen till Syd bör gå sakta, över flera hundra år.

Man kan alltid diskutera hur långt tillbaka till ursprunget vi ska gå (t.ex. om man ska emigrera till Syd), men själva riktningen mot naturvänlighet och de vilda urfolkens livsstil, anser jag hävd över varje tvivel.

Det är dock väldigt osannolikt att det kommer att ske en emigration till Syd, det är bara en ouppnåelig dröm som jag har.

(2) När ekosystemet har återhämtat sig tillräckligt, och människorna blivit tillräckligt få, så att de inte riskerar att utrota vilda djurarter, kan de sakta börja jaga vilda djur igen, såsom de gjort under största delen av sin historia. Men som radikalpacifist menar jag att det bara bör göras när det är absolut nödvändigt, när inte maten eller kläderna räcker till, för att skapa så lite lidande som möjligt. Skogsträdgårdsodlingen bör fortsättas med, och man bör alltid föredra fiske framför jakt, eftersom mindre djur lider mindre än större djur, särskilt när man jagar med primitiva metoder.

En inomvärldslig, naturlig andlighet

Min ateism har vissa beröringspunkter med panteismen; det är verkligheten som är Gud, naturen som är Gud, inget övernaturligt, inget över och bortom verkligheten.

Men jag tror inte på den vanliga panteistiska åskådningen att naturen har en själ, ett samlat medvetande som styr den. Något sådant har jag inte sett till.

Men jag motsätter mig den vanliga uppfattningen att ateisten inte skulle kunna vara andlig. Men här skiljer jag mellan andlighet och religion.

Min ateistiska andlighet innebär att jag ser allt liv som heligt. Och jag tror att här ligger också ursprungsfolkningarnas andlighets kärna. Animis-mens kärna är att varje ting eller varelse i naturen är heligt. Att allting har en själ, att allting har en ande, som animismen tror, det tror jag kan kokas ner till att allting i naturen är heligt.

På detta sätt tror jag vi behöver en "återförtrollning" av verkligheten. Västerlandet har tappat andlighetens kärna, att allt liv är heligt, att verkligheten är Gud. Detta är den verkliga orsaken bakom industrialismen, kapitalismen och konsumismen. När man inte längre tjänar Gud, alltså verkligheten, leds man in i de djupa psykosor som är civilisationens sanna väsen.

Jag tror på en inomvärldslig andlighet, där Moder Jord, Naturen är guden som vi tjänar. Vi måste omvända oss till verkligheten, både från religionen och från den avförtrollning av naturen som sekulariseringen har fört med sig. Vi måste bli lika radikala i vår inomvärldsliga andlighet, i kampen för verkligheten, som religiösa människor är radikala för sin religion. Vi kan helt enkelt inte bli för radikala i denna kamp. Verkligheten kommer nämligen att segra till sist, och belöna oss för vår kamp.

Civilisationens och alla psykosors källa är detta; att vi inte längre tjänar verkligheten som vår Gud, utan har andra gudar, gudar som står över verkligheten, som kontrollerar och befäller verkligheten. Och vi blir som våra gudar. Är vår gud verkligheten, blir vi sanna, ärliga, verkliga människor, som står jämlika bredvid alla djur och växter, ja även bredvid stenar och berg. Är vår gud något som står över verkligheten och manipulerar, kontrollerar, härskar över och befäller verkligheten, blir vi också överlägsna människor, som manipulerar, kontrollerar, härskar över och befäller verkligheten, naturen. Då blir även våra tankar över verkligheten, bortom verkligheten, som är min definition av psykosor. Jag har haft väldigt många psykosor, så jag kan säga något

om dem baserad på min egen erfarenhet. Och denna erfarenhet säger mig att civilisationen är psykosens satt i system.

Gud är vild

”C.S.Lewis säger om Gud: ”Han är vild, vet ni!” Och den som vill möta den vilde Guden, han måste själv vara beredd att bli vild.” (Richard Rohr, franciskansk präst i katolska kyrkan)

Det civilisationens förespråkare inte har tänkt på i sitt tämjande av allt de stöter på, är att Gud, Moder Jord, Verkligheten, är vild. Gud är inte civiliserad. Gud är inte kristen eller religiös. Gud låter sig inte tämjas. Själva Verkligheten är vild. Därför är det civiliserade projektet ett uppror mot själva Verkligheten. De civiliserade (mig själv inberäknat) är på kant med själva Verkligheten. Kanske är detta orsaken till de civiliserades alla psykiska problem.

De civiliserade har glömt att Moder Jord inte har följt med i ”utvecklingen”, att hon fortfarande är i det tillståndet som rådde på stenåldern. Hon är arkaisk, och har ingen förståelse för ”myten om framsteget”. Man kan inte tämja och förstöra den vilda naturen utan att komma på kant med Moder Jord, eller med Verkligheten själv. ”Nature bats last” (Guy McPherson)

Vi måste omvända oss till Gud, omvända oss till verkligheten, bort från alla civilisationens lögner och illusioner om evig tillväxt och annat sådant, och återvända till det vilda, fria livet, till den vilde gudens famn i naturen.

Sadhuna och västerlandets ateister

Sadhun * i Indien offrar allt för Shiva eller någon annan gud, ger bort allt de äger för någon som inte finns, medan vi ateistiska västerlänningar, som tror på naturen och på Moder Jord, dvs. på verkligheten, vi offrar nästan ingenting för det vi tror på, utan lever i lyx och bekvämlighet. Vi borde ju vara de som offrade mest, vi som offrar för det som faktiskt finns.

Det finns en underlig förlamning hos icke-religiösa i att uppoffra sig för de fattiga, djuren och naturen. Man stämplas även som fanatiker om man gör för stora uppoffringar. Man får gärna vara fanatisk i idrottsutövning, i krig för fosterlandet eller i business och teknologi utan att kritiseras för det, men så snart det kommer till att göra stora uppoffringar för naturen (t.ex. genom aktivism) stämplas man som fanatiker och ”miljöextremist”. Är inte detta underligt?

En sadhu är en indisk helig man, en asketisk, hemlös, barfota helig tiggare.

De civiliserades sterila, fascistiska himmelsfantasier

Jag har lagt märke till att när de civiliserade drömmer och hallucinerar om himlen, är det alltid civiliserade himlar de fantiserar om. Deras himmel är en stad, Det Nya Jerusalem, med guldgator och pärlportar och mäktiga slott. Jag har undrat mig över detta.

Däremot, när jag (som förvisso också är civiliserad) fantiserar om himlen, är det den vilda naturen jag fantiserar om: sagoskogen. En uråldrig urskog i tropikerna, full av LIV! Full av djur, apor, älvor och troll. Full av fruktträd och kokosnötkträd. Där mossan är mycket tjock!

Jag tror det är av mycket stor vikt vilken himmel vi fantiserar om, ty det kommer att inverka på vad det är för sorts himmel vi kommer att bygga här på jorden. Fantiserar vi om den civiliserade rikedomshimlen, med guldgator och pärlportar, kommer vi här på jorden att försöka bli rika, på de fattigas bekostnad. Fantiserar vi om sagoskogen, kommer vi att försöka återställa skogarna på Moder Jord, så att ekosystemet kan läka.

Jag måste säga det med emfas, att rikedomshimlen är oerhört steril och död. Det är fascisternas himmel, där allt skall kontrolleras, och där ingenting får vara vilt och fritt. Det är också en hierarkisk himmel, med Gud på toppen och de mest fördömda på botten. Sagoskogen har inget av detta, ingen uppdelning i himmel och helvete. Den är inte steril, utan LIVETS klimax. Den sjuder av liv! Allt liv ryms med i den, på lika fot. Och det är en himmel som kan realiseras utan att någon trampas på och förtrycks, så som i rikedomshimlen. De som fantiserar om denna senare, inser inte vilka offer den kräver. Att den kräver ett evigt helvete för de förtappade, i alla fall enligt de kristna fundamentalisterna. Den fungerar precis som de rikas himmel här på jorden: de rikas himmel förtrycker och utarmar tredje världen och naturen. Sagoskogen har inte mycket av detta, och sagoskogen är också ett jordiskt paradiset, som inte så lätt passar i andevärlden. Visserligen äter man varandra i sagoskogen, men det är ett jämlikt lidande - alla måste dö. Alla måste få sin beskärda del av lidandet. Där finns inte den där eviga saligheten som kräver att andra är i evig osalighet, som i den hierarkiska, fascistiska himlen. I sagoskogen är saligheten och osaligheten ganska jämnt, demokratiskt fördelad. Detta är fördelen med att döden är med: det skyddar mot fascism. Jag tror nämligen inte att den vilda naturen är fascistisk. Livet självt är inte ont. Det är när man vill bortom Livet, till något annat och "bättre", såsom civilisation, som ondskan uppstår. Jag tror t.ex. att drömmen om rikedomshimlen, närmare bestämt tusenårsriket, låg bakom nazisternas ondska. Hitler var katolik och ville förverkliga tusenårsriket genom Tredje Riket.

Jag tror vi måste sluta drömma om evig salighet, omvända oss till verkligheten och acceptera döden och det demokratiska lidandet som vi alla får vår beskärda del av. Och vi måste inse att Livet, det vilda fria Livet, inte är något fascistiskt och ont som vi måste fly ifrån för att hitta något "bättre". Som vi måste tukta, disciplinera och kontrollera. Nej, det vilda Livet är det bästa vi har, och fascismen består snarare i att bekämpa detta Liv. Vi måste vara tacksamma för att döden finns, för det gör att livet inte blir fascistiskt. Den verkliga fascismen ligger nämligen i föreställningen om ett evigt helvete för de fördömda och en evig salighet för de frälsta *. Tacka vet jag naturen för att allt lidande en gång tar slut.

Visserligen har många teologer försökt undkomma denna fascism genom att mena att alla blir frälsta till slut, och uppnår salighet, det kallas universalism. Men även evig salighet, utan helvete, skulle till slut bli tråkigt, det blir som att titta på en evig fotbollsmatch.

Bajs och kiss är naturens guld

Det säger något om civilisationens väsen, att de civiliserade anser bajs och kiss vara något äckligt, vara avfall, något man bör dölja, skämmas för och kasta bort. Sanningen är nämligen den, att bajs och kiss är naturens guld. Bajs och kiss förädlar jorden, gör den mer näringsrik, gödslar den, ger den liv. Ingenting i naturen är så viktigt för naturen som just detta: förfiningen och förädlingen av jorden, så den kan rymma ytterligare biodiversitet. Bajset och kisset (och matavfallet) är faktiskt människans genom tiderna viktigaste bidrag till naturen, dess sanna gåva åt henne, något som gör att människan inte bara tar från naturen, men också ger. Och ändå vill människan kasta bort bajset och kisset (och matresterna) som avfall, istället för att ge det direkt tillbaka till naturen, såsom vi gjorde på stenåldern*.

Däremot, det som de civiliserade anser vara guld, metallen guld, det är naturens bajs och kiss. Det civiliserade guldet, som de civiliserade dyrkar, har faktiskt inget som helst värde för naturen, det är för henne en likgiltig biprodukt, lika sterilt och dött som berget, och befinner sig också ofta inuti berget innan de civiliserade utvinnet det. Så upp-och-ner är de civiliserades världsbild, så lågt har de sjunkit, att de dyrkar det döda och ofruktbara, såsom guld och pengar, och anser bajset och kisset, det livgivande, vara skräp och avfall. De civiliserade är i själva verket nekrofila, och deras civilisation anser det som en dygd att förstöra, döda och förorena naturen för att få tag i naturens bajs och kiss: guldet. Allt civilisationen skapar, husen, bilarna, teknologin och maskinerna, är stendöda ting. Civilisationen har helt enkelt inte sinne för Liv. Moder Jord däremot, har Livet som sin ögonsten, hennes mål är att skapa så mycket och så rikt Liv som möjligt, och det är därför hon älskar bajs och kiss, hur konstigt det än låter (det gör förresten hundarna och många djur också, som stundom kan äta bajs).

*ett sådant förfarande skulle dock kräva att åkrarna hade blivit skogar igen, och att världens befolkning var en tiondedel så stor som den är idag.

Vad skulle du göra om du hade sju år kvar att leva?

Vad skulle du göra om du visste att du hade bara sju år kvar att leva?

Ifall jag hade ett jobb som inte jag gillade, skulle jag sluta jobba och göra det jag älskade mest: vara mycket med vänner, skriva på bloggen, läsa sådant som skulle förbereda mig för döden och mänsklighetens slut, vandra runt i Sverige med vänner, besöka ekobyar (göra pilgrimsfärder dit) och studera permakultur, gerillaodla lite själv, bo i min hydda i Nackareservatet i Stockholm.

Vad skulle du göra? Har du frågat dig själv något sådant någon gång?

Det finns faktiskt vetenskapsmän som tror att mänskligheten bara har sju till tretton år kvar att leva, p.g.a. abrupta klimatförändringar. Bland dem är Malcolm Light och Guy McPherson.

"The evidence for human extinction by 2030 is overwhelming." (Guy McPherson i en intervju av Adam Engel)

Jag är inte säker på att de har rätt, men jag försöker ändå föreställa mig världen utifrån deras perspektiv. Det är underligt att märka hur allting förändras med det perspektivet. Man gör andra val än man skulle göra annars om man bara har sju år kvar att leva. Det blir att leva med döden ständigt i sikte. Man uppmärksammar ting som man inte skulle uppmärksamma annars. Små obetydliga ting kan bli viktiga. Man har lättare att ha "silverblicken", "kristusblicken", som ser alltings sanna väsen. Och som Guy McPherson säger, ingen säger på sin dödsbädd "I should have bought more crap".

Jag ser det också som en befrielse om civilisationen skulle kollapsa och mänskligheten skulle dö ut. Det är en befrielse för Moder Jord, som kanske kan ges tillfälle att återhämta sig om mänskligheten dör ut. Ju tidigare desto bättre. För jag är faktiskt rädd för att mänskligheten skall vara en cancer på Moder Jord som får henne att dö helt och hållet, att klimatet skulle bli som på Venus. Därför hoppas jag faktiskt att Malcolm Light och Guy McPherson har rätt, även om jag inte är så säker på det. Planeten och tredje världen har lidit så grymt av civilisationen. Jag ser fram emot mänsklighetens slut, men kommer att sörja bittert över alla andra arter som kommer att gå under med oss. Jag skulle också sörja över att ursprungsbefolkningarna måste gå under. Men jag sätter allt mitt hopp till att planeten, även om allt komplext liv skulle utplånas, kommer att börja alstra liv igen om några millioner år. Det är detta vi måste kämpa för.

Är döden något ont?

"Vem som helst som försjunger i tankar om livets förgänglighet kan drabbas av dödsångest, men förutsatt att man inte lider av odödlighetshybris är det oftast möjligt att komma över detta väldigt naturliga faktum." (David Jonstad i boken "Kollaps. Livet vid civilisationens slut" Ordfront 2012.)

Om man granskar läkarnas förhållande till döden, hur de ibland försöker förlänga livet till vilket pris som helst, skulle man kunna komma fram till konklusionen att läkarna anser döden vara något ont. Likaså på basen av de anhörigas reaktioner vid deras sjuka närståendes död, skulle man kunna sluta sig till att de anser döden vara något ont. Men jag ska nu försöka argumentera för det motsatta, för att döden inte behöver vara något ont, som man bör frukta.

Är inte uppfattningen att mitt liv bör förlängas till vilket pris som helst, ganska egoistisk när allt kommer till allt? Särskilt om min överlevnad går på bekostnad av de fattiga och Moder Jord? Och är inte de anhörigas sorg över en sjuk närståendes död, också ganska egoistisk? De tänker inte på att nu har den döde fått frid, blivit befriad från alla sina lidanden, uppgått i allt. De tänker bara: det är ett ont att hen är död, för jag lider av det. De tänker kanske aldrig tankar på att nu kanske överbefolkningsproblemet blir aningen lättare för Moder Jord att bära. Nu kan maten som gick till den döde medan den levde, gå till någon som svälter. Nu har den döde gett plats åt annat liv, så annat liv kan blomstra, eller så att det liv som ännu lever, kan få det bättre.

Vad är det i döden, som får de civiliserade att anse det som något ont? Vad är det som är så hemskt med den? Är den inte ganska naturlig? Är den inte en förutsättning för allt liv? Om döden vore något ont, ja då måste ju hela naturen vara ond, hela verkligheten vara ond, för döden är en så väldigt central del av verkligheten. Tänk hur mycket död naturen rymmer, hur många djur och insekter som dör hela tiden, som har väldigt korta liv.

Jag tror att demoniseringen av döden helt enkelt kommer av att de civiliserade har alienerat sig från naturen och det naturliga. Detta kan studeras i hur de civiliserade gömmer bort döden på sjukhus, och hur de gömmer bort liken i gravar istället för att ge dem till mat för djuren i skogen och fåglarna, såsom det var i mänsklighetens begynnelse. Döden är lika med avfall för de civiliserade. De ser inte att liken är gödsel och mat för naturen, att döden behövs för att annat liv kan växa över det döda. De civiliserade betraktar döden lika föraktfullt som bajset och kisset, som måste gömmas bort och behandlas som avfall, istället för att låta den ingå i naturens kretslopp.

Jag tror det är just bristen på kretsloppstänkande som får de civiliserade att demonisera döden. De vill egentligen leva i evighet, i en statisk evig salighet, istället för att vara med i den väldiga metamorfosiska process som naturen är, där allt dör och blir till gödsel för annat liv. Vad är denna önskan annat än alienering från naturen och det naturliga?

Från den civiliserade utsiktspunkten är döden förvisso något ont. Men när man ser det utifrån ett helhetligt, ekologiskt tänkande, då kan döden rentav vara något gott, och inget att frukta. Att dö är en god gärning utifrån naturens synpunkt. Vi stiger åt sidan så att också annat liv kan blomstra, inte bara vårt liv. Vi måste således dö från egot om vi skall sluta frukta döden. Vi måste dö före döden, såsom de gamla mystikerna uttryckte det. Döden är att mista sitt ego och uppgå i helheten. Att bli som en droppe som uppgår i havet. Om detta har oändlighetsmystiken mycket att säga (till skillnad från personlighetsmystiken). Ett exempel på sådan mystik kommer här, från boken "Evighetslivets väsen" (1933) av Hans Wegmann:

"Romantik är i den form den här intresserar oss, oändlighetsmystik. Därför kunde också Novalis, som en av dess mest utpräglade företrädare, förhårliga döden som livets seger. Ty för honom betyder den frälsning från avskildheten, återgång till helheten."

Varför fruktar vi då döden? Jag tror att det bland annat har evolutionära orsaker. Vi är genetiskt betingade att frukta döden för att säkerställa våra geners fortlevande i barn och barnbarn. Vi vill vara med och hjälpa dessa att bära våra gener vidare. Det är väl därför vi fruktar döden mest under den arbetsföra delen av vårt liv, och minst när vi blir gamla. Då är vi mätta av dagar, och har sett våra barn och barnbarn bli vuxna och klara sig. Jag tror också den som har barn fruktar döden mer än den som är utan barn.

Jag tror också att vi fruktar döden för att den är något okänt. Men vi har tre mini-dödar som på något sätt speglar döden, och ger en hint om att det inte behöver vara så okänt: insomnandet, orgasmen och bajsandet/kissandet. De slutar alla behagligt, så varför skulle inte döden sluta behagligt? De handlar alla om att "släppa sig". Skulle inte då döden också handla om det? Och är det inte rätt uppenbart att vi i döden återgår till Moder Jord, upplöses i Moder Jord, uppgår i allt? Det är bara om vi tror på en fortsatt personligt tillvaro efter döden som vi behöver vara rädda. Återgången till Moder Jord ger oss trygghet. Moder Jord är en god gud att uppslukas av. Och om det kan kännas underligt i början, så vänjer vi oss snart vid att inte existera mer. Som Mark Twain

sade: "Jag är fruktat inte döden. I har varit död i miljarder och åter miljarder år innan jag föddes, and har inte besvärats det minsta av det."

Psykosens väsen

Om man studerar hur psykiatrikerna förhåller sig till psykosen, hur de stänger psykotiska människor inne på slutna psykiatriska avdelningar, måste man komma till slutsatsen att psykosen är ett ont, som måste bekämpas med alla till buds stående medel. Men är detta rätt? Jag vill nu argumentera för att det inte är rätt i de flesta fallen, att psykosen är något som oundvikligt tillhör livet i stort och karaktäriserar det.

Det första vi måste fråga oss är: vad är psykosen för något? Hur ska vi beskriva psykosen med några få meningar? Jag skulle försöka ge mig in på följande definition: "psykos är att en varelse lever i sin fantasivärld mer än i den yttre verkligheten, och har svårt att skilja mellan verklighet och fantasi. Varelsen projicerar sin inre värld på den yttre verkligheten. Och hon lider av vanföreställningar". Och då kommer följande följdfråga upp: Vem gör inte detta ibland? Lever inte alla mer eller mindre i sin fantasivärld ibland, projicerande sin inre värld på den yttre? Är inte detta särskilt karakteristiskt för barnen? Och ändå stämplar vi dem inte som sinnessjuka! Vi låter barnen vara med sina fantasier. Vad får oss då att stämpla vissa som sinnessjuka och låsa in dem? Jag tror detta mer beror på att de har brutit med samhällets normsystem än att de skulle vara mer psykotiska än andra. Dom är helt enkelt psykotiska "på fel sätt". De rubbar vid vissa tabun. Ett sådant tabubrytande är att t.ex. säga att man är Jesus, vilket jag har personlig erfarenhet av att ha gjort. Men är detta mer destruktivt och psykotiskt än t.ex. Hitlers eller Rudolf Höss' fantasier om judarnas ondska? Nej, absolut inte, väldigt långt mindre. Men ändå stämplar vi "messias kandidaten" som sinnessjuk, medan Hitler och Höss anses ofta endast kriminella, inte sinnessjuka (Höss hängdes istället för att tvångsvårdas på rättspsykiatriskt sinnessjukhus). Liknande exempel finns det många av. Det är brytande av tabun som bestämmer vem som anses sinnessjuk. Jag skulle också betrakta den kollektiva galenskap som går under namnet "civilisation" som mer psykotisk än en individuell, övergående Jesuspsykos. Och som väldigt mycket mer destruktiv. För den som har en Jesuspsykos, försöker i alla fall ofta vara god, rädda miljön osv.

Den kollektiva psykosens destruktivitet ligger delvis i att den är systematiserad, att den finns i strukturerna, och i att den sällan går över när den gripit en människa, i motsättning till en individuell psykos, som nästan alltid går över. Det kollektiva slaget av psykos är det våra politiker och våra religiösa sekter lider av. Och det är verkligen destruktiv psykos; är det någon som bör låsas in på mentalsjukhus är det våra politiker och kyrko- och sektledarna (jag säger det lite skämtsamt, jag menar det egentligen inte). För deras babyloniska skräckvälde (från miljöns och djurens synpunkt sett) förstör själva livsbetingelserna på jorden, själva miljön. Och psykiatrikerna borde också låsas in, för deras psykotiska skräckvälde kedjar människorna fast vid den destruktiva civilisationen, ingen vågar lämna civilisationen och återgå till naturen av rädsla för att bli stämplade som sinnessjuka och tvångsvårdas på vår tids koncentrationsläger; sinnessjukhusen. Nej, alla försöker vara psykotiska "på rätt sätt" för att slippa denna själsslakt och de zombifierande medicinerna, där psykiatrikernas mål är att få vildmänniskorna (som sjuder av liv) att bli lika levande döda som de civiliserade. Ja, t.o.m. alltför vilda barn får smaka på psykiatrikernas skräckvälde, även de medicineras nuförtiden (särskilt ADHD-barn, som medicineras med amfetamin).

Psykos skall inte medicineras bort, den tillhör oundvikligen livet. Allt liv pendlar nämligen mellan rus och nykterhet, psykos och verklighetssinne. Jag tror t.ex. att apor och hundar, ja alla djur, har sina mer psykotiska faser. Det är bara de civiliserade som gripits av politikernas och psykiatrikernas kollektiva, förstenade psykos, som inte har så mycket av dessa svängningar, deras psykos har stelnat till system och strukturer som gör dem levande döda, och får dem att kasta sig över och tvångsvårda alla som lösgör sig från deras psykos och istället grips av de naturliga individuella psykoserna som alla barn upplever, alla djur, ja allt liv utom de civiliserade, "normala", vanliga människorna. Psykosen tillhör livets romantik, livet skulle vara bra dött utan denna.

Psykosen tillhör livet som sagt, det är livets stegring i rus som framkallar psykoserna (det är därför man lätt blir psykotisk om man t.ex. röker cannabis) Alla förälskelser, t.ex., är psykotiska. Men de är exempel på sunda, naturliga, individuella psykoserna. Ofta är dessa de enda individuella psykoserna som en "normal" människa har. En vildmänniska kan ha alla möjliga sorters psykoserna, mer eller mindre tabu-brytande, men oftast inte farliga alls. Vi måste sluta demonisera och frukta den individuella psykosen, för det gör att vi kommer att frukta själva livet, den vilda verkligheten, Moder Jord. Det är det psykiatrin sysslar med, med sin fascistiska,

sterila, "själsliga hygien". (Livet är inte perfekt, sterilt, "vetenskapligt korrekt", såsom psykiatrikerna vill ha det) Psykiatrikerna ser sig själva som någon sorts "övermänniskor", som har direkt kontakt med den yttersta "vetenskapliga", sanna verkligheten, höjda över alla psykoser, i stånd att avgöra vad som är psykotiskt och vad som inte är det. Allt vilt är psykotiskt för dem, tycks det. Skulle de få regera i Indien, t.ex., skulle de nog stänga alla sadhun inne på mentalsjukhus. Det är därför vi inte har några sadhun i västerlandet, ingen motsvarighet till sadhu-institutionen. Istället har vi de hemlösa och de "sinnessjuka", själsligt nedbrutna av samhällets och psykiatrins hårda behandling. Det är min fasta övertygelse att de flesta av de psykotiska människor som hamnar på låst avdelning inte borde ha hamnat där, utan borde ha bemötts med tålmod och överseende med något som är övergående, vilket hade skett t.ex. i en urinvånarstam i djungeln. Istället gör psykiatrin ofta deras psykos ännu värre, så att den ofta övergår i förtvivlan, depression och självmordstankar (så har varit fallet med mig). Och det är lätt att hamna i förföljelsemani när man blir så grymt behandlad (särskilt medicinerna är ofta hemska i början); ännu en form av helt sund och naturlig psykos, en sund reaktion på en galen värld, vilket de flesta psykoser är. "Det är inte du som är galen, det är världen som är sjuk", sjunger reggae-stjärnan Kapten Röd.

Sveriges kyrkor - skamfläckar för landet

När man börjar se bakom kulisserna vad som ligger bakom Sveriges kyrkor, särskilt i deras historia, så framstår de som rena skamfläckar för landet. Tänk bara, kyrkorna är uppresta till ära för kosmiska diktatorer (som visserligen inte finns) - Jesus och Gud. Och tänk lite, de är uppresta på bekostnad av de fattiga och miljön. Man kan se på dem som monument eller gravstenar över alla de fattiga i världen som har svultit eller dött av svält, och all natur som gått under, p.g.a. att pengarna och arbetskraften har gått till att bygga kyrkor istället för att föda de fattiga och värna om naturen. Sveriges kristenhet borde inse detta, och försöka betala tillbaka sin skuld till de fattiga och naturen, genom att göra kyrkorna om från gudstjänstlokaler till flyktingförläggningar och övernattningsplatser för hemlösa, och plantera skogsträdgårdar eller skogar på den lediga mark kyrkorna äger. Men ingen sann ånger är att finna i Sveriges kristenhet sådan den är idag, bara samma rikemansförtryck som alltid, genom den kristna högern i politiken. Sveriges kristenhet har ingenting kvar av kristendomens ursprungliga revolutionära ande, den som fanns i vilden Johannes Döparen och i vilddjuret Jesus Kristus, Johannes Döparens lärjunge, som, även om han är en mytisk varelse, är något av en arketyp för den anarkistiska revolutionären och rebellen som torteras och avrättas för sitt uppror.

Kyrkorna är dock bara praktexempel på hela civilisationens rutenhet; alla byggnader, alla industrier, alla monument, och nästan all konst och kultur är stölder från de fattiga, särskilt tredje världen och naturen. Och nu - genom oljetoppen och klimatförändringarna - börjar naturen kräva att mänskligheten betalar tillbaka sin skyhöga skuld.

Vad skulle Sveriges regering säga om vi hade monument över Hitler eller Stalin överallt i vårt land? Men just detta är kyrkorna - monument över en kosmisk Hitler, en kosmisk Stalin - de kristnas gud (om du inte tror mig, läs Gamla Testamentet i Bibeln, och se själv vad slags gud den målar upp).

Lewis Mumford om vår tids Eichmanns

"I varje land finns det idag otaliga Eichmanns (en av Nazitysklands ledare, min anm.) inom förvaltningen, företagsvärlden, vid universiteten, i laboratorier, inom militären: ordentliga och lydiga personer, som är fullt beredda att utföra vilket officiellt sanktionerat fantasiprojekt som helst, oavsett hur omänskligt och gement detta än kan vara."

(Lewis Mumford i boken "Myth of the Machine. Technics and Human development". Harvest books 1971)

Civilisationen som fascismens innersta väsen

"Arbeit macht frei" (tyska för "arbete gör fri") stod det ovanför ingången till koncentrationslägret i Auschwitz. Många civiliserade (särskilt de religiösa fundamentalisterna) tror än idag lite på detta, fast de inte skulle erkänna det. Det kallas nuförtiden "arbetslinjen", med ett litet finare ord. Vi ser på arbetet som ett självändamål, ett ideal att eftersträva, något som är ädlare än att inte arbeta, något som förädlar oss och gör fri, något som gör oss viss om vår utvaldhet och vårt värde (detta är särskilt påpekat av Max Weber i hans religionssociologiska klassiker "Protestantismens etik och kapitalismens ande"). Men vi arbetade inte, långt tillbaka i vår urhistoria, vi plockade frukt och nötter från träden i de skogar vi vandrade nakna i, som aporna, innan vi började jaga djur, dvs. första fröet till arbetet Och stenålderns jakt- och matinsamlingsarbete skulle inte ens kunna kallas riktigt arbete, för vi skiljde inte mellan arbete och fritid på den tiden. Det var först med jordbrukets uppkomst som vi verkligen

började arbeta, med arbetsdelningens uppkomst. Men t.o.m. bonden i gamla tider, skiljde ofta inte mellan arbete och fritid..

Nazismen var ingen isolerad företeelse i historien, den uppkom inte i ett vakuum, så som många tycks tro (och därför är blind för sin egen fascism). Den bygger på hela den dittillsvarande civilisationen, och har egentligen aldrig försvunnit, bara uppkommit i nya former. Civilisationen som helhet har alltid till sitt väsen varit nazistiskt/fascistiskt, den bygger på kolonialism och grym erövring av länder, människor och miljö, på despotism (både diktatorisk och demokratisk sådan), nepotism, på slavarbete (både i sin gamla och i sin moderna mer systematiska form i löneslaveriet), på främlingsfientlighet, på sexism och patriarkalism, på domesticering (tämjande och förslavande) av växter och djur, på rationalisering och teknologisering av allt, på förintandet av allt vilt osv. Allt detta liksom ligger i civilisationens väsen, så att desto mer civiliserat och utvecklat ett samhälle är, desto mer tenderar den att ha dessa kännetecken. Vi tycker kanske att desto mer civiliserad man är, desto mer tolerant och mindre destruktiv är man, men då glömmar man att se på baksidan av denna civilisering, som handlar om sådant som utsugning av miljön och utnyttjande av billig arbetskraft i tredje världen, utvecklande av ohyggliga, skamliga, gigantiska djurfabriker, ja bäddandet för en total ekokatastrof genom de utsläpp som leder till klimatförändringarna. Detta är baksidan av den civiliserade "toleransen", som ofta vänder sig enbart till de relativt rika vita västerlänningarna, medan fabriksarbetare i tredje världen lever i rena slavliknande förhållanden, tvingade till det p.g.a. ekonomisk kolonialism - de är helt enkelt tvungna att slava i dessa fabriker p.g.a. att civilisationen har förstört deras egna självförsörjningsmöjligheter. Och detta skall liksom vara "tolerans" och "civilisering av vildarna". Jag blir så arg att jag vill ryta.

Min poäng är att historien inte har gått framåt, att mänskligheten inte har blivit bättre när man ser till helheten, att fascismen inte har försvunnit (Sverige är en polisstat), den riktar sig bara mot andra än de relativt rika vita västerlänningarna, såsom mot djuren och miljön. De relativt rika har alltid varit privilegierade, genom hela den civiliserade historien, det är inget nytt. Det som är nytt är däremot försöket att förintaa av allt vilt, all vild natur, försöket att civilisera alla vildar, genom rationaliseringen av allt liv, så att allt skall bli mekaniskt och teknologiskt - och detta är fascismens innersta väsen. Och det som också är nytt är det hot mot själva jordens överlevnad som civilisationen har blivit, p.g.a. klimatförändringarna. Judarna på Hitlers tid har byts ut mot icke-mänskliga arter och Moder Jord, som vi förintar i en allt snabbare takt. Och istället för att avveckla dödsmaskineriet, rusar våra politiker bara på, gör dödsmaskineriet ännu större. Om något är fascism så är det detta; att leva så att ens livsstil och ens beslut till slut förvandlar hela civilisationen och Moder Jord till ett enda stort koncentrationsläger.

Och vi vanliga människor tvär våra händer och leker oskyldiga! Vi skyller på politikerna! Men vi är alla mer eller mindre skyldiga till denna härva vi har hamnat i, och gör bäst i att erkänna fascismen i vårt handlande. När människan blir tagen på bar gärning för "ecocide", och vaknar till vad hon gjort, skall det ett otroligt mod till att erkänna sin fascism. Där har du orsaken till alla lama klimatförhandlingar och all tilltro till att tekniken skall rädda oss: vi är rädda för att erkänna den fascism som finns inbyggd i vår civilisation, och som kräver av oss att vi skall avveckla civilisationen, avveckla fascismen, inte stegra den i ett sista förtvivlat utbrott av teknofascism, såsom Hitlers desperata krig mot Sovjet kan vara en svag förebild för.

Hur civilisationshelvetet får fortplantas

Det finns en historia av prästen Richard Wurmbrand från hans tid i fängelset i Rumänien under Ceaucescus styre, att fångvaktarna tvingade en fånge att äta bajs, och att fången blev galen av detta och bad om mer. Detta tycker jag fångar väl in hur civilisationens utbredande går till. Ta t.ex. matematiken, dödens vetenskap, rena "bajset". Vi tvingas i grundskolan att läsa matematik, och de som blir galna av alla siffrorna ber om mer, och läser "frivilligt" lång matematik på gymnasiet och matematikvetenskap på universiteten. De är helt enkelt hjärntvättade att "tycka om" matematiken. Hur kan någon tycka om något så mekaniskt och dött som siffror och matematik? Det finns inget liv i det, inget vilt, ingen revolutionär ande, inget mänskligt, bara livets förvandling till mekanik och robotaktighet.

De kristna har i alla tider fått lära sig att tacka Gud för allt, även för katastrofer. De är liksom sända av Gud för att aga oss och uppfostra oss, så vi luttras genom lidandet. Detta tackande för en gudstyrans tortyr påminner om fången som ville ha mer bajs, och uppvisar liknande psykopatologi. När man blivit tillräckligt plågad och förnedrad, blir man ibland liksom ett med sin plågoande, han flyttar in i ens bröst. Det är så "medberoende"

(som bl.a. Tommy Hellsten har skrivit mycket om) uppstår hos barn till destruktiva alkoholistföräldrar eller till föräldrar med religiös fundamentalism. Jag har en syster som tackade min (kristet fundamentalistiska) pappa efter att han hade agat henne med riset när hon var liten. Och nu agar hon själv sina barn (eller snarare hennes man gör det med hennes tillåtelse). Förtrycket fortsätter, offren blir ibland förövare p.g.a. medberoendet och införlivandet i sig själv av tyrannen. Det är så civilisationshelvetet fortsätter och fortplantas.

Vad man borde börja avveckla av civilisationen. Och vilka "industrier" man borde uppmuntra.

Man borde börja med att avveckla krigs- och kärnkraftsindustrin. Och följande industrier borde man börja med att avveckla, efter krigsindustrin och kärnkraften, ungefär i prioriteringsordning, de värsta först (jag tycker alla dessa industrier är helt onödiga, ja de flesta rentav skadliga):

Flygindustrin, bilindustrin (allt utom eldrivna bussar), oljeindustrin (80 % bort), kolindustrin (80 % bort), naturgasindustrin (80 % bort), palmoljeindustrin, skogsindustrin (det mesta avvecklas, resten bara för ved), pappersindustrin (allt utom papper till vissa utvalda böcker och tidningsutskick), djurfabriksindustrin (särskilt pälsdjursnäringen), asfalteringsindustrin, byggindustrin (allt bort utom renovering), drogindustrin, tobaksindustrin, alkoholindustrin, prostitutionsindustrin, gruvindustrin (allt utom metaller till vindkraft och solkraft), fyrverkeriindustrin, filmindustrin (allt utom småskaliga "konstfilmer"), sportindustrin, turistindustrin, reklamindustrin, båtbyggarindustrin (allt utom segelbåtar, roddbåtar och kanoter), nöjesindustrin, robotindustrin, finans- och bankindustrin, penningtryckarindustrin, jaktindustrin, godisindustrin, kak- och bakelseindustrin, elektronikindustrin (allt utom komponenter till datorer, som mest ska fås genom återvinning), datorindustrin (allt utom remont av befintliga datorer), datorspelsindustrin, mobiltelefonindustrin, porrindustrin, kaffeindustrin, teindustrin, leksaksindustrin, chokladindustrin, bomullsindustrin (80 % bort), "skolindustrin" (grundskolan som skolplikt tas bort, samt alla yrkesskolutbildningar som utbildar för skadliga och onödiga yrken, gymnasium och universitet tillåts, särskilt discipliner som medicinvetenskap, klimatforskning, ekologi, humanekologi och konservationsbiologi), metallindustrin (allt utom vissa metaller till vindkraft och solkraft), veckotidningsindustrin, dagstidningsindustrin (det mesta bort) glassindustrin, sockerindustrin, spelautomatindustrin, pub-, bar- och café-industrin (lokalerna behövs som bostäder för flyktingar), kläindustrin (det mesta bort, främst yllekläder uppmuntras), sminkindustrin, lottoindustrin, förlagsindustrin (det mesta bort)

(kommer ni på några fler bovar och onödigheter?)

De "industrier" som man borde uppmuntra vore, i prioriteringsordning: "trädplanteringsindustrin", "plant-skoleindustrin" (särskilt frukt- och nöt träd), sjukhusindustrin, läkemedelsindustrin (mest smärtstillande, ångestdämpande, sömnpiller o.d.), "välgörenhetsindustrin" (i icke-kolonialistisk anda, bl.a. biståndsorganisationer), tandläkarindustrin, äldreomsorgen, sovsäcksindustrin, "myggnätsindustrin", "yllekläd-industrin" "permakultur-industrin", "trädgårdsindustrin", "tipi- och jurta-industrin", "tältmakarindustrin", "tält-kamin-industrin", cykelindustrin, återvinningsindustrin, "lopptorgsindustrin", "biblioteks-industrin", "postindustrin", "jordbruksindustrin" (ekologiskt jordbruk, utan djurfabriker), "internetindustrin", fiskeindustrin (dock ett långt mildare, småskaligt fiske, 80 % bort), "stickningsindustrin" (mest ylle), vindkraftsindustrin (i liten skala), solpanelsindustrin (i liten skala)...

Dessa är bland de industrier jag känner ännu tjänar Livet.

Har djurismen kommit för sent?

Jag undrar om djurismen med sin vision om avvecklingen av civilisationen har kommit för sent. Hinner inte klimatförändringarna ikapp oss, och sabbar alla försök hos mänskligheten att återvända till det vilda?

Om det är sant det miljöprofessorn Guy McPherson säger, att mänskligheten kommer att dö ut före 2030, då hinner vi inte återvända till det vilda. Jag gissar att det tar minst hundra år om man skall avveckla civilisationen på ett mänskligt sätt, utan att ta till tvång och våld. Och det vill jag inte, som radikalpacifist.

Men det finns en betydlig chans att McPherson har fel, och att vi har långt längre tid på oss. Därför ska vi inte ge upp hoppet.

Dock, även om vi skulle plantera skog överallt där det nu är åkrar, så skulle det inte kunna binda tillräckligt med koldioxid för att det skulle hindra skenande klimatförändringar. Vi borde ha börjat med detta redan 1916. Den indiske kristne evangelisten och sadhun Sadhu Sundar Singh (1889-1929), som jag beundrar mycket, borde ha predikat djurismen.

Kommer djurismen kommer att bli en förtvivlad, desperat dröm om det omöjliga?

Civiliserad konst och kultur: en TV i fångens cell

Civiliserad konst och kultur är som en TV i fångens cell. Det är internet med, för den delen. På skärmen ser vi allt vi vill vara med om, men inte får eller vågar p.g.a. civilisationens tyranni. Så vi väljer att se på skärmen istället för att leva ut såsom de vilda djuren gör. I konsten och kulturen förtätas all vår längtan. Men "blott de tama fåglarna har en längtan, de vilda flyger" sade en gång den finlandssvenske poeten Elmer Diktonius.

Vi läser Astrid Lindgrens Pippiböcker och Emilböcker om alla de hyss vi inte vågade göra som barn, och heller inte vågar som vuxna. Vi läser spännande äventyrsromaner om allt vi skulle vilja vara med om, men inte vågar, p.g.a. att det inte är tryggt "där ute", och för att vi inte vågar lämna vårt trygga liv med bostad och arbete. Vi förpassar vår längtan efter vårt djuriska ursprung till romanarketyper som Tarzan och Mowgli. Vi romantiserar skogsfrihetshjältar som Robin Hood. Vi romantiserar indianerna i indianromaner. Vi idealiserar dessa för att vi längtar så efter vad vi förlorade när civilisationen uppstod.

Vi förpassar representanter för de vilda djuren till djurparker, där de blir som en TV-skärm som visar oss djungeln, skogen och dess djur, vårt förlorade paradiset. Och vi ser inte att det är vi som är de egentliga fångarna, inte djuren i djurparkerna. De är TV-skärmen i fångens cell, tecken på vårt förlorade paradiset, som vi egentligen längtar efter. Ja, vi längtar egentligen efter att alla dessa djur i djurparken skulle vara vilda tillsammans med oss i skogen och djungeln, men eftersom vi har fängslat oss själva i civilisationen, vill vi (till det yttre) inte annat än att ha de här djuren i djurparker för att påminna oss om vårt ursprung, vara som en TV-skärm i fångens cell. Vi behöver en TV i fängelsecellen, för att förströ oss. Vi är de egentliga fångarna, för vi vågar inte leva ut vår djurnatur fast vi är "fria" till det yttre, medan djuren i djurparkerna gör det till en viss del trots att de är fångar i det yttre. Det är den inre friheten som räknas, och i det inre är de civiliserade fångar som ser på en TV-skärm i sin cell. Bara fångar behöver förströelse. Bara fångar behöver döda tiden med förströelse.

Jag ser detta, och ändå fortsätter jag att stirra på TV-skärmen (i ovannämnda symboliska mening). Vad ska jag annat göra? Vi är ju utkastade ur vårt Ur-paradis, djungeln och skogen. Bara där, i en stam på ett par dussin människor, strövande omkring ätande frukter och nötter, som aporna, skulle behovet av TV-skärmen förintas. Men hålet efter utkastandet måste fyllas med något. Civilisationen är TV-skärmen som ska fylla hålet efter människans utkastande av sig själv ur paradiset. Så enkelt är det. Men det kan aldrig fylla hålet, lika litet som en drog kan det. Vi kan inte lura oss själva till att tro att TV-skärmen kan fylla hålet efter djungeln och skogen. Vi kan inte lura oss själva till att tro att TV-skärmen är verkligheten. Vi lever tråkiga liv, det är sanningen. Därför behöver vi TV-skärmen, som ger oss ett sken av att det händer något. Men i verkligheten har civilisationen utrotat allt det vilda från sina domäner, allt det spännande och oförutsägbara, så att det vi har kvar är politikernas och prästernas liturgiska mässande av samma psykotiska och meningslösa saker år ut och år in, och vårt eget tråkiga slavande i deras koppel.

Djurparkernas ohygglighet

"The animals of the world exist for their own reasons. They were not made for humans any more than black people were made for white, or women created for men". (Alice Walker)

Djurparker allena skulle vara tillräckligt för mig för att jag skulle genomskåda civilisationens ohyggliga ruttenhet och få mig att vilja att den skulle gå mot sin undergång. Men det finns ganska många andra skäl också till detta. Med tanke på djurparker är det ganska underligt att vissa kan försvara civilisationen. Djurparker är något så groteskt att jag skulle vilja ryta av ilska.

Det finns en historia om en grizzlybjörn som blev galen i en djurpark. Jag känner ett visst släktskap. Jag har också blivit galen av civilisationen.

Är inte allt det goda i civilisationen bara smink på det ohyggligt fula ansiktet den har? Det mesta av all konst och kultur? Är det inte saker som får oss att stå ut med ohyggligheterna, istället för att göra revolt?

Något om vår tids fascism: polisen och militären

Polisen och militären är det närmaste till fascism vi kommer i Sverige. De är tränade till blind lydnad, och skulle utan tvekan utföra order från en fascistisk regering (de flesta i alla fall). Nazismen kunde genomföras mycket p.g.a. att polisen och militären i Tyskland blint lydde order, oavsett vilka orden var. Ett samhälle som uppmuntrar blind lydnad och nedvärderar kritiskt tänkande är redan delvis fascistiskt, vilket det svenska samhället faktiskt är, vilket tydligast framkommer i armén. Och i samma grad som samhället militariserar, i samma grad som polisstaten växer fram, i samma grad är samhället fascistiskt.

Allt har lagts till rätta för katastrofen

Allt har lagts till rätta för att mänskligheten ska störta sig ut över stupet. Shoppingcentren är fulla av rulltrappor. Vägarna är asfalterade. Den som lyder systemet blir belönad. De som inte gör det, straffas. Det är olagligt att bo i små hyddor i skogen, man bryter mot allemansrätten. De som har minst ekologiskt fotavtryck, de hemlösa, har en svår tillvaro. Och de som har störst ekologiskt fotavtryck, cheferna för oljebolagen (och de saudiarabiska prinsarna), lever lyxliv, belönas ofantligt av systemet.

Vi lever i en galen värld. Mycket är upp-och-ner.

Men kanske mänskligheten besinnar sig när klimatförändringarna blir för tydliga? Men då är det antagligen för sent att göra något för att rädda mänskligheten. Jag tror att det redan nu är för sent att rädda mänskligheten från att utrotas inom snar framtid (inom hundra år eller så). Vi måste förbereda oss på det oundvikliga, och göra vad vi kan för att rädda andra arter än människan från undergång. Metangasen från arktiska haven har antagligen gått förbi koldioxiden i vad som främst driver på klimatförändringarna.

Pengarna borde avskaffas

Pengarna (både kontanter och elektroniska pengar) borde avskaffas. Då skulle bara det nödvändiga och nytiga göras, om alla skulle arbeta volontärt. Och girigheten skulle kollapsa. Det mesta som görs är totalt onyttigt och onödigt, och skulle aldrig göras om det inte vore för begäret efter mer pengar, girigheten, som översköljer alla hänsyn till människor och miljö.

Civilisationens hybris

"We have been living like gods. Our task now is to learn how to live like humans. Our descent will not be easy." (Randy Udall, 2013)

Har det någon gång slagit dig, när du sett en otroligt avancerad nutida film, med fasligt invecklade animationer, att civilisationen lider av hybris?

Filmindustrin går till otroligt invecklade, svåra och dyra bedrifter bara för att ge oss ett par timmars nöje, och för att själv bli sedd, bli ärad.

Börjar inte civilisationen likna Babels torn, som störtades av gud för att man försökte nå himlen?

Detta drag av hybris syns inte bara i filmindustrin, utan även i alla civilisationens industrier. Över allt strävar man efter bedrifter som når upp till himlen, bara för att göda den rika delen av världens befolkning, och man skiter ofta i miljön, de fattiga och tredje världen.

För de gamla grekerna i antiken betydde hybris att man försökte utmana gudarna, och överträda gränserna för sin plats i tillvaron. Har inte mänskligheten nu överträtt dessa gränser med ganska god marginal, när t.o.m. klimatet börjar reagera kraftigt?

För de gamla grekerna följde nemesis på hybris. Nemesis var gudarnas straff för hybris. Vi moderna människor kommer inte att straffas av någon gud, däremot nog av Moder Jord, som kan betraktas som någon slags gud, om man vill. Och Moder Jord straffar oss inte i egentlig mening, hon blir bara förstörd och sjuk, får feber, så att vi dör när våra resurser och omgivningar inte livnar oss längre på grund av att de är uttömda och förstörda (kombinationen oljetoppen och klimatförändringarna).

Den totala bristen på vildmän/vildkvinnor i västvärlden

Jag googlade nyss på nätet "vildman" och "wildman", och hittade så gott som inget intressant att läsa. Är internet helt dött eller? Finns det inget vilt där? Saken är nog den att det inte finns så många äkta vildmän/vildkvinnor i väst. Asien har ännu bevarat något av vildmanstraditionen, sadhuna och fakirerna i Indien är exempel på österländska folk som påminner lite om vad jag tänker på. Men vi har ingen sådan tradition i väst.

Är det p.g.a. psykiatrins skräckvälde som allt vilt har utplånats från västerlandet? Jag tror det. Allt vilt har utrotats från den västerländska civilisationen, och förpassats till djurriket (som vi tror vi står över) och tredje världen. Det lilla vilda som finns, finner man på slutna psykiatriska avdelningar. Dessa är de mänskliga djurparkerna där "experter" kan studera mänsklig vildhet, det lilla som finns kvar. Den västerländska mänskligheten har dött andligen, och det gjorde den för länge sen. Bristen på äkta vildmän/vildkvinnor är symptomet på detta. Det närmaste man kommer är hemlösa, knarkare, fyllbultar, hippien och anarkister, men inga av dessa är sanna vildmän/vildkvinnor, alla jämkar sig med civilisationen för att slippa läsas in. Alla går de in i färdiga roller, och uppfyller dessa perfekt. Men det finns inga accepterade roller för vildmän/vildkvinnor i västvärlden. Släpper du dig lite fri, och är lite djurisk och vild, kastar sig polisen, väktarna och psykiatrin snart över dig.

Jag har erfarenhet av detta, för jag tror att jag nämligen har varit något så sällsynt som en äkta vildman. Jag är det knappast längre, p.g.a. psykiatrin, som har stulit ifrån mig min sista vildhet. Och nu hoppas jag bara att civilisationshelvetet ska ta slut genom oljetoppen och klimatförändringarna, att civilisationen ska kollapsa *, så djupt hatar jag det maskineri som stal ifrån mig min sista vildhet. Nu är jag bara vild i tanken, i drömmen, inte i kroppen. Jag är en virtuell vildman. Sådana finns det många av, t.ex. Guy McPherson, som jag skattar högt. Som längtar ofantligt efter att rättvisa skall skipas och civilisationen få det den förtjänar - total kollaps. Ja, kan man vilja vara vildman utan att längta efter detta? De som inte har denna längtan, de är de som har låtit sig tämjas av civilisationen så totalt att de inte ser gallren på sin egen bur. Jag tror denna längtan står bakom många av mina psykoser, som inte alls är obegripliga om man ser dem från denna utsiktspunkt. Ja, de framstår för mig som rentav lite logiska när man tänker som en vildman/vildkvinna. Jag har under mina psykoser bönat och bett Gud/Naturen att gripa in och göra slut på civilisationen (t.ex. genom att skriva domedagsdatum på kyrkaväggarna). Jag bönar ännu, på sätt och vis, men nu som ateist. Och nu bönar jag inte Gud, utan människorna att göra upp med och avstå från civilisationen, för att rädda klimatet.

Det vore visserligen bra för naturen att civilisationen kollapsade, men långt bättre vore det med en kontrollerad avveckling av civilisationen, det skulle även vara bättre för människorna, inte bara bättre för naturen. När det gäller naturen, tar ju avskogningen fart i en kollaps, då alla ska elda med ved istället för att värma husen med el. Och jakten på vilda djur tar också fart, så att vi riskerar utrota djurarter.

Varför jag tror kärnan i djurismen är sann. Och något om hur djurismen uppkom

Jag rannsakar mig ibland om jag är på fel kurs med djurismen, om den mähända är fel. Men jag kan inte komma ifrån att kärnan i den är sann; människan är ett djur bland andra djur (står inte över de andra djuren), och bör leva i harmoni med sig själv, bör leva som ett djur. Hur kan någon förneka detta? Håller ni med mig, mina läsare? Men för mina föräldrar är detta rena pesten (och även för många andra religiösa). Ja, de skäms ju för sin djuriska natur, då är det inte så konstigt. De skäms för det mesta som på ett direkt sätt påminner dem om att de är djur; bajsandet och kissandet, pruttandet, sexet osv. Men hur korkat är det inte att skämmas för att man är ett djur! Man har då kommit i konflikt med själva verkligheten, man vill gömma och dölja verkligheten, man vill egentligen döda verkligheten. Religionen är ofta mycket livsfientlig.

Är det så hemskt att vara ett djur? Är djur verkligen så hemska?

Men det finns de som menar att människans evolution är naturlig: vi har inte slutat vara djur bara för att vi är civiliserade, civilisationen är naturlig för människans djuriskhet, den är djuret människans kännetecken. Myror bygger myrstackar, och människan bygger civilisation.

Det är svårt att säga emot detta resonemang, som är vanligt bland civilisationstroende ateister. Hur ska jag tackla detta?

Jag tacklar detta genom att se in i mig själv, och känna efter. Hur uppkom djurismen? Jo, genom att jag släppte mina hämningar, mina spärrar, min skam, och blev genomärlig, jag släppte den civiliserade fernissa och det hyckleri som vi alla känner så väl. Det som då uppstod i min skalle var djurismen. Att det civiliserade projektet är totalt ute och cyklar. Att vi, när vi släpper det "frivilliga" löneslaveriet, då återvänder vi till naturen, skogen och djurens levnadssätt, att det är det som kommer otvunget upp när vi släpper våra hämningar. Inte brottslighet. Det är inte naturligt. Djurens livsstil är naturlig. Och civilisationen har kommit mycket långt bort från djurens livsstil. Studera bara en typisk löneslav (det finns undantag!) så ska du se hur hen förtrycker sin djuriska natur för att anpassa sig efter civilisationen. Hen erkänner sällan att jobbet bjuder hens natur emot, men man märker det i hur hen längtar efter att arbetsdagen ska ta slut, och hur hen tvingar sig upp på morgonen för att gå lite motvilligt till jobbet. Inga djur gör detta. Inte ens myrorna, som ska vara den djuriska arketyper för flit. Djuren lever direkt, enligt instinkterna. Vi har ingen "jobbinstinkt" som säger att vi ska jobba i samhällets specialiserade yrken. Våra instinkter föddes och utvecklades i djungelns ro, där vi vandrade nakna och levde på frukter och nötter direkt från träden. Vi jobbade inte då, och allt jobbande har bara fört oss längre och längre från vår ursprungliga djurnatur. Redan jakten med mer utvecklade jaktredskap (så att vi kunde döda) var ett avsteg från vår djurnatur. Det ligger inte i vår instinkt att döda andra däggdjur. Det är bara att prova, så ska du få se. Vi är så gott som vegetarianer och insektätare av naturen, som gorillorna. Vi har inga huggtänder. Och det är manipuleringen med elden och saltet som har fått oss att tycka om kött och fisk. I rå form tycker vi inte dessa smakar särskilt gott.

Men det är inte bara våra instinkter som säger oss att civilisationen är emot vår djurnatur - även civilisationens följderna säger oss det; vi håller ju på att förstöra vår planet! Civilisationen är inte naturlig, den är cancerlik. Den är en sjukdom, för att tala med anarkoprimitivisten Edward Carpenter (1844-1929). Och visserligen kan även sjukdomar vara naturliga, ingenting är i en bemärkelse onaturligt, men jag vill ändå fasthålla att civilisationen är livsfientlig och strider mot vår natur som djur. Och om vi har en hel uppsättning fel som inga andra djur har, och vi vantrivs av dessa fel och de håller på att förstöra vår planet, kan man inte då kalla dem onaturliga? Är en bulldozer naturlig? Man får verkligen anstränga sin fantasi för att få den att kallas naturlig, om vi ska bevara något av det ordet naturligt har stått för sedan urminnes tider.

"Vi vantrivs i kulturen", sade redan Freud. Finns det djur som har skapat åt sig ett samhälle som de vantrivs i? Det tror jag inte. Det är inte naturligt med arbete bland djur, allra minst med långtgående arbetsfördelning, specialisering inom arbetet. Det får oss att bli uttråkade. Vi gör ofta bara samma saker hela tiden. Vårt arbete tar oss bara längre och längre från våra instinkter desto mer specialiserat det är. Det blir bara längre och längre avstånd mellan det vi gör och vår överlevnadsinstinkt, som skulle diktera vad vi gjorde, om vi fick välja själv - syssla med sådant som hade med våra basbehov att göra, inte att putsa på någon rik människas sjuka rikedom, som de flesta gör. Det kan inte vara naturligt!

Tron på teknikens frälsande kraft. Och något om filmen Avatar

Miljörelsen har ofta den underliga egenskapen att den tror på teknikens frälsande kraft, att tekniken har makt att frälsa oss från sina egna konsekvenser. Denna tro ser man t.ex. hos Greenpeace. Trots det gör de mycket bra saker. Bara de inte hade varit så tekniktroende, skulle de verkligen vara bra. Nu uppför de sig som en fiskebåt som håller på att fiska medan det står med stora bokstäver på båten: "Sluta utfiskningen av haven!" Greenpeace tycks inte fatta att mera teknik innebär mera utsläpp, och att det gömmer sig mycket slaveri i deras ipods och smartphones, inte minst är det ofta fråga om billig arbetskraft från tredje världen.

Skulle världen följa Greenpeaces råd, skulle den kollapsa (t.ex. om den skulle följa det där om att låta kolet ligga i marken), och då skulle det vara ute med Greenpeace i sin nuvarande form, ty Greenpeace använder mycket av dyr teknik för att få ut sina budskap och för att genomföra sina aktioner.

Filmen Avatar har samma problematik. Den har en bitande civilisations-kritik, som är rentav anarkoprimitivistisk i sin styrka, men inser knappast att den förkunnar sin egen förintelse, filmindustrins förintelse. För är inte filmindustrin en del av det koloniala projektet i västvärlden, en del av exploateringen av naturen och tredje världen? Varifrån kommer all den teknik som filmindustrin använder sig av?, kan man fråga sig. Och ska vi använda Avatar som referenspunkt, så är inte det det filmindustrin gör, att den är med på planeten Pandora och filmar militärens intrång på planeten, bara för att sälja den åt militären så att den kan ha några timmars avkoppling framför TV:n? Är det inte det filmindustrin handlar om? Att exploatera kampen mellan det onda och det goda, för att vi ska få våra avkopplingstimmar framför TV:n? Jag tror få som sett Avatar verkligen, efter att de sett filmen, på allvar bestämmer sig för att förena sig med många ursprungsbefolkningars kamp för att avveckla civilisationen. Nej, vi fick våra två timmars avkoppling, och så fortsätter vi som förut, inbillande oss att vi på något sätt står på det godas sida. Kanske vi investerar lite i "miljövänlig" teknik, (en elbil t.ex.) men djupare än så går det sällan. Vi är hjälplösa fångar i civilisationen.

Jag skulle vilja, som Jake Sully i Avatar-filmen, försöka stoppa de där bulldozrarna och maskinerna som håller på att förinta vår miljö. Jag skulle vilja, som han, hojta och vifta med armarna framför maskinerna, och ropa "För fan, vad håller ni på med idioter!", och kanske skulle jag även vilja söndra maskinerna, men det vågar jag inte göra. Jag är för feg, och jag vill inte komma i fängelse. Det finns en djup diskrepans mellan det jag vet och det jag gör, som jag lider av. Bara det att jag är så mycket på internet är en del av denna diskrepans.

Våra skolor har missat det viktigaste i undervisningen

Våra grundskolor har missat det viktigaste i undervisningen: att lära eleverna om anarkism, anarkoprimitivism, trädgårdsodling, permakultur, survivalism och självförsörjningskunskaper. Grundskolan lär också allt för lite om klimatförändringarna och inget om oljetoppen. Istället lär den ut en massa onödigt, som eleverna snart glömmer, och som de för det mesta inte kommer att få användning för under resten av sitt liv. Med sitt tvång uppmuntrar skolan inte heller till självstudier, utan får en att förknippa kunskap med något tungt, med krav, läxor och prov. Är detta orsaken till att bildningsnivån bland vanliga människor är så låg? Skolsystemet har misslyckats grundligt, och skolplikten bör avvecklas, och ersättas med frivilliga studier från barnens sida. Och föräldrar, vänner, bibliotek och internet borde i stor grad ta över skolan som allmänbildare, så att bildningen blir småskalig och organisk, passande med visionen om att leva som urfolken. Skolplikten är bara en av kolonialismens aspekter; de vilda ska civiliseras, barnen ska civiliseras och bli kuggar i civilisationsmaskineriet. Det civilisationen har gjort mot de svarta, Amerikas urinvånare och tredje världen gör de med barnen, och detta utan att bli kritiserad av kultureliten (den accepterar rentav detta!). Denna själsslakt får fortsätta utan att någon säger ett knyst. Fy fabian! Jag vet av egen erfarenhet hur tungt det var att gå i grundskolan. De två första åren var lätta, men sedan blev det bara värre och värre, och till slut räknade jag dagarna tills det skulle ta slut, på nian.

Det är mycket skolornas fel att civilisationen inte avvecklas: det är där människorna hjärntvättas in i "sekten civilisationen". Hade allmän-bildningen varit fri, då hade människorna snart lärt sig att kritisera och genomskåda civilisationen och sett dess baksida. Detta ser inte lärarna, de tror de lär barnen att tänka kritiskt. Inget är mer avlägset från sanningen. Lärarna lever i själva verket på att de inte lär folk att tänka kritiskt: hade de gjort det, hade det varit utbildningens självmord, för då hade vi avvecklat skolsystemet och infört det gammalmodiga lärlingssystemet istället, ett verkligt vettigt system för att vidareföra kunskaper - i detta system behövs inte skolorna, och vi klarade oss med detta långt in på medeltiden, och det används ännu i dag i många yrken. Sen är en annan sak den att de flesta yrken inte behövs. Men i de få yrken som är nyttiga, såsom läkaryrket

och jordbrukaryrket (ekologiskt jordbruk), borde lärlings-systemet helt och hållet ersätta skolorna. Då skulle vi slippa den vidriga skolplikten, som bara plågar barnen. Minns ni inte hur hemskt det var med prov?

Lärlingssystemet är inte tungt, eftersom där förs kunskaperna organiskt vidare, ungefär som hur vi fick kunskap genom att fråga våra föräldrar när vi var små, eller hur vi fick historisk kunskap genom att läsa "De tre musketörerna" av Alexandre Dumas. Detta skulle kunna kallas "djurisk skolning", eller "utbildningens förvildning".

Det är lärorikt att studera de nordamerikanska myndigheternas behandling av urinvånarnas barn, hur de tog dem från sina föräldrar och tvingade dem i internatskola, för att civilisera dem. I detta avslöjar sig skolans väsen, som är kolonialism. Urinvånarbarnen i internatskolorna fick inte ens prata sitt eget språk på skolan. Deras kultur och språk skulle utrotas. Detta är så vidrigt att man kan spy. Man kan önska sig civilisationens kollaps av mindre.

Jag är däremot inte emot skolan när den är frivillig, och inte har något med tvång att göra, såsom gymnasier och universitet *. Men även de bör avvecklas, när vi ska återgå till urfolkens livsstil. Där kan vi fortsätta bilda oss, men det blir inte genom ett skolsystem, utan det blir mästarens undervisning av sina lärjungar i stammen/byn, såsom det varit sedan urgammal tid. En organisk, naturlig bildning.

Det har sina dåliga sidor att lägga ner civilisationen, mycken kunskap kommer efter hand att gå förlorad, men man behöver inte sluta undervisa, och man behöver inte bli vidskeplig bara för att man lever som urfolken, t.ex. finns det en urfolksstam i Amazonas – Pirahafolket – som är ateister.

Jag är således bara emot läroplikten. Det skall vara frivilligt och lustfyllt att gå i skola. Skolan i tredje världen bör också kopplas loss från det kolonialistiska projektet.

Den rika världen har förlorat det viktigaste; community

”Our lack of community is intensely painful. A TV talk show is not a community. A couple of hours in a church per each Sabbath is not community. A multinational corporation is neither a human nor a community, and in the sweatshops, defiled agribusiness fields, genetic mutation labs, ecological dead zones, the inhumanity is showing.”

(David James Duncan, f. 1952, romanförfattare och essäist)

Hur dum människan är, som bygger stora hus och höghus, sliter ut sig för att bygga grandiosa byggnadsverk, när man skulle kunna bo i små tipibyar, som kräver minimalt arbete för att sättas upp! Och i och med de stora byggnaderna blir det opersonligt och kallt mellan grannarna, de förlorar det viktigaste; community *. Det hade vi när vi ännu bodde i kåt-, hydd- och tipibyar för flera tusen år sedan. Community-andan trivs inte i det stora och grandiosa, den måste ha det småskaliga för att trivas. Den trivs i ödmjukheten och enheten med naturens karghet och småskalighet.

Jag tror att community, liksom kärlek, hör till de viktigaste i livet, och bör prioriteras därefter. Allt behöver planeras så att community skall kunna uppstå. Men i den rika delen av världen har vi sålt vår community, offrat den på marknadens och kapitalismens altare. Vår belöning har blivit att man inte ens känner sina grannar, för det mesta. Snacka om andlig död.

Ekobyarna är en motreaktion mot detta. Där finner man ansatser till restaurering av den gamla community-andan. Där sås fröna till den nya mänskligheten. Men ekobyarna är förtvivlat få. Alla gårdar och jordbruk borde vara ekobyar.

Staden har ingen community. Staden är en ekokatastrof och den andliga dödens centrum, där jakten efter makt, status och grandiositet har omöjliggjort sant samarbete och community. Staden är tävlingens centrum. Man tävlar i allt, även i sådant som poesi (tänk poetry slam), även i sådant som är heligt. Man förgiftar allt med sin tävling. Det sanna livet hittar man inte i tävling, utan i samarbete och community. Det är samarbete som gör oss evolutionärt levnadskraftiga, inte tävling. Det att den ska tävla i allt har gjort civilisationen dödsdömd, ty man blir blind och döv för livets helighet när man bara tävlar hela tiden.

**Jag tänker här på bascommunity,
granncommunity i vardagen. All världens
föreningar kan inte kompensera för detta.**

Man kompromissar inte med fascister

Ibland är det bra att kompromissa, det medger jag. Utan kompromisser skulle allt vara kaos. Men man ska inte kompromissa om vad som helst. Det är här jag menar att politikerna är ute och cyklar med sin eviga ”diplomati”. Man kompromissar inte om planetens överlevnad, om klimathotet. Man kompromissar inte med de som håller på att förinta naturen.

Skulle politikerna kompromissa med nynazister om de satt i riksdagen och utgjorde en betydande del av regeringen? Jag tror inte det.

Många politiker inte är långt från fascismen. Att kompromissa med dem betyder att man säljer sin själ, säljer planetens välmående för att inte förlora sin karriär.

Man skall inte idka diplomati med fascister, och heller inte med sådana som vill offra naturen på kapitalismens altare. Sådana skall man ta kraftigt avstånd från. Och det är det jag gör här. Jag tar kraftigt avstånd från den politik i vilket fascister kan trivas och växa till sig, såsom Sverige-demokraterna har gjort. Hela riksdagen är moraliskt bankrutt. De stöttar de rika, stöttar fascister, stöttar naturförstörare. Den enda vettiga politik är den som förespråkar nerväxt och avveckling av civilisationen, och det skulle enligt min åsikt kunna ske genom ett världsparlament som utgjordes av ett reformerat FN, ett organ som tar den globala uppvärmningen på allvar, det viktigaste hot mot planeten som vi har. Vår svenska regering tycks däremot leva i en förnekelse av klimathotet, i alla fall i praktiken. De ser inte hur allvarligt det är, att det hotar själva planetens överlevnad, och att vi därför måste avveckla civilisationen så snabbt som möjligt.

Djurismens och anarkoprimitivismens inneboende barmhärtighet

En stor del av mitt liv har gått till att söka efter barmhärtighet. Först var det sökandet efter en barmhärtig Gud, sedan blev det mer och mer sökandet efter ett barmhärtigt samhälle, en barmhärtig mänsklighet. Jag såg att det var något ohyggligt obarmhärtigt med den nuvarande ordningen. Den är tyrannisk. Den är en slavdrivare, som piskar oss till slaveri och lydnad. Jobbar du inte, får du inga pengar, och då måste du leva som tiggare och hemlös (detta är särskilt sant i tredje världen).

Jag blev hemlös för att slippa piskan över mig, för att kunna göra det jag älskade. Och det visade sig vara en väg som ledde till min frigörelse och utveckling som människa, trots att detta gick genom en mängd psykoser. Men till slut har jag lyckats frigöra mig från religionen, och från det tyranniska samhället, och skapa en barmhärtig sfär runt mig, vara barmhärtig mot mig själv och andra.

Vad som utvecklades i mig under allt detta, var det jag har kallat anarkoprimitivism och djurism, en barmhärtig livsstil, barmhärtig mot mig själv, barmhärtig mot andra, barmhärtig mot natur och djur. Jag kräver inte av mig själv att jag ska jobba åtta timmars dagar med sådant jag inte gillar så mycket, slita ut mig dag efter dag. Och jag kräver inte det av någon annan heller. Jag kräver inte av djuren att de ska slava under oss människor, eller vara i fångenskap för vårt nöjes skull. Och jag kräver inte av naturen att den ska finnas till bara som en resurs för mänsklighetens nöje, eller som en bakgård och avfallsplats att dumpa vårt avfall och våra utsläpp i.

Vad jag förespråkar i arbetsvägen, är (i övergångsfasen mellan civilisationen och återgången till Naturen) högst fyra timmars volontärbete per dag *, med det som är meningsfullt och nyttigt, såsom sjukvård, ekologiskt jordbruk, trädgårdsodling och permakultur, åldringsvård, tält- och tipmakeri, självförsörjning osv. Jag förespråkar att vi lägger ner största delen av våra industrier, som bara är ett slit för att putsa på de rikas rikedom, totalt meningslöst, tröstlöst, ohyggligt omänskligt.

Om inte detta är barmhärtighet, vet inte jag vad det ordet betyder. Och om inte vårt samhälle är obarmhärtigt, vet jag inte vad det ordet betyder heller. Samhället är mycket obarmhärtigt mot de flesta människorna, ja t.o.m. delvis mot de rika själv, som också måste slava i många fall. Men de fattiga i tredje världen får bära den tyngsta bördan, och de skulle vara de första att jubla om vi i väst lade ner civilisationen, så att tredje världen befriades till att leva som sina yttersta förfäder, ett självförsörjande liv, istället för att måsta tjäna den rika delen av världen, som de rikas slavar. Slaveriet har nämligen aldrig lagts ner, det har bara ändrat form, det har bara förskjutits till civilisationens periferier (och även i centrum frodas slaveriet i många fall).

Denna barmhärtighet mot mig själv och andra gör att jag hellre lever som hemlös än går i vanligt jobb. Jag tycker nämligen den hemlösa vägen är mycket, mycket mer barmhärtig än slaveri och lägenhet, särskilt då jag kan bo i hydda och grotta i skogen. För den bevarar min frihet att få göra det som är meningsfullt, det jag älskar, som är att läsa, skriva och odla permakultur (jag älskar särskilt att plantera fruktträd).

Jag är väldigt noga med att slå hål på myten om att det skulle vara tungt att återvända till urfolkens livsstil, att det skulle på nåt sätt innebära en uppoffring, såsom många fruktar, och som är ett led i mångas försvar för civilisationen. Jag tror sanningen är det motsatta, att urfolken har det mycket lättare än de civiliserade, och att vi behöver arbeta minst hälften så lite om vi lever som urfolken, med mycket mer tid för socialt umgänge, kultur och lek.

Varför jag inte gillar matematik

Jag har tidigare här uttryckt ett förakt för matematik, och kallat den "dödens vetenskap". Men när jag tänker djupare på saken, så är det tack vare matematiken som det vetenskapliga tänkandet har kunnat bli så starkt, och tack vare matematiken som ateismen har kunnat rota sig i världen. Och jag är ju ateist. Matematiken har inte funnit någon gud. Och skulle vi ha kunnat komma till den slutsatsen utan matematiken och dess barn fysiken och de andra naturvetenskaperna? Jag tror inte det. Matematiken har befriat oss från mycket vidskepelse, för vetenskapen bygger på matematik.

Men ändå håller jag fast vid min uppfattning att matematiken är en dödens vetenskap. Den är på gott och ont, och jag tror det onda är större än det goda. För det är med matematikens hjälp som vi förstört den här planeten, och det är p.g.a. matematiken som naturen ofta bara är siffror och resurser för mänskligheten, utan inneboende helighet. Jag skulle hellre valt att förbli i stenåldersvidskepelse med planeten intakt, än vara en vetenskapligt upplyst människa men med en förstörd planet. Livet är viktigare än matematiken och siffrorna, viktigare än att ha rätt om allting. Vi vet ändå så lite att skillnaden mellan oss och stenåldersmänniskan inte är så stor när man ser på oss utifrån en "fullkomlig" kunskap. Det är jäkla mycket som vi inte vet, inte minst om livet på andra planeter i universum med liv på, och andra universum med liv i sig, i det oändliga antalet universum. Inför detta är det inte större skillnad mellan oss och stenåldersmänniskan än mellan en klok och lite mindre klok myra.

Varför måste man absolut sätta siffror på allting (Piraha-folket i Amazonas har inga ord för specifika siffror. Istället för "en, två, tre" säger de "få, några och många"), kontrollera allting med siffror, "ha rätt" om allting? Är det inte bättre att acceptera gränserna för sitt vetande, istället för att hela tiden jaga efter ouppnåelig kunskap? Är det inte det som äkta ödmjukhet handlar om? Varför är det så viktigt att "veta"? Är det inte viktigare att Leva? Vi har i civilisationen distanserat oss från själva Livet med allt vårt vetande, med vår superintellektualism. Livet handlar inte om att övervinna allting med hjälp av vetande, utan om att delta i den ström av liv som omger oss, jämlike med resten av skapelsen. Det överdrivna vetandet gör oss till jordens herrar, och är en del av det kolonialistiska projektet som civilisationen innerst inne handlar om. Det viktigaste vetandet som livet har att erbjuda oss, det ekologiska vetandet, miljöetiken, hade vi som instinkt innan civilisationen föddes. Vi visste instinktivt att leva i harmoni med vår omgivning, vilket enligt mig är det överlägset viktigaste vetandet. I jämförelse med det är det matematiska vetandet rena avfallet, rena bajset, som jag har skrivit om tidigare.

Vi tror civilisationen har uppfunnit det ekologiska vetandet, trots att det varit i vår instinkt i miljoner år. Och innan det industriella jordbruket var alla jordbruk ekologiska. Den ekologiska vetenskapen kom först som en reaktion på en cancerlik civilisation, som den själv är en del av. Hade det inte varit bättre om vi inte hade ätit av kunskapens träd, och förblivit i vår förciviliserade ödmjukhet? Jag tror det. Kunskapens träd är på gott och ont, och ätandet av det fördriver oss ur paradiset, vårt utillstånd i jämlikhet med de andra djuren och växterna, vårt djuriska ursprung. Överdriven kunskap är roten till vår civiliserade hybris. Livet handlar om att Leva, inte att sitta och tänka. Våra universitet är cancertumörer på Moder Jord. Den civiliserade tanken är mental cancer, och jag finner den också hos mig, och i innehållet i denna bok.

Det överdrivna vetandet leder oss oundvikligt till ett robotsamhälle, till rymdteknologi och kloning. Och till att syssla med sådant istället för att mata de hungriga afrikanerna.

Vi behöver inte mycket kunskap för att kunna handla etiskt, för att föda de hungriga afrikanerna. Moral är mycket en instinkt. Vi har redan långt mer kunskap än vi behöver för att föda alla hungriga afrikaner. Ändå gör vi inte det. Det är p.g.a. att överdriven kunskap, att vi tänker mer än vi handlar, har gjort oss galna.

Civilisationen liknar en alkoholist

"Oljeholiska nationalekonomier skiljer sig, för att uttrycka det drastiskt, inte särskilt mycket från narkomaner, för vilka framtiden är likgiltig så länge de bara får tag i nästa fix."

(Claus Leggewise/Harald Weltzer från boken "Slutet på världen så som vi känner den" Daidalos 2010)

Vi vet alla om alkoholisternas helvete, hur de pendlar mellan fylla och bakfylla. Jag vill nu komma med påståendet att civilisationen som sådan också handlar om fylla och bakfylla. Bakruset är det slit som man utstår för att man festar loss på sin fritid, med all slags lyx, dvs. ruset. Det hela är manodepressivt.

Är lyxen verkligen värd allt slitet, kan man fråga sig. Samma fråga som man kan fråga alkoholisten; är hans fylla verkligen värd bakfyllan? Är det inte bättre att leva i balans mellan det negativa och det positiva, att jämna

ut den överdrivna berg-och-dal-banan? Innebär inte alltför stora svängningar ett lidande? Och det inte bara för en själv, utan även för ens omgivning?

Civilisationens festande på sina resurser liknar verkligen alkoholistsens fylla. Och liksom alkoholistsens hälsa börjar lida, ser vi också de trista konsekvenserna av civilisationens fyllor - en förstörd natur. Alkoholisten får förstörd lever, hjärnskador och mycket annat, civilisationen får förstörd natur och klimatförändringar.

Skulle det inte vara bättre att leva enkelt, med ett jämnt och litet mått av lidande i vardagen, istället för att festa så mycket och ständigt måsta genom djupa lidanden i bakfyllan? För att kunna festa så mycket måste man nämligen slava åtta timmars arbetsdagar eller mer, ofta ett tröstlöst, meningslöst slaveri, som mest gagnar de rika. Och man får så mycket pengar av det att man kan shoppa, lyxa sig och festa alldeles vilt. Och desto mer man lyxar sig, desto fler timmar måste man arbeta per dag. Tolv timmars arbetsdagar är inte helt ovanligt det heller, det är bekant för bl.a. mig i min tidiga ungdom. Man blir som en arbetsrobot i sådana förhållanden, ja även med åtta timmars dagar. Man mister sin mänsklighet. Och man börjar kräva det samma av sina medmänniskor, för att allt ska gå runt.

Oljan tror jag är civilisationens viktigaste parallell till alkoholen. Vi är sjukligt beroende av olja, och samhället skulle kollapsa om inte oljan flödade. Det hela liknar på alkoholisten som först får stora kickar av alkoholen, men sedan får mindre och mindre utbyte av den (hen måste dricka mer och mer för att få samma fylle-effekt), och till slut dricker hen bara för att hålla sig normal, för att inte kollapsa (det fungerar som droger).

För att få olja är länder beredda att kriga (som USA). Men, som peak oil-rörelsen har påpekat, så håller den billiga oljan på att ta slut. Ett tydligt tecken på detta är den dyra oljesandsutvinningen i Alberta, Kanada. Omställningsrörelsens grundare Rob Hopkins har jämfört detta världens största industriella projekt (med 121 500 anställda bara i Alberta, och ett oljesandsutvinnings-område som sträcker sig över 500 km²) med en alkoholist som besöker en bar, men ölen är slut. Då kokar han heltäckningsmattan som ligger på golvet vid disken, för att få ut de få öldroppar som runnit ner på mattan, och dricker denna underliga brygd för att stilla sin ofantliga alkoholtörst. Något liknande kan också sägas om frackingindustrin, som mycket ligger bak det faktum att vi har ett överskott av olja vid det här laget, med relativt låga oljepriser. Men frackingindustrin överlever inte vid så låga oljepriser, vilket ligger bakom den snabba nedgång som industrin har upplevt alldeles nyligen.

David Jonstad på Effektbloggen skrev 2010 följande: "Varje gång jag läser om oljesanden i Kanada ter det sig som ondskan på jorden. Det är som hämtat från den smutsiga gruvbrytningen på planeten Pandora i filmen Avatar, eller från Sarumans orchfabrik i Sagan om ringen. Monstergrävskopor arbetar frenetiskt med att gräva fram blandningen av olja och sand ur Albertas jord. Sjuka mängder energi (särskilt fossil naturgas) går åt i processen, liksom oceaner av vatten. Hittills har verksamheten gett upphov till 136 kvadratkilometer dammar med giftigt avfallsvatten."

"Dear future generations: Please accept our apologies. We were rolling drunk on petroleum." (Kurt Vonnegut på Twitter 12.9. 2014)

När det blir viktigare att "ha rätt" än att "leva rätt"

Jag tror en viktig orsak till miljöproblemen är en viss mental cancer i civilisationen, som går ut på att det är viktigare att "ha rätt" än att "leva rätt". Vetande är viktigare än moral. Vi ser detta i universiteten och i företagen, som helt och hållet fokuserar på att bygga upp vetande, medan de försummar moralisk uppfostran. Detta resulterar i moraliska krymplingar, som förstör planeten och tredje världen genom sin verk-samhet, särskilt i de olika s.k. multinationella företagen och industrierna.

Men är det då så viktigt att ha rätt i allt, att ha gigantiska mängder rätt kunskap i sin hjärna? Jag tror inte det. Vi klarade oss fint utan det i miljontals år, när vi levde som de ickemänskliga djuren och som jägare-samlare. Vi behöver faktiskt inte alls universiteten, för vi klarar oss fint med våra yttersta förfäders livsstil, med de ickemänskliga djurens livsstil. Denna hade även den tursamma bieffekten att den inte förstörde planeten, dvs. det var en i grunden moralisk livsstil, som tryggade barnbarnen en planet som de kunde leva på.

Kunskap är inte det viktigaste i livet. Kärlek är det, att leva för något som är större än ens ego, för stammen, för naturen. Vi kan vara moraliska även om vi inte har rätt i många vetenskapliga frågor, även om vi är vidskepliga och tror på andar och totemdjur. Förstås är det bäst om vi inte är vidskepliga, men vi klarar oss även moraliskt med lite vidskeplighet intakt. Och när vi går in i civilisationens kollapsfas, och universiteten inte fungerar längre, är vi tvungna att ha en del vidskepelser (förresten, alla har lite vidskepelser, även nu), för vi har inte

längre tillgång till kunskap som förr, särskilt när internet kollapsar. Och när läkevetenskapen kollapsar, är vi kanske tvungna att delvis sätta vår tilltro till gammal folketro inom läkekonsten, vilda örter o.l. Vi blir tvungna att lita på vår intuition i en mängd frågor, när vi inte längre kan göra vetenskapliga experiment. Har vi då inte tränat vår intuition innan dess, utan litat enbart på experter, står vi tomhänta när kollapsen kommer, och faller kanske lättare offer för destruktiv vidskepelse.

Dock, jag förespråkar trots allt att vi bevarar så mycket av våra vetenskapliga landvinningar som möjligt när den tiden kommer när vi är tvungna att lämna civilisationen, när den kollapsar. Jag tror fortfarande på den vetenskapliga metoden när vi ska avgöra vad som är sant. Men till syvende och sist måste vi lita på vår intuition, när Babylon faller. Dock kommer vi att ha våra böcker med oss en lång stund efter kollapsen, så vi är i bättre sits än våra förfäder på stenåldern när det gäller att undvika vidskepelse.

Hur det ser ut på min horisont. Hur jag tror jag kommer att dö

Det finns två stora hot mot mänsklighetens och civilisationens överlevnad. Det ena är sinande oljetillgångar efter att vi passerat peak oil, och det andra är ekosystemens kollaps som resultat av skenande klimatförändringar. Det är svårt att avgöra vilka av dessa hot som är störst för mänskligheten, men jag antar att klimatförändringarna kommer att ha den största påverkan. Dessa innebär att mänskligheten helt enkelt kan utrotas, medan sinande oljetillgångar inte behöver ha så drastiska följder.

Jag tror bägge dessa hot kommer att i första hand resultera i brist på mat. De sinande oljetillgångarna kommer att göra det svårt för mat att fraktas långa vägar, då farkosterna som fraktar den behöver olja. Och de skenande klimatförändringarna kommer att slå ut stora delar av skördarna, mer och mer efterhand.

Så här ser det ut på min horisont. Jag tror dessa båda hot kommer att skapa "den perfekta stormen", och de kommer att ta plats parallellt med varandra, ungefär samtidigt. Lägg då till även den ekonomiska krisen, finanskrisen, så kommer vi till de tre E:na som omställningsrörelsen talar om: energi, ekologi och ekonomi, som alla kollapsar efter hand, parallellt med varann, ungefär samtidigt, och som alla är förknippade med varann, beroende av varann.

Och jag tror att allt detta kommer att ske under detta århundrade, snarast om ungefär ett decennium, senast om femtio till hundra år. Mycket kommer att hända under min livstid.

Jag tror att jag inte kommer att dö av sjukdom eller av ålder, utan av svält. Men jag är inte rädd för att dö av svält. Det är ett sätt att dö som inte är så ohyggligt smärtsamt. Det är som att fasta, man blir "hög" av det (säger min flickvän Titti som är expert på fasta och har fastat mycket).

Jag hoppas slutet blir heligt och höviskt, som titeln på ekopsykologen Carolyn Bakers bok "Sacred demise. Walking the spiritual path of industrial civilisation's collapse". (2009) Jag vill inte ha kaos på gator och torg. Jag hoppas våra ledare är så pass kloka att de väljer en kontrollerad avveckling istället för ond, bråd död, kollaps och kaos. Att de nu börjar förbereda sig på det oundvikliga. Jag har ett hopp om att vi kan möta civilisationens slut med jämnmod, inte med panik. Att vi förstår djupt i vårt hjärta att så måste det bli, och att vi inte ska kämpa emot, utan låta civilisationens kollaps ha sin gång, dock helst på ett kontrollerat sätt. Att vi förstår att civilisationens kollaps är något gott för resten av planeten, för ekosystemen.

Slaveriet har inte avskaffats

Det finns en myt i dagens samhälle som handlar om att slaveriet avskaffades på 1800-talet. Det är inte sant. Slaveriet avskaffades inte, bara en av dess värsta avarter. Civilisationen har alltid krävt slavarbete, och kräver det än idag. Delegationen för mänskliga rättigheter i Sverige skriver: "Men FN beräknar att minst tolv miljoner människor trots det lever under slavliknande förhållanden världen över, medan många organisationer anser att det handlar om 27 miljoner."

Detta är särskilt aktuellt med s.k. "billig arbetskraft" i tredje världen, med barnarbete, barnsoldater, människohandel (trafficking) mm. Det finns även ett slags slaveri som kallas "skuldslaveri", vilket är den vanligaste formen av slaveri. "Det börjar när fattiga människor lånar pengar för att täcka en oförutsedd kostnad, till exempel sjukvård. De fastnar i en ond cirkel där de måste arbeta av skulden i evighet, eftersom räntan är högre än lönen", skriver Delegationen för mänskliga rättigheter i Sverige.

Det finns även de, såsom t.ex. jag och den anarkistiske filosofen Noam Chomsky, som menar att "löneslaveri", att arbeta för lön, och att inte äga och kontrollera produktionsmedlen, är en form av slaveri, och att vi borde avskaffa pengar och bara jobba volontärt med det vi tycker om att göra.

Wikipedia skriver: "I sin bok *For Reasons of State* från 1973 argumenterade Chomsky för att ett samhälle kan fungera utan någon betald arbetskraft, till skillnad från det kapitalistiska samhället där människor är "löneslavar" eller ett auktoritärt samhälle där beslut fattas av centrala kommittéer. Han menar att ett lands befolkning bör vara fria att söka och utöva de jobb som de själva vill. Människor kommer att vara fria att göra det de vill och det jobb som de frivilligt utför kommer att vara både "belönande i sig självt" och "samhälleligt nyttigt". Samhället skulle vara fredligt anarkistiskt, utan någon stat eller andra auktoritära institutioner. Arbete som i grund och botten är vämjeligt för alla, om det överhuvudtaget finns något sådant, skulle distribueras bland alla människor."

Varför tror vi att slaveriet har avskaffats, och att människorna inte är slavar fast de går i jobb som löneslavar och tycker arbetet är tungt? Jag tror det beror på att vi ser civilisationen som något gott, något att slita för, något att kämpa för. Vi ser inte de offer civilisationen kräver av tredje världen och naturen. Civilisationen kräver inte bara billig slavarbetskraft från tredje världen, den förstör även naturen. Vi tror vi är nyttiga när vi sliter för att upprätthålla civilisationen. Men kanske vi borde arbeta för att avveckla slaveriet och därmed civilisationen? Behöver vi verkligen alla dessa onödiga industrier och göromål som civilisationen erbjuder oss? Är de verkligen nyttiga? Eller bidrar de bara till att belasta människorna och naturen? Jag tycker vi fint skulle klara oss med den levnadsstandard som stenåldersmänniskorna hade, och volontärarbeta bara tre, fyra timmar per dag utan lön, såsom de gjorde, med sådant som verkligen behövs. Pengasystemet gör att en här av onödiga industrier och göromål växer som ogräs i trädgården, och som bara belastar oss och naturen. Pengarna borde avskaffas, som Chomsky menar.

Vad är den egentliga skillnaden mellan slavar på bomullsplantagerna i Amerika på 1700-talet, och vår tids löneslavar? Inte mycket, särskilt i tredje världen. Kanske bara att de senare inte fattar att de är slavar, de tror att de inte är tvingade att jobba. Men jobbar de inte, eller söker jobb, får de inga pengar, och kan inte betala hyran, och blir hemlösa och utslagna. De piskas på det sättet att fortsätta jobba, för ingen vill komma utanför gemenskapen och bli hemlös och utslagen (dock, jag har erfarit den totala hemlösheten många gånger, och den är inte så tung när man har en hydda att sova i i skogen!).

Bomullsplantagerna i Amerika avvecklades inte när slaveriet "avskaffades". Slavarna byttes bara ut mot "fria" arbetare. Men arbetet var lika tungt, och hur fria var egentligen dessa arbetare? De var länkade till samma maskineri för att göda det brittiska imperiet som de svarta slavarna hade varit. Deras band till det var bara mera osynliga. Och så har det varit överallt i civilisationen sedan dess.

Lite om permakultur

(utdrag ur en reseberättelse om besök av södra Sveriges ekobyar sommaren 2016)

Här kommer ett försök att förklara vad permakultur är:

Permakultur är ett ekologiskt sätt att förhålla sig till tillvaron, som innebär hållbarhet, bärkraft och kretsloppstänkande. Det kan appliceras på alla områden i livet, men vanligtvis används det inom trädgårdsodling, såsom på Änggårdens ekoenhet. Permakultur inom odling innebär att arbeta med istället för mot naturen (vanligt icke-ekologiskt monokulturellt jordbruk, arbetar som bekant ofta mot naturen, och utarmar och förgiftar jorden), där man försöker efterlikna naturen, och där naturen är läromästaren. Man försöker bygga upp jorden istället för att utarma den, arbeta med naturens processer istället för mot dem. Permakultur inom odling handlar oftast om kompostering, täckodling och skogsträdgårdar.

Täckodling innebär att man istället för att vända jorden, täcker den för att få bort ogräset, och sedan bygger lasagnebäddar där man fyller på med kompost, gräsklipp, kvistar, gamla löv, hästgödsel, allt möjligt komposterbart som man hittar. Och så efter att man har sått eller planterat ut plantorna, täcker man jorden, oftast med gräsklipp, halm eller gamla löv, så att fukten hålls kvar i jorden, och så att man inte behöver rensa ogräs. Täckodling innebär att man sparar mycket arbete – med sånt som att vända jorden, vattna och rensa ogräs.

Skogsträdgårdsodling innebär att man odlar i flera nivåer. Man bygger upp en ätlig skog, där man kan odla vanliga träd, fruktträd, nöt träd och bärbuskar, perenna matväxter och längst nere grönsaker i lasagnebäddar. Man bygger upp skogen så att alla växterna utfyller och stödjer varandra, och man anlägger ofta en damm i förbindelse med skogen, som ger ett gynnsamt mikroklimat. Skogsträdgårdar ger så mycket mat, att man har räknat ut att de ger två till tjugo gånger så mycket mat som samma område skulle ge om det var uppodlat

enligt vanliga monokulturella jordbruks-metoder. Skogsträdgårdar kan bli ett viktigt svar på nuvarande och kommande utmaningar inom matförsörjningen. Det är bara det att de kräver tid och tålamod.

Det är sådant här mänskligheten borde syssla med i stor skala, istället för med sportindustri, filmindustri, godisindustri, tobaksindustri mm. När ska mänskligheten besinna sig och börja intressera sig för sådant som verkligen betyder något?

(bildtext: jag hjälper Sirpa att täckodla på Änggärdets ekoenhet. Foto Titti Spaltro ovan och nedan)

Naturens ljuvliga anarki. Arbetet som hobby.

I den icke-mänskliga naturen råder det till stor del anarki, skulle jag vilja våga påstå. Även om det finns flockbeteende och flockledare i naturen, är den ändå mycket anarkistisk, för ingen blir tvingad till att gå emot sin natur av någon ledare, såsom i civilisationen. Orsaken till detta är att ledare och undersåtar har evolverat tillsammans i miljoner år (till skillnad från ledare och undersåtar i civilisationen), så att alla går efter sina instinkter, som är evolverade att uppfylla en funktion i naturen. Allt är således organiskt, till skillnad från den mekaniska relation som chefer och underlydande har i civilisationen. Ingen behöver befalla djuren och insekterna (för att inte tala om växterna), eller stå över dem och säga att de inte får någon lön om de inte fyller sin funktion. De gör det spontant, av ren livslust. Detta gör att anarki fungerar i naturen. Den skulle också fungera bland människorna om alla följde sina instinkter, och vägrade göra sådant man inte tycker om. För jag tror att människan, lika mycket som djuren, insekterna och växterna, blir ekologisk och nyttig för ekosystemet när hon följer sina instinkter. Om ingen befallde oss med hot om att vi inte får några pengar om vi inte lyder, ja då skulle vi inte hugga ner regnskog, bygga bilar, stå vid disken och kassan, borra efter olja, bygga kärnkraft, bygga vapen, kriga, tillverka tobak och alkohol, ja då skulle vi skipa den otroliga mängd onödiga industrier som vi hittat på, och ta kontrollen över oss själva genom anarki, samt bara göra det nödvändigaste, det vi gör av ren livslust, som att odla, fiska, eller samla vår egen mat till oss och våra kära. Då skulle vi inte slita ut oss varje dag, utan ha mycket tid för det sociala livet och för leken. Och arbetet skulle bli som en hobby. Det skulle inte bli någon uppdelning i arbete och fritid.

Varför måste vi egentligen ha chefer och ledare som befäller oss vad vi ska göra? Tycker vi verkligen så litet om det vi gör att vi måste befallas därtill, och få lön för det? Djuren behöver inga pengar eller rikedomar, där är arbetet hobby, en lek, arbetet är sin egen lön. Det är när man inte gillar sitt arbete, som man måste ha lön, och bli rik som kompensation.

När jag studerar fjärilar och humlor som flyger från blomma till blomma, och utför ett otroligt nyttigt arbete, då är det anarki och hobbyn jag ser. De är helt ett med sitt arbete, fattar inte hur nyttiga dom är. Dom bara följer sina instinkter, gör det de är skapade att göra från urminnes tider. Likaså när jag ser en ko som tuggar i sig gräs. Hennes arbete är att förfina och förädla jorden med sitt bajs, och det hela är djupt tillfredsställande och hobbyaktigt, ja lekfullt.

Men när jag studerar byggarbetare eller städare, då är det slaveri och patriarkalism jag ser. Ofta strävar de och har det tungt, tycker de får för lite lön, och ser fram emot arbetsdagens slut, då de äntligen får göra som de vill. Så var det i alla fall för mig när jag jobbade som byggmålare i tre långa år. Jag såg inte fram emot en ny arbetsdag, och skyndade från jobbet när klockan slagit tre. Inte jobbade jag fem minuter mer än jag måste, ibland mindre än jag måste.

Vi har i civilisationen fjärmat oss från vad arbete är i naturen: en djupt tillfredsställande, instinktiv hobby. Det är priset vi fått betala för att vi ville häva oss över de andra djuren. Jag vågar påstå att bara en minoritet, av mer kreativa yrkesutövare, såsom konstnärer, poeter, författare, musiker, filosofer, terapeuter och vissa vetenskapsmän, verkligen njuter av sitt arbete. Majoriteten gör nog inte det (fast många skulle inte erkänna att det är tungt att jobba). Och det betecknande för dessa nämnda yrkesutövare är att de ofta vill göra det de gör fast de inte får pengar. Jag har det så med mitt läsande, bloggskrivande, mitt luffande och min trubadurverksamhet. Det är som en hobby för mig. Jag har offrat min bekvämlighet och blivit hemlös för att kunna syssla med detta på heltid, så mycket älskar jag detta, och så mycket hatar jag löneslaveriet.

Något av det jag älskar mest hos den icke-mänskliga naturen, är dess stora frihet från tvång. Förvisso finns det alfahannar, bidrottningar och myrdrrottningar, men för det mesta råder det stor frihet i naturen, och där det inte gör det, där det finns ledare, får ändå djuren och insekterna följa sina instinkter. Ingenstans hittar vi tyranner som befäller sina undersåtar att gå emot sin natur, att idka slaveri, såsom det gör i civilisationen. I

civilisationen har arbetet kopplats loss från nödvändigheten, så att man idkar en massa helt onödiga, och djupt destruktiva slaverisyslor, som dessutom helt frikopplats från njutningen och leken, till vilka arbetet är kopplat när det är instinktivt, såsom hos djuren och insekterna. Och civilisationen kräver att man jobbar häcken av sig för att samla på sig en massa rikedomar som man inte alls behöver, som inte alls är värda de åtta timmarna arbete som man utför. Det enkla, fattiga livet har helt tillräckligt med njutningar, inte minst det att ha gott om tid *. Är inte det vår viktigaste tillgång och njutning, att ha mycket fritid, eller att få göra det vi älskar? Är inte det mycket bättre än att slava och göra sådant man inte gillar för att kunna, på sin lilla fritid, festa, resa och skaffa sig prylar? Att vara rik på tid, det är verkligen att vara rik på riktigt, inte det att vara fattig på tid och ha en massa rikedomar och investeringar.

Alla fattiga har dock inte gott om tid. Det finns många fattiga i tredje världen som jobbar allt för mycket. Men generellt skulle jag vilja säga att både vi i västerlandet och folk i tredje världen skulle få mer fritid om vi jobbade mindre och levde enklare.

Varför jag inte tror att hundar är fascistiska

Svar till bloggkommentaristen "Leon", som menade att hundar och många andra djur är fascister i grund och botten:

Vad är fascism? Jag tror vi måste enas om det först, innan vi kan gå till att avgöra frågan om hundar är fascistiska eller inte. Sådär definieras fascism på Wikipedia:

"Fascism...är en auktoritär politisk ideologi.... Fascismen förknippas ofta med en massrörelse, elitstyre och meningen är att individen är underställd statens behov. Fascismen vill vidare ofta skapa en stark nationell identitet. Olika forskare framhåller olika karakteristiska egenskaper hos fascismen, men en vanligt förekommande modell sammanfattar den med ett motstånd mot kommunism, konservatism och liberalism (politisk och ekonomisk) med mål att upprätta en nationalistisk och auktoritär, ej traditionsbunden stat. Fascismen föredrar en... sekulär och imperialistisk kultur, ofta uttryckt i massmöten, nationalromantiska och mytiska symboler, massmobilisering och ett militariserat politiskt liv, ofta inbegripande en paramilitär milis."

Jag tror inte det går att applicera ordet fascism på djur. Ordet innehåller för mycket mänsklig politik. För att fascism skall kunna uppstå, måste det finnas en stat, en nation. Djur är inte nationalistiska. De har ingen övergripande nation, utan varje djurflock är helt självstyrande.

Kanske Leon tänker på hur vilda vargflockar är hierarkiska, och förknippar hierarki med fascism? Jag tror inte vi kan likställa hierarki med fascism så enkelt. Hierarki förekommer i alla mänskliga och icke-mänskliga sammanhang, vare sig de är fascistiska eller inte. Det går inte att undvika, det är ett av våra existentiella grundvillkor som vi är "utslängda" i (för att tala med filosofen Martin Heidegger). Vi kan bekämpa det, vi kan mildra det, men helt går det inte att undvika. T.o.m. i anarkistiska kommuniteter finns det inofficiella hierarkier och inofficiella ledare. Total anarki och total jämlikhet är en utopi, som vi visserligen behöver sträva efter, men det vore ett självbedrägeri att påstå att i just vår anarkistiska grupp finns det inga hierarkier.

Däremot, att sanktionera hierarkier, det börjar närma sig fascism. Men gör hundarna det? Tror du inte att även de, precis som människan, har en (aldrig så liten) längtan efter jämlikhet? Tror du inte att de t.o.m. delvis kan kämpa för det, alltmedan de finner sig "utslängda" i hierarkier, som något som inte går att undvika? Kräver inte det en stat för att hierarkier ska sanktioneras? Hundar har ju inga stater, de är faktiskt rätt anarkistiska av naturen, de bildar små "anarkistiska", självstyrande flockar i den vilda naturen. Eller är anarki ett för starkt ord att använda på hundflockar i den vilda naturen? Jag vet inte, men det är det ordet jag finner stå mig närmast, när jag ska beskriva hur de styrs. De har inget centraliserat, nationalistiskt hundstyre, visserligen flockledare, men det har även människoanarkistiska gemenskaper, i alla fall inofficiellt. Hundar har inget officiellt styre.

Det är när hierarkier sammanbinds med auktoritarianism, som fascismen föds. Är hundar auktoritära? Jag har aldrig märkt något sånt. Och jag har en rätt stor erfarenhet av hundar. Auktoritarianism förbinder jag med en stat. Med politik, med politisk och religiös konservatism, med hjärntvättande och förslavande av andra varelser, med tämjande av det vilda och av våra naturliga drifter och instinkter. Hundar har inget projekt på gång för att tämja det vilda och sina och våra naturliga drifter/instinkter. Tvärtom. Jag tror de längtar efter den vilda, fria naturen egentligen. De vill nog leva som vargar, när allt kommer omkring, leva i sitt rätta element, den vilda naturen.

Försöker hundarna hjärntvätta och förslava andra varelser? Det har jag aldrig märkt något av, och detta är, tycker jag, det väsentliga i all auktoritarianism. Ingen är tvingad att ingå i en vargflock. Man har rätt att avstå, och svälta, eller övergå till en annan flock. Men i vårt auktoritära svenska samhälle tvingas vi vara med i karusellen, vi har inte ens rätt att ta vårt liv. Vi bestämmer inte ens över vår egen död. Då har auktoritarianismen gått långt. Och avviker vi för mycket, låses vi in. Hundar och vargar gör inte sådant (och de sätter inga i koncentrationsläger, inte minst). De kanske strider lite sinsemellan, men de låser i alla fall inte varandra in. De kan inte. Hellre får jag lite skador i en strid med andra "hannar", än att låsas in i sterila, onaturliga utrymmen, tomma för all vild natur. Jag har erfarenhet av att bli slagen nästan medvetslös i Spanien med en klubba (p.g.a. att jag släppt ut en massa djur), och jag fick stora blåmärken över hela kroppen, och t.o.m. feber. Jag gick inte till sjukhuset, utan lät naturen ta hand om allt. Mina skador gick över på några dagar, och jag kände en väldig barmhärtighet i de läkande krafterna i kroppen och naturen *. Jag skulle mycket hellre välja sådant än att sitta inlåst. Man skrämmer människor till underkastelse och slaveri med hot om inlåsning, det är en av auktoritarianismens främsta verktyg, vare sig det är inlåsning på sinnessjukhus eller fängelse.

Jag skulle även tillägga att imperialism är ett viktigt inslag i fascismen. Är hundar och vargar imperialistiska? Jag har aldrig märkt något sådant. Vargar i den vilda naturen håller sig inom sin ekologiska nisch, och lever i relativ harmoni med sin miljö. Naturen reglerar deras antal, därför kan inte imperialism uppstå. Skulle något sådant uppstå, skulle de snart inte finna bytesdjur längre, de skulle snart utrota sina bytesdjur, och gå under på kuppen. Men detta är inte verklig imperialism, verklig imperialism uppstår först hos människan, när man hela tiden övervinner den vilda naturens balanserande mekanismer, som skulle se till att man inte blir för många. Övervinner den med uppfinningar, med "klokhet", som denna dåraktighet kallas. Och övervinner den till den grad att hela planetens hälsa är hotad. Det är vad verklig imperialism handlar om. I denna mening är hela civilisationen fascistisk. Imperier skulle aldrig uppstå om man ständigt lät naturen balansera folkmängden, med de naturliga mekanismer som finns (jag menar inte folk mord och krig). Det är när man häver sig över naturen och dess balanserande mekanismer, som sann imperialism föds. Vargflockar blir inte hela tiden större och större. De häver sig inte över naturen, deras flock blir inte cancerlik, som civilisationen.

Det hela utmynnar i frågorna; är djuren onda eller goda? Är naturen ond eller god? Är verkligheten ond eller god? Det är en ganska löjlig fråga, eftersom svaret är så uppenbart. De flesta av oss upplever att existensen är något fundamentalt gott, när allt får vara som det är, naturligt och utan att vi påtvingas något. I det normala vardagliga livet. Detta är grunden för den svårutrotliga livslusten som vi alla har. Tillvaron, naturen, är god såfram den inte skadas, och djuren är en del av denna godhet!

*detta är en helig upplevelse för mig, som stärkte min tillit till att naturen är god. Tänk vad som är på gång i vår kropp för att upprätthålla den och läka den! Det är ofattbart starka krafter! Och de är på vår sida, på livets sida!

"Åter till källorna"-motivet. Åter till naturen och djurriket.

Jag har lagt märke till att i civilisationens historia leds förnyelse-rörelser inom konsten, litteraturen, teologin, filosofin och mycket annat ofta av ett "åter till källorna-motiv". Det är "åter till antiken!" (såsom i renässansen), "åter till bibeln!" (såsom i reformationen och i kristna väckelserörelser), "åter till naturen!" (såsom hos Rousseau och delvis hos romantiken), "åter till känslan, fantasin och myten!" (såsom hos romantiken).

Tydligen förnyas vi genom att lära oss om vårt ursprung. Och bakom "åter till källorna-motivet" ligger myten om guldåldern och naturens och mänsklighetens gradvisa förfall. Känslan av att det var bättre förr.

Jag kan känna igen mig och min filosofi "djurismen" i detta motiv. Jag tycker bara att man inte är tillräckligt radikal i detta återknytande till vårt ursprung. Vi måste "tillbaka", inte bara till antiken eller stenåldern (såsom anarkoprimitivisterna vill), utan till vårt yttersta ursprung i djurriket. Vi är ju trots allt djur! Vi måste "tillbaka" till djurriket, och börja leva i harmoni med vår djurnatur, vad det nu innebär. Bli instinktiva, ärliga, lekfulla, jordade, ekologiska, ett med jorden och naturen, ett med materien. Komma ner från vårt intellektualistiska fängelse uppe i våra skallar, ner från den akademiska kyligheten, komma ut ur ärans och maktens korridorer, komma ner i den ödmjuka inställning till livet som kännetecknar kor, hästar och grisar. Bli fattiga, ringa och anspråkslösa som djuren.

Och vi måste framför allt börja städa i det rodd vi har skapat på jorden, restaurera naturen och avveckla civilisationen, som inget annat är än en megacancer på Moder Jord. Vi måste fungera som läkaren som har konstaterat cancer i patienten, och börjar behandla cancer med olika metoder.

Att dö före döden. Att öva sig i att dö, öva sig i osjälviskhet

Jag tänker en del på döden, och hur det skulle kännas att inte finnas till längre. Jag både fascineras inför tanken, samt upplever den lite skrämmande. Och det är mitt ego som upplever det skrämmande. Hur kan jag sluta existera? Vart går jag? Hur kan en dag komma då jag inte finns längre?

När jag tänker osjälviskt, utanför mitt ego, då är döden inte alls skrämmande. Jag har ju lyckats vara död i miljarder år innan jag föddes, utan att lida av det, så nog ska jag klara det efter döden också. Och jag blir ju till liv för naturen! Och jag ger plats åt annat liv när jag försvinner, plats åt våra efterkommande, plats åt växter och djur *!

Att tänka så är för mig att öva mig i att dö, och öva mig i osjälviskhet. Döden sårar vårt ego, så att tänka mycket på döden ("memento mori") är en slags övning i jagets död.

De gamla mystikerna talade mycket om "jagets död" och att "dö före döden". Jag tror de hade en stor visdom i detta.

Simone Weil (som jag nämnt tidigare) har betytt mycket för mig här. Hon hade en gudsbild där Gud skapade världen genom att dra sig tillbaka, genom "avskapelse". Och vi är enligt henne kallade att följa i denne Guds fotspår. Vi måste dra oss tillbaka, så att det finns plats till annat liv än oss själva. Det är denna visdom som naturen har med dess fenomen döden. Och även om jag inte längre tror på Gud, så tror jag fortfarande på "avskapelsens" princip. Den måste genomsyra hela vårt samhälle om mänskligheten ska ha en chans att överleva under vårt sekel. För är det inte just utövandet av dödens konst som vi har förlorat i civilisationen? Vi bekämpar döden med alla till buds stående medel, och missar därmed att se att den behövs för att annat liv än oss ska kunna finnas, för att annan natur än oss ska kunna finnas. Läkarna svär ed på att de ska rädda liv till vilket pris som helst, och följderna av det blir överbefolkning, att döden sopas under mattan och inte blir en del av vardagen, såsom den är det i den vilda naturen. Vi bekämpar frenetiskt alla pandemier, som kanske var naturens sätt att begränsa folkmängden, så att den ekologiska balansen skulle kunna upprätthållas i naturen.

Vi har blivit för många. Det är en stor tragedi, och har förödande effekter på ekosystemet. Det har lett till att vi har en dödsskuld till naturen, som jag har påpekat tidigare. Vår civilisation är en bubbla, och när bubblan brister, då uppenbaras vår dödsskuld, att vi är skyldiga naturen en massa dödar, och egentligen inte skulle kunna vara så många, var det inte för teknologin och oljan, som har blåst upp befolkningsbubblan. När den spricker, kommer många, många att dö. Antingen av krig eller av svält.

Klimatförändringarna är bara ett av de otaliga symptomen på att vi har blivit för många. Vi har haft hybris, och naturens "nemeses" väntar.

Att bearbeta detta som vi gjort med naturen, det är "memento mori" för mig. Att bearbeta sorgen över vad vi gjort, och inse att min död kanske kommer för tidigt på grund av detta. Jag hoppas jag, när den tiden kommer, kan ta emot döden med öppna armar, för att vara med och skapa plats för Moder Jord och alla hennes vackra varelser, för att hon kanske skulle kunna läka, och undgå planeten Venus öde.

Detta är de goda sidorna med döden. De dåliga finns förvisso också, som att det är en tragedi varje gång en riktigt god människa dör, en eldsjäl för människors och djurs rättigheter, en ekoförfattare, en klimatkrigare. De är ofta oersättliga. Även när något dör i förtid, när t.ex. när barn och ungdomar dör, som har chansen att göra en insats i vår värld, är det tragiskt. Också om man själv är inne i att göra mycket gott, har man skäl att frukta döden, så att den inte ska beröva världen det goda man gör. Här kan man säga att döden är en aning skrämmande, och att det kan vara osjälviskt att frukta döden. Detta är bara en liten nyansering av det sagda i detta kapitel.

Döden är ekologisk

Döden är hemsk, det erkänner jag, men jag försöker desperat att finna försonande drag i den. Och jag hittar sådana. Har du någonsin tänkt tanken att döden är ekologisk? Är inte det en slags tröst mitt i dödens grymhet? Döden är en förutsättning för det liv som kommer efter både oss och andra djur och växter, utan den skulle allt staplas på varandra och tillvaron skulle bli en outhärdlig uppvisning i krig, spektakel och naturförstörelse, ja tillvaron skulle plågas av oerhörd överbefolkning om livet vore evigt *. Inte bara det, döden gör också att lidandet upphör, att lidandet inte är evigt. Vi har döden att tacka för att lidandet tar slut när det blir för tungt för kroppen, när den inte orkar mer. Och vi har döden att tacka för att vi kan avsluta vårt lidande när själen inte orkar längre.

Sedan har vi också det faktum att döden gör att grymheten inte är evig, att civilisationscancern inte är evig.

Ekosystemet bygger på liv-och-död-cykeln. Liv måste offras för att annat liv ska kunna trivas. Det är inskrivet i ekologins lagar; den enes död är den andres bröd. Utan detta vore ingen natur och ingen ekologi möjlig. Men religionen, och särskilt kristendomen, har alltid varit på kant med dessa lagar i och med deras krav på evigt liv, och det skulle inte förvåna mig om kristendomen har mycket av skulden till våra dagars miljökris med dess linjära tänkande, på kant med ekologins cirkulära kretsloppstänkande. En ideologi som bekämpar döden till vilket pris som helst och kräver evigt liv kommer oemotståndligt att bekämpa själva ekosystemet, och det är just vad religionen har gjort. Religionen utgör själva basen för civilisationens framväxt, med dess hierarkiska tänkande, dess placering av människan som naturens herre, och dess strävan efter att nå bortom naturen till en översinnlig värld, istället för att nöja sig med naturen, med verkligheten. Drömmen om evigt liv lever också vidare i sekulär form i olika vetenskapsmäns drömmar om evigt liv genom teknologins framtida landvinningar, genom att ladda upp sitt medvetande till internet, eller bli nedfrusen i dödsögonblicket för att bli återuppväckt när vetenskapen övervunnit döden.

Att önska sig evigt liv är ungefär lika smart som att önska sig ett berg av godis att smaska på resten av sitt liv, önsknigen är barnslig, infantil, oerhört naiv och dum. Allt som man får för mycket av, blir värdelöst till sist, så lyder naturlagarna. Och man kommer inte förbi entropilagen, som egentligen är kärnan i dödens och livets lagar i naturen. Allt förbrukas och övergår så småningom i oordning, i "avfall", i död, och blir till näring för nytt liv, i ett ständigt kretslopp.

Jag tror att civilisationens nuvarande ekologiska kris i själva verket också är en kris i dess förhållande till döden, detta förhållande måste ändras om mänskligheten skall ha någon chans att överleva detta sekel. Vi måste frånga uppfattningen att döden enbart är en fiende att bekämpa, och se det ekologiska värdet i den, se att den fyller en god funktion i livet. Ja, döden är grym, men är den inte det mest ur egots perspektiv? Ur helhetens, ekologins och osjälviskhetens perspektiv kan döden faktiskt vara något gott, något att välkomna den dag vi själva ska dö.

Även om livet vore evigt i betydelsen att det fortsätter i andevärlden efter den fysiska döden, gör det likförbannat tillvaron outhärdlig. Det blir som en evig fotbollsmatch. Livet blir billigt om det fortsätter i evighet. Och för de kriminella skulle det bli ett outhärdligt helvete (om man får tro de kristna fundamentalisterna). Det är tur för de kriminella att det inte finns något liv efter döden.

Hur oljeberoendet liknar på drogberoende

Jag har en nära vän som är knarkare (fast han skulle inte erkänna det själv). Hos honom får jag tillfälle att studera knarkandets väsen. Hur knarket ger bara mindre och mindre avkastning hela tiden, så att till slut tar det lika mycket knark bara för att hålla sig normal, som det tog i början för att få en rejäl kick av knarket.

Det här påminner mig om något; vår civilisations oljeberoende. I början av oljeutvinningens historia fick vårt samhälle rejäla kickar av oljan, en otrolig expansion av ekonomin tog plats efter hand på grund av oljan. Och man trodde att denna expansion skulle fortsätta i all framtid. Men nu växer inte den globala ekonomin längre så som tidigare (p.g.a. finanskrisen), trots att vi använder otroligt mycket mer olja än i början av oljeutvinningens historia, och trots att oljeanvändningen hela tiden ökar. Nu måste vi ha all denna olja bara för att inte civilisationen ska kollapsa helt och hållet. Kollapsen lurar redan i civilisationens kanter på grund av peak oil och klimatförändringarna, och vi skjuter upp kollapsen genom att skrapa upp olja från otroligt dyra oljekällor som oljesand, fracking och djuphavsolja, vilket gör oljan bara dyrare och dyrare att utvinna. Den billiga oljans tid är snart förbi, eller kanske redan förbi.

Den här processen har av antropologen och kollapsteoretikern Joseph Tainter kallats för att drabbas av "sjunkande marginalvinster". I civilisationens början gav investeringar i ny komplexitet stora marginalvinster. Men efter hand drabbas nya investeringar i ökad komplexitet av sjunkande marginalvinster. Detta sker redan nu i oljeindustrin, där man investerar miljarder * dollar bara för att upprätthålla den nuvarande oljeutvinningen, eller öka den lite, lite grand. Alla stora oljefält är redan upptäckta för länge sedan, och nu måste man utföra ett otroligt krävande arbete med en otrolig mängd små oljefält för bara för att hålla liv i oljeindustrin. Liknar inte detta mycket på knarkande?

Oljeindustrin är inte bara en knarkindustri, den är vår civilisations mest cancerlika industri (syns tydligast i oljesanden i Alberta, Kanada). Tydligt har planeten drabbats av cancer, och den canceren är vi. Man kan få cancer av att röka, och kanske det finns ett samband mellan oljeberoendet i samhället och den cancersvulst den har utvecklats till? Oljan är ju själva livsblodet i civilisationen.

Man blir också förslappad, passiviserad och fördummad av att knarka. Man mister sin kritiska förmåga, och fastnar i en inbillningssjuk mental verklighet. Är det inte också detta vad vi ser med de civiliserade människorna, särskilt de rika, som är de största oljeknarkarna? Var finns den kritiska förmågan hos dem? Var finns det intellektuella samvetet, den intellektuella moralen? Var finns miljöetiken hos dem, var sinnet för verkligheten, för naturen? De rika tycks ha fastnat i en psykos, i en inbillad verklighet, precis som många knarkare fastnar i sina knarkpsykos (så har min knarkarvän gjort, han säger t.ex., att "allt är sant", alla religioner är sanna på samma gång).

Det är också vanligt att knarkare, när en mild drog har mist sin effekt, går över till andra, ofta tyngre droger. Ser vi inte detta i civilisationens jakt efter alternativa energikällor, som ska ersätta oljan när den tryter? Alla dessa alternativa källor är inte lika farliga (ofta inte de förnyelsebara energikällorna), men det finns många miljövänner (såsom James Lovelock och Mark Lynas) som propagerar för kärnkraft, och det tycker jag t.o.m. är en ännu värre energikälla än oljan, en tyngre drog än oljedrogen, med tanke på vad som kan hända kärnkraften om mänskligheten dör ut, vilket den kanske kommer att göra. Enligt Guy McPherson kan vi få uppleva att världens över 450 kärnkraftverk genomgår hårdsmälta om civilisationen upplever en olje- eller klimatrelaterad abrupt kollaps som leder till mänsklighetens utdöende.

En annan alternativ energikälla, etanol, som utvinns av grödor som majs och palmolja, har inte bara mycket låg nettoenergi, utan sägs också ha t.o.m. mer utsläpp än vanlig bensin och diesel, p.g.a. den mängd energi som går åt till att odla, gödsla, skörda, transportera och behandla grödorna så att etanolen kan framställas. Dessutom tar den dyrbar jordbruksmark i anspråk, som borde ha använts till att föda världens svältande. Etanolen är nog också en tyngre drog än bensin och diesel.

Och slutligen påminner oljeberoendet om drogberoendet, inte minst i det att civilisationen är beredd att göra nästan vad som helst för att få sin nästa oljekick. Tänk bara på hur USA har krigat i Mellanöstern för att säkra sin oljeimport. Så gör bara desperata knarkare.

*svenska miljarder (1000 miljarder), inte engelskans "billions", som är 1000 miljoner

Om att vända mänsklighetens evolution

Jag förordar att mänskligheten "evolverar bakåt", går bakåt i evolutionen, bakåt till en del av djurriket igen, det djurrike som vi har hävt oss över med hjälp av civilisation och teknologi. Men är detta alls möjligt?, undrar du. Jag tror inte det, om inte en kollaps tvingar oss tillbaka till stenåldern. Jag tror ett troligare framtidsscenario är att vi framhärdar med vår civilisation helt tills klimatförändringarna gör slut på mänsklig-heten, ignorerande alla varningssignaler. Ja, jag tror t.o.m. att mänsklig-heten inte har fri vilja som helhet betraktat, i detta avseende, och att vi som individuella personer därför ytterst sett inte har fri vilja. För ingen har egentligen kontroll över civiliseringsprocessen, trots att konspirationsteoretikerna skulle hävda motsatsen. Några enstaka vaknar till uppror mot civilisationen här och där, men de är så få att de står maktlösa. Jag vet inte om många som vill "evolvera bakåt" till djurriket, de flesta bara skakar på huvudet av det. Och ändå tycker jag det är det enda logiska man kan göra nu när civilisationens väsen avslöjas i takt med klimatförändringarna, oljetoppen och nykolonialismen. Vad civilisationen leder till torde vara rätt uppenbart vid det här laget: sinande resurser och en sjuk planet, sjuk av cancer, med risken att dö av den. Trots att jag anser att spelet är förlorat när det gäller mänsklighetens chans att överleva, vill jag likförbannat kämpa för att vi ska "gå tillbaka" på våra vägar (dock bevarande det goda vi lärt oss), vill jag kämpa för djurismen i ett slags förtvivlat, desperat hopp om att kanske klimatet inte får oss att dö ut ändå, att det istället låter civilisationen kollapsa tillbaka till stenåldern, och att vi alla då besinnar oss, och vänder och går bakåt i evolutionen, mot apornas och de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Det finns en liten chans att Guy McPherson, Paul Ehrlich & co. har fel, och att vi kommer att kunna vända mänsklighetens evolution. Framför oss är en vägg: klimatväggen och oljetoppsväggen, och det finns bara två alternativ; att gå i väggen och försvinna, eller gå "bakåt" och överleva.

För sju år sedan hade jag tanken att mänsklighetens evolution i framtiden skulle dela sig i två delar, en som gick framåt och en som gick bakåt till djurriket. Numera tror jag att vi bara har en väg att gå, och det är bakåt. Vägen framåt går över ett stup utan bro. Kalla det bakåtsträvande, men vi måste nu vänja oss vid tanken på att evolution inte bara måste gå framåt, men även kan, och numera måste, gå bakåt. Vi måste sakta, bit för bit, avveckla civilisationen och alla kärnkraftverk, om vi ska ha en chans att överleva. Och vi blir i framtiden ganska tvungna till det, när civilisationen kollapsar. Men det är antagligen för sent då att göra något, mänskligheten dör antagligen ut. Det är stupet utan bro.

Men missförstå mig inte, vi kan aldrig helt återskapa det förflutna, få det precis som det var förr, på stenåldern eller före det. På det sättet måste vi alltid gå framåt. Men som du kanske förstått, måste vi gå bakåt i den meningen att vi måste sträva efter att efterlikna de av våra förfäders livsstilar som har varit hållbara och faktiskt fungerat, såsom apornas och vilda ursprungsbefolkningars. Men vi ska inte kasta våra nyttiga kunskaper överbord, sådant som medicinsk kunskap, odlingskunskaper osv.

Jag hoppas man börjar diskutera dessa frågor, och ställer sig frågan om det inte är på tiden att vända mänsklighetens evolution, nu när vi ser stupet där framme. Jag hoppas det blir ett begrepp att "evolvera bakåt", att det inte bara är en galning som jag som talar om dessa saker. För det börjar bli bråttom nu att vända Titanic.

Holma skogsträdgård

(utdrag ur en reseberättelse om besök av södra Sveriges ekobyar sommaren 2016)

Den 28.7. 2016 besökte min flickvän Titti och jag Holma skogsträdgård i Höör, Skåne. Det var en fantastisk upplevelse, äntligen fick jag en efterlängtd bekräftelse på att skogsträdgårdar inte är en ouppnåelig hippiedröm, men faktiskt finns till och fungerar i praktiken! Skogsträdgården, som kanske var 70 x 30 meter stor, var en demon-strationsträdgård som började byggas 2004 av bl.a. Esbjörn Wandt, Holma folkhögskola och föreningen Skogsträdgårdens vänner, på initiativ av, och med pengar från Jordbruksverket. Den är nu öppen för allmänheten, vem som helst kan gå in i den och kalasa på dess frukter, nötter och bär. Jag åt själv en hel del bär och ett äpple. De hade ganska många äppelträd, de hade päronträd, plommonträd, nöt träd, hallon, jordgubbar, svarta vinbär, röda vinbär, vita vinbär, krusbär, smultron, druvor och mycket annat som jag inte kunde namnet på.

Skogsträdgården hade en tipi (kåta) i ena änden, något som avslöjade hippieanden i projektet - längtan efter vårt ursprung, efter de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Den hade också en damm, något som är gynnsamt för mikroklimatet.

(bildtext: jag i tipens öppning, Holma Skogsträdgård. Bild av Titti Spaltro)

En skogsträdgård är som en ätlig skog, man försöker efterlikna skogens och naturens ekosystem med den skillnaden att man får skogsträdgården att tillgodose ens behov. Man får mycket mat - 2-20 gånger mer än monokulturella odlingar, detta för att man odlar i flera skikt, träd högst uppe, sedan nöt träd, sedan bärbuskar, sedan perenna växter och örter längst ner.

Skogsträdgården var något av det vackraste jag sett i mitt liv. Sådant här borde de flesta syssla med, då skulle jorden förvandlas till ett paradys, en Edens lustgård för både människor och djur (vi såg en orm i skogsträdgården!). Och då skulle planeten också ges en chans att läka, för träd binder koldioxid, och det skulle vara bra för klimatet. Jordens yta gillar inte att vara monokulturella odlingsmarker, den vill alltid bli skog igen. Skogsträdgårdsanläggning är att uppfylla naturens önskemål, så att människan samtidigt gynnas.

Jag tror Holma Skogsträdgård är nästan ensam i sitt slag. Det finns visserligen en skogsträdgård vid Stockholms universitet, och en annan på en gård lite längre ner i Sverige, annars tror jag de tre är ensamma om detta i Sverige. Det är synd, så här bra grejor borde få mera uppmuntring och pengar. Men går man med i föreningen "Skogsträdgårdens vänner", så kan man stödja bildandet av nya skogsträdgårdar.

(bildtext: jag mitt i Holma Skogsträdgård. Bild av Titti Spaltro)

(bildtext: Jag festar loss på äpplen i Edens lustgård. Bild av Titti Spaltro)

Kollapsen kryper närmare och närmare - de fattiga drabbas först och märker den först

"At any time the Western house of cards could collapse. It (the financial system) is a house of cards."

(Paul Craig Roberts, amerikansk nationalekonom)

Jag tror att civilisationens kollaps kryper bara närmare och närmare för var dag som går. Det går bara så långsamt att vi inte märker det. Vi hinner vänja oss vid att det har blivit värre. Finanskrisen har blivit det nya normala, vi har vant oss vid kollapsen i Grekland t.ex. (där de är så desperata att de bränner sina sista träd) För de flesta, som inte har en helhetsbild, var finanskrisen 2008 en anomali, en olyckshändelse, som inte behöver upprepas om vi bara sköter oss och pumpar räddningspaket in i systemet, den ses inte som ett inre systemfel av djupare slag. Det de inte tänker på, är att allt har blivit värre än det var strax innan finanskrisen. USA:s statsskulder har ökat med många biljoner, 1,1 biljon per år, och är nu uppe i 19,4 biljoner dollar (det är en så ohygglig summa att det är svårt att föreställa sig den). USA skjuter upp kollapsen genom att ta nya lån, och de flesta övriga länder tar efter USA:s exempel. Detta är ungefär lika smart som att försöka hindra en bubbla från att brista genom att blåsa upp den ännu mer. Och världsekonomin är verkligen som en enda stor bubbla. Vi skjuter upp kollapsen genom att använda upp våra efterkommandes resurser, genom att kolonisera framtiden, eftersom vi redan har använt vår rimliga, hållbara ranson. Således säkerställer vi kollapsen och vår egen undergång, för vi kan inte stjäla våra barnbarns barns resurser och samtidigt låta dem få ett dragligt liv. Dom kommer att dyka upp i en ruinerad värld, ruinerad av nykolonialism och girighet. Kollapsen kommer att vara ett faktum för dem. Och klimatet kommer att göra sitt för att detta ska ske, för det kommer att vara mycket varmare p.g.a. våra utsläpp.

Det verkar som om civilisationen försöker vinna över entropilagen, när den intalar sig att vi kan köra på som förr som om resurserna skulle vara eviga, samtidigt som våra efterkommande kommer att klara sig bra. Men överkonsumtion har ett dyrt pris (allt har sitt pris), och detta pris ska någon betala. Jag hoppas kollapsen kommer snart, så att det är de skyldiga som får betala priset, inte våra oskyldiga efterkommande (fast några av dem redan lever ibland oss), och jag hoppas att oljetoppkollapsen kommer långt före klimatförändringskollapsen, så att klimatet inte tar så stor skada. Jag hoppas att oljereservernas volym är för högt uppskattad, så att vi inte kan spy ut så mycket utsläpp som vi skulle vilja.

Även om alla kommer att drabbas av kollapsen till sist, är det de fattigaste som märker det först, och drabbas av det först. För de fattiga i Grekland och Venezuela är kollapsen redan en verklighet.

(bildtext: En hylla i en butik i Venezuela)

Som hemlös tror jag att jag kommer att vara bland de första som märker att kollapsen har nått Sverige. Butikerna kommer att stänga inne sina sopor (vilket i stor grad redan har skett), det kommer att bli allt svårare och svårare att hitta matrester på restaurangerna (detta har ännu inte skett) eftersom maten kommer att värderas långt högre när kollapsen är en verklighet för oss. Mängden tiggare på gatan kommer att mångfaldigas (vilket redan har skett till en viss grad), och de rika kommer att mer och mer säkra sina tillgångar (vilket redan sker), och allt kommer därför att privatiseras mer och mer (vilket redan sker t.ex. i förvandlandet av hyresrätter till

bostadsrätter), och välfärdssamhället kommer att monteras ner bit för bit (vilket redan är på gång). Ett tecken på det sistnämnda är att stödet till hemlösa hela tiden kommer att minska (vilket redan har skett i en liten grad då de hemlösas viktigaste plats i Stockholm centrum; Ny Gemenskap, tvingades flytta till utkanten av Stockholm), och det är de hemlösa som antagligen märker kollapsen först, för dessa är lättast att glömma bort när man ska strida om de sista resurserna. Men rättvisa kommer att skipas till sist, för jag är säker på att kollapsen en dag når de rika. Kruket är bara att kollapsen inte riktigt "räknas" så länge den inte drabbar de rika. De fattiga betyder nämligen knappt någonting för de rika, de är bara en opersonlig massa av slavar som ska göda deras rikedomar. Vi i Sverige tror kanske inte att det är så vi ser på de fattiga i tredje världen, men i praktiken, i våra handlingar, är det denna syn som de flesta förkroppsligar. Jag avskyr rikedom p.g.a. detta, p.g.a. vad det gör med en människa, låt mig få vara hemlös och fattig som rådjuren och älgarna, låt mig få lida och dö med de fattiga och hemlösa, de är mitt folk!

"Ju längre folk upprätthåller ett socialt, ekonomiskt och ekologiskt system i sin tillväxtsfas, desto skarpare, hårdare och mer destruktivt kommer dess slutliga sammanbrott att bli." (Thomas Homer-Dixon. F. 1956, Kanadensisk "political scientist and ecologist")

Kolonialismen har inte avskaffats

"Vi koloniserar framtiden. De fossila bränslena är en begränsad lagerresurs som barnbarnen skulle behöva för viktigare ting än motorvägar" (Alf Hornborg, professor i humanekologi vid Lunds Universitet)

Det finns en utbredd myt i vårt samhälle som går ut på att man menar att kolonialismen är avskaffad, är ett överståndet stadium. Jag menar att detta är en farlig lögn som skyler över den barska verkligheten. Det var bara en form av kolonialism som upphörde på 1900-talet, den har levt vidare i andra former, i s.k. "nykolonialism", som går ut på att multinationella företag koloniserar tredje världen. Detta är en form av ekonomisk kolonialism, som ger sig ut för att vara okolonialistisk, som ger sig ut för att "hjälpa" tredje världen, höja deras levnadsstandard, skapa jobb för de fattiga, men bakom dessa fina kulisser pyr förtrycket och kolonialismen (de fattiga är inte sällan tvungna att jobba för storföretagen, då dessa har förstört den natur som de förr livnärde sig på som självförsörjande urbefolkningar). Detta förtryck handlar mycket om "ojämnt utbyte" mellan den fattiga och rika delen av världen (som Alf Hornborg har påpekat), där de västerländska multinationella storföretagen gör pengar på att tredje världen och de fattiga säljer sin arbetskraft billigt, ja ofta lever under slavliknande förhållanden. Storföretagen gör alltså pengar på andras fattigdom! Det är så man kan spy! Detta är kolonialism om något. Detta liknar britternas bomullsindustrier på 1700- och 1800-talet, som levde på de brittiska koloniernas bomullsplantager, där slavar arbetade. Detta sätt att bli rik har inte upphört, nu arbetar slavarna istället i jättelika fabriker i Indien och Kina, som massproducerar billiga varor till den rika delen av världen. Fabriker ägda av de multinationella företagen, som byggt dem där för att de inte hade råd med inhemsk arbetskraft (den kunde man inte bli rik på, för arbetarna inom det egna landet krävde en värdig ersättning och drägliga arbetsförhållanden).

När jag ser en svensk bok som är tryckt i det fattiga Litauen i Baltikum (såsom Peter Halldorfs nya tidebönsbok för Bjärka Säbys kommunitet), då vet jag vad det handlar om; utnyttjandet av de fattiga och miljön för vår egen vinnings skull (såsom att själv bli rik och berömd). Nykolonialism. Men detta är inte hållbart i längden, man kan inte fortsätta bygga rikedom så länge som helst. Någonstans når man en gräns för resursuttaget, både vad billig arbetskraft och billiga resurser gäller. Och det kommer obönhörligt en "Day of reckoning" då man själv får börja betala priset för rikedomens tillväxt. Det sker när peak oil, oljetoppen, är passerad, och civilisationen börjar äta av sitt eget fett. Om inte slavarna gör uppror innan dess, och kastar av sig nykolonialisternas ok, och börjar leva som de vilda ursprungsbefolkningarna, i det vilda, fritt, utan herrar, och självförsörjande (men jag tror inte detta kommer att ske).

Låt oss hoppas att "räkenskapsdagen" och oljetoppen kommer snart, så att vi får ett slut på kolonialismen, så att vi inser vilket pris de fattiga har fått betala för vår rikedom, när vi själva måste börja betala räkningen, inte bara tredje världen ("domedagen" kommer ju som bekant först när de rika börjar lida, de fattigas lidande räknas inte, deras katastrof är ingen domedag). Oljetoppkollapsen skulle kunna bli en befrielse för de fattiga, så att de igen kunde leva som deras vilda förfäder, utan herrar och utan slaveri. Men först måste världen gå genom en "apokalyps", ett avslöjande av vad rikedomens leder till (såsom klimatförändringar) (apokalyps är det grekiska ordet för avslöjande), och det kanske upprättas en internationell domstol för mänskliga rättig-

heter och en internationell miljödomstol, där storföretagen blir avkrävda räkenskap för sitt handlande, så att utsugning av miljö och människor (som är en aspekt av miljön) får sitt rätta pris. Detta kan bli en del av den stora "räkenskapsdagen" som världen står inför, då människor och företag ska stå till ansvar för "ecocide" och nykolonialistisk slavdrift.

Koloniseringen av naturen. Och något om humanismen, vetenskapen och djurparker

När man pratar om kolonialism, pratar man sällan om att vi koloniserar naturen, fast den är den största koloniseringen av alla - den är helt enkelt ofattbart stor, vi har koloniserat naturen ner till atomnivå, ner till varje litet skrymsle på jorden. Ingenting är längre oberört av människans påverkan, inte ens Himalaya, Stilla Havet eller Nord- och Sydpolen. Vi har t.o.m. koloniserat det globala klimatet, med fruktansvärda följder, genom våra utsläpp. Vi anser att vi har rätt till denna kolonisering, eftersom vi menar att naturen är till för oss, den skall tjäna människans behov, istället för att vara till för sin egen skull, för sin egen glädjes skull. Vi menar att naturen och djuren står under människan, att människan är herre över naturen och djuren, och har därför rätt till att göra med dem vad hon vill, exploatera dem enligt hennes eget förgottbefinnande. Detta är så vidrigt att man kan spy! Detta är hybris av starkaste slag, och religionen bär en hel del av skulden. Men även sekulär humanism lider av detta, det finns en hybris i humanismens strävan efter att sätta människan som alltings mått, i dess strävan efter att upphöja människan på andra arters bekostnad. Sekulär humanism gjorde visserligen rätt i att sluta tillbe och tro på Gud, men det är inte särskilt mycket bättre att tillbe människan, det är bara myntets baksida. Det finns ofta en vidrig speciesism (ungefär "art-rasism") i humanismen, som gör att jag tror vi gör rätt i att lämna den. Vetenskapen lider av samma hybris som humanismen, och är dess släkting. Den har stor skuld i koloniseringen av naturen. Jag förordar inte att vi överger vetenskapen för vidskepelse, bara att vi reformerar den radikalt i självkritisk riktning, så att den lösgörs från det civiliserade projektet, som är kolonisering av naturen.

Har du någonsin försökt gå in i en djurpark och se på den med oförstörda ögon, med samma blick som en utomjording för första gången på besök i ett sådant ställe? Vad är det du ser då? Jag ser hela det civiliserade projektet i ett nötskal. Det avslöjar sig i djurparken. Bottenlös hybris och hänsynslös exploatering av arma försvarslösa djurvarelser, avgrundsdyk kolonisering av naturen, ohygglig slavdrift och barbari, att göra pengar av djurs lidande, att offra dem på Mammons altare. Ja jag hittar inte nog starka ord för att uttrycka vad jag anser om djurparker, så vidriga är de (man kan längta efter civilisationens kollaps av mindre skäl). Och civilisationen vill göra hela jorden till en enda djurpark som ska tjäna människans perversa behov. Allt vilt ska tämjäs, alla skogar bli till trädåkrar som tjänar människan, och de få naturreservat som återstår ska också enbart tjäna människans rekreationsbehov, och ska ansas, "skötas" och vaktas som en djurpark (inte ens dessa får växa sig vilda). Inga människor får ta sin tillflykt till dem och förvildas i dem (boende i kåtor och små hyddor), de ska vara naturghetton. Det har jag fått erfara på mitt eget skinn, då min kåta i Nackareservatet blev rivningshotat av myndig-heterna sommaren 2007. Dom skrev i ett brev: antingen river du det eller så river vi det. Jag rev det själv, och byggde av de rivna delarna en liten kamouflerad hydda på ett annat ställe i skogen, den står kvar än idag, den har fått vara ifred, p.g.a. kamoufleringen (den är täckt av torv med gräs växande på det) och det listiga läget i skymundan.

Skolläraernas mobbning av eleverna

Läraernas behandling av eleverna (jag tänker här främst på grundskolan) är ibland en slags mobbning, för när de ger dåliga vitsord åt "obegåvade"* barn, då tolkas det av dem som "så här mycket är jag värd som människa". Min flickvän Titti har berättat att i Japan har det hänt att elever begått självmord när de får dåliga vitsord, så pressade är de, p.g.a. att föräldrarna finansierar skolgången.

Det borde vara olagligt att ha prov och ge vitsord åt barn. De är inte mogna för det ännu. Prov bara plågar barnen och vitsord ger de "obegåvade" dålig självkänsla. Hela skolan borde vara så som den är på ettan och tvåan, då den ännu är ganska human. Skolplikten bör slopas helt och hållet.

Det är inte bara dåliga vitsord som mobbar barnen, utan även alla straff som för vilda barn får för sitt uppförande. Lärarna tål inte vildhet, enligt dem ska barnen civiliseras och tämjäs och förslavas med straff och hot om straff. På detta sätt förvandlas naturliga, vilda barn till lydiga, tama kuggar i civilisationsmaskineriet, tvungna att underkasta sig förtrycket (1). Detta är kolonialism och mobbning. Ja inte bara detta, utan för vilda barn blir också stämplade som ADHD-barn, och drogats med bl.a. amfetamin till att bli "lugna". Det är så man kan gråta

blod. Barn får inte längre vara barn idag (ja så har det varit mycket länge). Detta säger något om det civiliserade projektet, om vilken förakt för det vilda som finns hos lärare och föräldrar. De tål i själva verket inte Livet självt, tål inte för mycket Liv. Livet ska dödas, underkastas makten, förtryckas och förslavas in i Systemet. De naturliga, vilda barnen ska plågas till att bli lika förtryckande som sina lärare, och bli en del av det maskineri som förtrycker naturen och tredje världen. Då är lärarna tillfreds - om de har lyckats med detta, att få barnen att bli "normala".

Sanningen är däremot att de vildaste och mest "onormala" barnen snarare är de som är friskast, mest levande och oförstörda av civilisationen, minst förtryckta, såsom barn naturligt borde vara, fulla av hyss och lek och spratt. Det är något sjukt med skolan, med det att barn måste sitta stilla vid en pulpet och lyssna till lärarens monolog. Det är emot naturen, det är förtryck av naturen i barnen. Sådant finns inte i den vilda naturen, bara i den sjuka civilisationen. De som pratar och bråkar på lektionerna är de som är de verkligt normala, inte de som sitter tysta, förtryckta. Barn ska få leka!

När det är lärarens uppgift att fostra lydiga medborgare till vårt halvfascistiska samhälle, då är förtryck det handlar om.

Vi anser barn för "obegåvade" när de inte uppfyller skolans kriterier för att vara begåvad, när de i själva verket bara kan ha en annorlunda begåvning, en som skolan inte kan upptäcka. Istället för att vara intellektuellt begåvade, kan de vara intuitivt, socialt eller praktiskt begåvade, kanske begåvade på områden som inte skolan kan mäta, t.ex. inom trädgårdsodling, jordbruk, boskapsskötsel, husbyggande, jakt och fiske o.d. Kanske de är fantastiska på att leva självförsörjande, något som är långt viktigare än något av det skolan lär ut. Kanske de är förträffliga survivalister, som vet hur man överlever när kriserna slår till och skolan får skämmas över att inte ha lärt barnen survivalism och krishantering. Jag tror rentav att "vilda", bråkiga elever ofta kan vara bättre på sådant än förtryckta elever, eftersom de vilda står närmare naturen och jorden än de andra. Men sådant får man inte bekräftelse för från skolan, som är helt fokuserad på att civilisera barnen och färdiga dem från naturen och det vilda.

(1) Barn ska uppfostras, men till vildhet, naturlighet, solidaritet och frihet, inte in i ett förtryckande system, och utan förnedrande straff. Jag menar inte att man ska tillåta omoral hos barn utan att reagera. Men vildhet är inte omoral.

Allt djurplågeri borde kriminaliseras

”Om vi medvetet deltar i att använda vår konsumentmakt till att stödja koncentrationsläger för djur, dödar vi i sista hand både djuret och det mänskliga i oss själva” (Julian Rose i boken ”Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem”, Panta Rei 2009)

Allt djurplågeri borde kriminaliseras. Såsom det nu är, är det ofta inte kriminellt att plåga djur. Man får göra nästan vad man vill med djur, de har få rättigheter. Att kriminalisera allt djurplågeri är det första steget mot en human behandling av djur. Det sista steget är att släppa alla djur fria, och låta dem förvilda sig, där de hör hemma, i klimat och natur som passar dem. Vetenskapsgrenen ”Conservation biology” (konservationsbiologi) borde kunna lösa de problem som djurens ”rewilding” kan åstadkomma.

Om allt djurplågeri skulle kriminaliseras, då skulle alla mink- och rävfarmar tvingas lägga ner, ty dessa är verkligen djurplågeri så det skriker om det! Rävorna och minkarna tvingas leva hela sitt liv i små burar, stora som ett tidningsuppslag, ensamma och utan fysisk kontakt med andra. Ibland ser man dem springa fram och tillbaka, rastlösa, för att ha något att göra (djurrättsalliansen har dokumenterat sådant). Det påminner mig om hur jag gick mycket fram och tillbaka i korridoren under mina många vistelser på låsta psykiatriska avdelningar (ja, sådant tvingas man till på dessa anstalter, så tråkigt och omänskligt är det där). Jag vet därför lite hur det känns att vara en mink eller en räv i en pälsfarm. Att upprätthålla sådana innebär ”brott mot djurriket” (djurrikets motsvarighet till ”brott mot mänskligheten”), och de som sysslar med sådant borde fängslas eller få stora böter.

Mänskligheten behandlar minkarna som om de inte hade något värde i sig själva, som om de inte var till för sin egen glädje, utan enbart för att skapa lyx åt mänskligheten. Att vi får exploatera dem efter eget förgottfinnande.

Likaså borde det vara en ”djurrättighet” att hundar ska få gå i hunddagis när husse/matte är på jobb eller borta. Det borde vara kriminellt att låta hunden vara ensam hemma i 8-10 timmar. Detta är verkligen djurplågeri! Och detta sker i stor skala över hela världen! Skäms på dig mänsklighet! Hur skulle det kännas för dig människa att vara 8-10 timmar fånge ensam i en lägenhet varje dag?

Djurparker borde också kriminaliseras. Dessa är en skamfläck för mänskligheten.

Likaså borde man låta korna och hästarna få gå ute året om (visserligen med dörrarna öppna till ladugården, om de vill värma sig). Det är djurplågeri att låta korna och hästarna stå i trånga bås hela vintern, eller överhuvudtaget att låta dem vara inlåsta i ladugårdar.

Och behöver jag säga att djurförsök borde kriminaliseras? Grymma djurförsök är något av det vidrigaste som mänskligheten har åstadkommit, och är det skyhöga pris som djuren får betala för vår sjukvård. Djurförsök är sjukvårdens mörka baksida *. Och det förekommer tortyr inom djurförsöksindustrin. Bara i Sverige utsätts miljoner djur för djurförsök. Måtte detta sinnessjuka brott mot djurriket ta slut snart. Är det konstigt att man längtar efter civilisationens kollaps när den håller på med sånt här? Vem kan inte längta efter detta efter att ha funderat över djurförsöksindustrin?

Djurfabrikerna med deras slakt är vår tids stora folkmord. Ett folkmord som ignoreras av nästan alla. Djur får man slakta hur som helst, de har inget värde liksom, verkar det som. Det blir ett himla hallå om det är människor som mördas på löpande band, men djuren, ja deras liv är ju bara till för oss människor, deras liv har inget värde i sig själv.

Det finns en sådan obalans mellan civilisationen och djurriket/naturen att man baxnar. Systematiskt utnyttjas och exploateras de svagaste och mest försvarslösa varelserna för att göda människans välfärd och bekvämlighet. Allt skall tjäna mänskligheten. Vi offrar djuren på mammons altare i ohyggliga brott mot djurriket/naturen. Vi påtar oss därmed en gigantisk skuld gentemot djurriket/naturen.

Det skulle bli ett ramaskri om människor blev tvingade till plågsamma försök för sjukvårdens bästa. Då förstår vi hur grymt det är. Men av någon orsak reagerar vi inte när djur utsätts för plågsamma försök, även om de lider lika mycket som människor. Jag vet varför; djur har inte så stort värde för många människor och politiker.

Man får aldrig tortera varelser, hur upphöjt ändamålet än är. Jag tycker att hela djurförsöksindustrin borde avvecklas, också de försök som inte är grymma, eftersom djuren ofta måste vara i små burar, vilket är tortyr i sig själv.

Vi i väst är dåliga förebilder för tredje världen

Franciskus av Assisi (1182-1226) var något på spåren då han gifte sig med "fru fattigdom". Fattigdom är nämligen (förutom att vara rättvist mot andra) ekologiskt, och de fattiga i världen har små ekologiska fotavtryck. Det är de rika som är det stora problemet. Rikedom är ohyggligt miljöförstörande, inte bara genom att den rike gör stora anspråk på miljön, resursuttag och andras slavarbete, utan även genom att de är dåliga förebilder för tredje världen. De skapar avundsjuka i de fattiga, som idealiserar rikedom, och vill själva bli rika. Därav mycket invandring. Hade vi bara varit fattiga, skulle det inte ha skadat så mycket med massinvandring, men nu vill invandrarna bli lika förtryckande rika som oss själva, därigenom påskyndande miljöförstörelsen och resurslöseriet. Det bästa vi i väst kan göra åt den här situationen, är helt enkelt att abdikera från vår rikedomstron ("kärlek är abdikation", sa mystikern Simone Weil), och dela lika mellan alla, så att det inte finns några rika längre, så att vi blir goda förebilder för tredje världen, som då också lär sig att dela med sig istället för att sträva efter att bli rika (samt lär sig att nöja sig med lite). Och detta sker kanske allra bäst genom att vi delar med oss av våra rikedomar till invandrarna och tredje världen, genom att vi först och främst välkomnar alla flyktingar. Vi har nämligen en stor skuld att betala till de fattiga i världen, som så har fått slava för att göda vår rikedom.

Samtidigt som vi delar lika mellan alla i världen (det skulle kunna genomföras av ett världsparlament som delade ut medborgarlön, basinkomst, till alla i världen) måste vi sluta producera rikedom, för det hjälper ju inte miljön och slaverna om den ekonomiska tillväxten ökar, trots att alla har lika mycket. Då fortsätter ju exploateringen. Den enda lösningen är helt enkelt "nerväxt", att avveckla rikedom, avveckla civilisationen, med början i att lägga ner alla onödiga och skadliga industrier.

Hur Amerika tvingade urinvånarnas barn i internatskolor. Hur kolonialismen har fortsatt.

Det är lärorikt att studera de amerikanska myndigheternas behandling av ursprungsbefolkningens barn, hur de tog dem från sina föräldrar och tvingade dem i internatskola, för att civilisera dem. I detta avslöjar sig skolans väsen, som är kolonialism (hela civilisationens väsen avslöjar sig faktiskt i detta). Urinvånarbarnen i internatskolorna fick inte ens prata sitt eget språk på skolan (de straffades om de gjorde det). Deras kultur och språk skulle utrotas. Deras hår skulle klippas (skolan tog efter militären på många områden, det var militärisk disciplin som gällde), deras traditionella klädedräkt bytas ut. Deras urinvånarnamn skulle bytas ut mot engelska namn. De tvingades att byta sina egna religiösa praktiker mot kristna praktiker. De blev lärda att deras egen kultur var underlägsen den kristna. Lärare hånade och gjorde sig lustiga över deras traditioner, osv. Detta är så vidrigt att man kan spy. Man kan önska sig civilisationens kollaps av mindre.

Särskilt belysande är att det ofta var kristna missionärer som gjorde detta. De kristna, som menade sig vara jordens andliga och moraliska elit, utvalda av Gud! De kristna, som ofta predikade kärleken till Gud och nästan! Det förvånar mig inte att de höll på med kolonialism, för mainstream-kristendomen är så rutten att det luktar långa vägar. Annat kan man väl inte vänta sig av de kristnas förtryckande, sadistiska gud.

Det är en utbredd uppfattning att kolonialismen av Amerikas ursprungsbefolkningar tog slut. Vi är liksom inte kolonialistiska längre bara för att allt vilt i människorna är utplånat, all bördig mark uppodlad, nästan alla urinvånare civiliserade, så det nästan inte längre finns några vilda urinvånare kvar i Amerika. Få gör motstånd längre, få märker något längre, för vi har anpassat oss till kolonialismen så till den grad att vi har blivit blinda för den. Så är det i alla fall i Sverige. Vi har glömt att vi svenskar är vilda ursprungsbefolkningar under ett tunt lager civiliserad fernissa, smetad över oss av skola och regering, och att kolonialismen fortsätter för varje nytt barn som hjärntvättas av skolan att bli civiliserad. Vi har glömt att man inte föds civiliserad, utan vild. Vi tror att vi äger barnen, att vi har rätt att lägga dem under statens makt resten av deras liv.

Katastrofen samlar sig på hög. Bara för att vi har blivit vana vid brotten mot mänskligheten och naturen, betyder det inte att de inte bör betraktas som brott. Lärarna är faktiskt brottslingar. Vem tänker på det? Vi är medbrottslingar om vi går med på det som sker. Vi måste tala ut och göra motstånd mot kolonialismen.

Vad sann bildning är. Humanismens ruttenhet.

Universitetet och humaniora har grundligt misslyckats i att bilda allmänheten. Man är inte sant bildad om kan läsa Horatius och Platon på grundspråket. Man är sant bildad om ens tankar och ens livsstil står i harmoni

med naturen, alltså med verkligheten. De gamla religiösa mystikerna skulle ha kallat det för "hjärtats bildning". "Att bilda sinnet utan att bilda hjärtat är ingen bildning alls." sade Aristoteles.

Den finlandssvenske filosofen Georg Henrik von Wright skriver i en av sina texter att de gamla grekerna såg naturen som sitt ideal, som man ska eftersträva: "Slagordsmässigt kunde man uttrycka den gre-kiska synen på förhållandet mellan natur och människa så här: Naturen bör följas. Vetenskapens uppgift, utöver det rena sanningssökandet, är att hjälpa människan att leva "i enlighet med naturen."

"Motsatsen till tanken, att naturen bör följas, är tanken att människan kunde härska över naturen. Den senare tanken är främmande för gre-kiskt synsätt. Grekernas syn på förhållandet mellan natur och människa är därför oförenligt med en teknologi, kunde man säga."

Enligt de gamla grekerna förhåll det sig som så att om man överträdde naturens gränser genom hybris, då drabbades man av nemesis, guden Nemesis' hämnd. Vår tids "bildade" elit har avlägsnat sig hisnande långt från dessa ideal, för dem är oftast inte naturen idealet, utan civilisationen, människan. Konsten istället för verkligheten. Förkonstlingen istället för det naturliga. Det finns en oerhörd hybris i våra tiders tekniktroende, civilisationstroende humanister. Denna hybris pockar nu på en nemesis, och den verkar komma nu i form av klimatförändringarna och oljetoppen.

T.C.Boyle skriver i sin roman "A friend of the earth" (från år 2000) att den som verkligen vill bry sig om naturen blir människornas fiende. Det ligger något i det, och det säger något om hur långt vi har kommit bort från de gamla grekernas ideal, som jag tror delas av vilda urbefolkningar i allmänhet.

Vår "fina" litteraturhistoria är förvånansvärt fri från ekologiskt tänkande och radikal civilisationskritik. Särskilt innan 70-talet med dess gröna våg. Det finns ett fåtal, men Thoreau är lam, så även Rousseau och Elin Wägner (Tolstoj är ett stort undantag), och hos en av våra mest bildade svenska författare, Vilhelm Ekelund, hittar man föga inspiration för ekologiskt och civilisationskritiskt tänkande (han fungerar idag mer som en elitens statuspryl). Jag tror det är humanismens fel, humanismen har satt ett lock på allt radikalt med sitt människoförhärligande och sin speciesism, med sin tro på civilisation och "bildning", som egentligen inte är någon verklig bildning utan förkonstling.

Koldioxidransonering och David Jonstads bok "Vår beskärda del"

Jag har nyligen läst David Jonstads bok "Vår beskärda del. En lösning på klimatkrisen", som utkom på Ordfront förlag 2009. Jag tycker det är en mycket viktig bok, som särskilt alla politiker borde läsa. Den handlar om "koldioxidransonering", som också kallas "individuella utsläppsrätter". Boken utgår ifrån att vi befinner oss i en mycket allvarlig klimatkrise, och att det därför krävs en gigantisk mobilisering liknande den som Sverige genomförde under andra världskriget, för att radikalt sänka våra utsläpp av koldioxid, boven i dramat. För att detta skall lyckas, krävs en internationellt, globalt genomförd koldioxidransonering, som går ut på att ett utsläppstak (en koldioxidbudget) sätts för hur mycket världen får släppa ut av koldioxid, och sedan fördelas utsläppen mellan länderna, och mellan individerna i varje land, så att varje individ får lika många utsläpps-rationer. Dessa sätts in på ett konto, och var och en får ett särskilt ransoneringskort, som man drar i en avlösare när man köper t.ex. bensin. Man kan också köpa och sälja rationer, så att sådana som lyckas hålla sina utsläpp på låg nivå, och inte behöver så många rationer, belönas för det genom att kunna sälja dem till t.ex. bankerna. Och sådana som har för höga utsläpp, måste betala för det genom att tvingas köpa rationer.

Jag tycker detta är ett jämlikt och rättvist system, som (samtidigt som det bekämpar klimatförändringarna) skulle bidra till att minska klyftorna mellan fattig och rik, mellan i-länder och u-länder.

Jag tror också detta är ett viktigt första steg i att avveckla civilisationen.

Dock, klimatforskaren David Wasdell är en av dem som menar att vi inte har någon koldioxidbudget att tillgå, den är "already massively overspent". Jag tenderar att hålla med. Det är faktiskt så att det krävs att hela den globala civilisationen avstannar för att vi ska klara tvågradersmålet ("The only way that a 2015 agreement can achieve a 2-degree goal is to shut down the whole global economy." sade FN-klimatpolitikern Yvo de Boer), och t.o.m. då kan det vara för sent. Världen var redan 1,5 grader varmare än under förindustriell tid under första hälften av 2016.

Men detta är ingen ursäkt för att låta bli att genomföra en koldioxid-ransonering. En sådan skulle kunna ge oss och andra arter på planeten mera tid. Jag tror klimatkatastrofen kommer, men vi kan skjuta upp den genom koldioxidransonering. Så att vi får mera tid att förbereda oss, så att katastrofen inte kommer som en

chock, så att den inte utlöser kaos, utan att vi möter mänsklighetens och civilisationens slut med stoiskt lugn, i internationell solidaritet, utan krig och våld. Ja kanske vi då hinner upprätta ett världsparlament som kan guida oss den sista tiden, och göra så att katastrofen fördelas mera jämnt över hela planeten? Det finns många skäl för mänsklighetens enande öga mot öga med dess förintelse. Internationell koldioxidransonering skulle spela en stor roll i detta, så att mänskligheten får ett heligt, värdigt slut (jag tänker här på Carolyn Bakers fina bok "Sacred demise")

David Jonstad har också i en radiointervju nyligen uttryckt att han blivit mycket mer pessimistisk än han var i sin bok "Vår beskärda del". Hans senare böcker, såsom "Kollaps. Livet vid civilisationens slut" (Ordfront 2012) och "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (Ordfront 2016) bär vittnesbörd om detta. I dessa är han pessimist när det gäller utsikterna för civilisationens fortbestånd (han trodde tidigare att förnyelsebar energi skulle kunna rädda oss). Han går visserligen inte så långt som Guy McPherson, till att säga att spelet är förlorat för hela mänskligheten, men han förutspår en civilisationens kollaps.

Min ideala ekoby. Och ett möjligt framtidsscenario

Jag svärmar mycket för ekobyar. Jag ska nu försöka skissera hur den ekoby skulle se ut där jag skulle vilja bo *:

Det skulle vara en helt vanlig bondgård långt ute på landet, nära en stor skog, med ett stort boningshus, stor ladugård och en stor åkermark. Boningshuset skulle vara hjärtat i ekoby, där medlemmarna samlades under dagen för att äta och umgås, särskilt vintertid, då boningshuset var den enda uppvärmda platsen i ekoby. Boningshuset uppvärmdes vintertid av vedeldning, men även lite solpaneler på taket hjälpte till.

De flesta i ekoby, som bestod av 60 personer, bodde inte i boningshuset, där bodde enbart femton personer, en storfamilj med farmor och farfar, söner med hustrur, och deras barn (de var de ursprungliga invånarna i ekoby, de som startade det hela). 35 personer, som delvis bestod av små familjer, bodde i tipin, kåtor, jurtor och hyddor på åkarna omkring, varje bostad omgiven av skogsträdgårdar, som odlats på åkrarna. Bara en liten del av åkern odlades ännu som vanligt, med säd. Varje bostad eller klunga av bostäder hade var sitt område att sköta, och odla upp (åkrarna delades upp jämnt mellan de 35 personer som bodde här). Tipina och jurterna hade alla kamin, men det eldades i dem bara när det var för kallt på vinternätter, för att spara på ved (om inte veden räckte till under kalla vinternätter, sov de också i det stora boningshuset tätt intill varann på golvet). Man sov i dessa bostäder på nätterna, även på vintern, för det mesta utan uppvärmning, man hade bara tjocka vintersovsäckar, många lager med täcken och djurpälisar över sig. Allt för att spara på veden, ty motorsågarna hade gått sönder för länge sedan, och nya fanns inte att köpa, p.g.a. Kollapsen, så de fick såga med handsåg som den lokala smeden tillverkade av återvunnet järn, och detta förfarande var tungt. Man ville också minimera sina koldioxid-utsläpp, och även låta skogarna bli gamla urskogar, så att de kunde binda mycket koldioxid ur atmosfären. De få träd man sågade ner, var från skogsområden som man gallrade i, som växte för tätt, och man såg således till att det gick att röra sig i skogen. De träd man sågade ner var ofta ganska unga - man orkade inte såga för tjocka stammar, men de unga träden som växte för tätt räckte mer än väl till att värma upp huvudbyggnaden.

Ladugården hade också renoverats till bostadshus, men man värmdes inte upp det (här bodde tio stycken). Alla fick plats i den stora huvudbyggnaden under kalla vinterdagar, den liknade nästan en herrgård, så stor var den.

Ladugården hade tidigare rymt får om vintern, men man hade släppt fri dem, de strövade nu runt ekoby, mest i skogen, och när vintern kom och de fick ont om mat, matade man dem precis som folk brukar göra med rådjuren - man satte ut mat till dem i en krubba i utkanten av skogen, och de visste vart de skulle söka sig när maten var knapp. De fick lite havre, vete, skal och matrester, torkade äpplen och hö som man slått på sin äng på sommaren. Ja, jag glömde säga att ekoby även odlade hö på den äng där fåren tidigare betat, för att ha hö till fåren på vintern. Höet uppbevarades på ladugårdens vind.

Skogsträdgårdarna bestod både av fruktträd, nötträd (särskilt mycket av dessa), bärbuskar och grönsaker på markytan, odlade med täckodling. De täckte ett så stort område att hela ekoby blev självförsörjande på frukt, nötter, bär och grönsaker. Även havre- och veteåker räckte till så att de inte behövde importera säd. Ekoby slog sin säd för hand med lie, malde den för hand, hela processen från åkern till brödet gjordes själv. Proteinerna kom mest från nötterna i nötträden, men ekoby fiskade även litet i en sjö (tio kilometer) i närheten, för att

säkra att man fick tillräckligt med proteiner. Man fiskade med nät och fiskfällor, i små roddbåtar, för att det ansågs mer skonsamt för fisken, som slapp få en krok i sig.

När någons kläder eller skor var utslitna, jagade man i skogen, för att få tillgång till pälsar och skinn att göra kläder av. Mest jagade man får, men även älg och rådjur. Man gjorde detta bara när kläderna hade så mycket håll i sig, att de inte gick att använda eller lappa, eller skorna inte gick att gå i. Av fårpälsen gjorde man ullgarn, som man stickade kläder av, för hand. Av djurskinnet gjorde man kläder på urfolksvis. Att jaga, sticka, bearbeta djurskinn och såga ved var det huvudsakliga görat på vintern, när man inte behövde sköta odlingarna. Alla ungdomar och vuxna var med och hjälpte till i dessa tre sysslor, så blev det inte för stor arbetsbörda på någon individ (alla hjälpte också till på odlingarna om sommaren). I genomsnitt arbetade man fyra timmar om dagen på sommaren, och två på vintern. Man hade även matlag, och turades om att laga mat.

Om sommaren hade man så litet kläder på kroppen som möjligt, för att spara på kläderna. Var det tillräckligt hett, gick man nakna. Ingen skämdes över detta, det var naturligt för alla. De var alltså naturister hela bunten. De försvarade denna praktik gentemot kritik, med att mindre klädanvändning betydde mindre jakt, alltså mindre lidande för andra varelser.

På hösten var man mycket upptagen med att plocka svamp och bär i sin stora skog, och det var också mycket arbete med att konservera all frukt för vintern. Man lagade mycket sylt och frukt- och bärsaft, och resterna av tillverkningen torkade man och gav till djuren i skogen. Men man torkade också en massa frukter och bär, för vinterns behov, och för djuren i skogen på vintern.

Våren och hösten var det mest arbete i ekobyn. Då arbetade man fem timmar om dagen, med plantering och skörd. De hade rätt stora arealer att bearbeta, för att kunna vara självförsörjande. Invånarna i ekobyn märkte också att fem timmar var gränsen då kroppen började lida av arbetet, så de försökte ha det som övre gräns i hur mycket de arbetade. Gården hade ingen traktor, så allt gjordes för hand. Man vände bara jorden med spade på den lilla plätt som man odlade säd på. Den var inte större än tjugo gånger tjugo meter, alltså fyrahundra kvadratmeter. De experimenterade också med plogar som drogs av fem människor istället för hästar och oxar. De hade ingen häst och ingen oxe, inte ens någon traktor. Det behövdes inte, eftersom man odlade helt och hållet i permakulturens anda, med täckodling, utan att vända jorden. Det var bara sädåker där jorden vändes, för säd är svårt att odla med täckodling. Och sedan var det mesta av åkrarna fyllda med fruktträd, nötträd och bärbuskar. Dessa födoämnen var baskosten i ekobyn, istället för säden (som det var på 1800-talet). Orsaken till detta var att man inte ville ha djur i fångenskap, ville inte förslava någon häst, tvinga den att arbeta för sig, och man ville inte heller vara beroende av högteknologi och fossila bränslen, såsom en traktor skulle innebära. Allt detta gick an om man mest åt fisk, frukter, grönsaker, bär och nötter, istället för bröd. Alltså en slags stenålderskost. Av allt som man åt, var det nog frukt man åt mest av. Torkad frukt på vintern. Medlemmarna i ekobyn hade en filosofi att man ville efterlikna aporna så mycket som möjligt, människan var trots allt en primat. Och eftersom aporna mest åt frukt i djungeln, skulle människan också äta mest frukt. Frukt var också den mat som var enklast att odla. Fruktträd krävde inte mycket arbete med plantering och skörd. Det var bara att gräva en grop, plantera, och plocka frukten efter ett antal år, äta den genast eller laga saft av den eller torka den. Smart va! Boningshusets tak och väggar var fulla av snören med torkad frukt på vintern, eftersom den torkade bäst inomhus i värmen. Plantskolor för bärbuskar, frukt- och nötträd hade blivit bland de vanligaste företagen i världen, p.g.a. den ”skogsträdgårdsväckelse” som drog genom världen. Det var därifrån ekobyn köpte sina fruktträdplantor för sina skogsträdgårdar, men de drev också upp en del plantor själv i sitt växthus (där de också förkultiverade många av sina grönsaksplantor)

Ekobyn hade också utedass (inget inomhusdass, det tidigare dasset inomhus behövdes till annat), där man komposterade avföringen och urinet, och använde det till att gödsla med på odlingarna. Det var den enda gödseln man hade, och på detta sätt blev kretsloppet slutet. När killarna skulle pinka, pinkade de ofta vid fruktträden och bärbuskarna i skogsträdgårdarna, för att tillföra kväve till dom.

Man lagade mat med regnvatten, som samlades från alla taken. Det var också vattnet man drack. Man hade ingen elektricitet förutom från solpanelerna, och det räckte bara till lite uppvärmning av boningshuset och belysning. Man hade inget kranvatten eller duschvatten, eftersom pumparna gått sönder för länge sedan, och man lyckades inte reparera dem eller köpa nya. Man hade en liten å hundra meter från ekobyn, och i den tvättade man kläderna på gammaldags vis, med naturtvål som en annan ekoby hade tillverkat av djurfett och

aska. Alla var med och tvättade kläder, både män och kvinnor. De tvättade inte så noggrant, för att spara på händerna och på tvålen, och också p.g.a. att de var alla vana vid att man luktade lite svett. De flesta kläder var gjorda av djurskinn, men även en del av ull. Man tvättade sig i ån. Man hade ingen bastu, för att spara på veden. På vintern tvättade man sig och sina kläder genom att värma vatten i en stor kittel på en brasa vid bäcken, och sedan blandade man ut tvättvatten i stora baljor, i vilka man tvättade sig och sina kläder.

Ekobyn hade mycket kontakt med andra ekobyar (det var fullt av sådana. Året var nämligen 2064). Det som man behövde, men inte hade, bytte man till sig från andra ekobyar eller köpte med den lokala valutan, som påminde lite om Tysklands "Minuto"-sedlar. I ekobyn använde man inga pengar internt, bara till att köpa varor utifrån, vilket var minimalt, såsom tvål. Staten hade rasat ihop för länge sedan, och städerna stod tomma. Alla hade återvänt till landsbygden för att odla sin egen mat och klara sig själva. De hade hört rykten om att detta var något som skedde överallt i världen. Vår ekoby grundades 2032, och hade alltså en trettioårig historia bakom sig. Därför gav skogsträdgårdarna redan en god skörd, så att de kunde klara sig på dem, ja t.o.m. exportera lite till andra ekobyar som inte hade kommit så långt. Man bytte t.ex. till sig tvål med frukt från en ekoby trettio kilometer bort.

Ibland samlades många ekobyar till konferens. Man pilgrimsvandrade till dessa konferenser, som liknade lite på vår tids festivaler. Där utbyttes erfarenheter, där förälskade sig ungdomen, där lekte barnen tillsammans. Dessa var årets höjdpunkt, och var såpass många och såpass nära att alla kunde vandra eller cykla (vår ekoby hade många cyklar!).

Vår ekoby hade inga datorer, inga mobiltelefoner, inga televisioner. Dessa hade gått sönder för länge sedan, och inga nya fanns att köpa. Den sista fungerande datorn hade de 2060. Internet fanns ännu, men bara några få ekobyar hade fungerande datorer, sådana ekobyar som hade tekniker och datornördar som kunde konsten att reparera datorer. Internet var nu en sällsynthet, och därför allt dyrbarare. De som hade datorer, satt på viktig kunskap som de delade med sig av på konferenserna. På detta sätt tog alla del av internet. Men alla förutsåg en dag då internet skulle vissna, eftersom kunskapen om hur man reparerade datorer blev hela tiden allt knappare. Man förberedde sig på denna dag, och kämpade av all sin kraft för att fixa de sista datorerna i världen som fungerade, vilket var rätt svårt, eftersom datorerna hade blivit så avancerade med tiden. Universiteten hade också lagts ner, så ingen utbildning i datorteknik fanns att tillgå. Men på konferenserna hölls kurser, föreläsningar och workshops i datateknik, ja även i allt möjligt annat. Dessa konferenser var alltså mycket viktiga.

Klimatet hade börjat stabilisera sig nu, sade klimatforskarna, p.g.a. de radikalt minskade utsläppen och de många skogsträdgårdarna och nyplanterade skogarna. Vi hade alltså undvikit domedagen – undergången och mänsklighetens utdöende. Nu återstod en lång era av hållbar utveckling, av global fred och rättvisa, som skulle komma alla till del. Nu återstod urlivet, återgången till urtiden, mer och mer. Det var det ingen som fruktade längre, p.g.a. de goda erfarenheterna som ekobyrårelsen gjort.

Vad var då orsaken till att städerna lämnades och alla flyttade till landsbygden? Jo, år 2030 fick inte Sverige importera mer olja från världsmarknaden. Den globala exportoljan räckte inte till, vi var inte konkurrenskraftiga nog. Detta gjorde att det svenska samhället kollapsade, och staten upplöstes ungefär som den sovjetiska staten upplöstes 1990. Världsparlamentet, som bildades 2025, som ett reformerat FN, tog över, men det verkade enbart för den globala miljön, och lade sig inte i vad enskilda människor gjorde när det inte gällde miljön (samt fredsbevarande och fattigdomsbekämpning), den bevakade miljön och ställde miljö-brottslingar inför rätta p.g.a. nya globala lagar om naturens rättigheter. Under 34 års tid byggdes det upp en gigantisk ekobyrårelse globalt, som slog världen med häpnad, ja något som liknade lite på hur människor återvände till odlingen efter Sovjets kollaps. Den förnyelsebara energitekniken tog helt över, och hela världen gick över till den från den fossila energin, också för att slippa ytterligare klimatförändringar. Vi var helt enkelt tvungna till detta. Men för att kunna gå över till förnyelsebart, var vi tvungna att återgå till landsbygden och bygga ekobyar alle man. Något annat hade inte gått.

Detta kapitel skrev jag mycket senare än resten av boken, så mina tankar har utvecklats lite sedan dess, särskilt i förhållande till jakt och hur vi ska låta djuren rewilda sig. Jag tar i detta kapitel inte helt avstånd från jakt (även innan ekosystemet har återhämtat sig), och mina tankar om det är här att vi bör få lov att jaga för att få skinn till våra kläder och tipin, men i tropikerna behöver vi inte detta, så där kan vi bara köra med skogsträdgårdsodling. Vi bör bara jaga om det är absolut nödvändigt, och detta är också en av orsakerna till att jag i min stora "idé" förordar en emigration till de varma länderna, för där behöver vi inte jaga i samma utsträckning som i Nord, och kan därför orsaka mindre lidande för djuren. Detta, att jaga minimalt, anser jag vara så viktigt, att jag skulle välja att avstå från att föda barn i stor utsträckning, för att behöva jaga minimalt. Är vi färre behöver vi jaga mindre, och kan också lättare emigrera till varma länder, där vi behöver jaga mindre än i Nord. Så svårt är

Hur vi skulle kunna hjälpa våra husdjur och vår boskap att förvilda sig. Ett möjligt framtidsscenario när det gäller detta.

Jag är för "rewilding", för återförvildning, av såväl människor som djur (som ni nog har märkt här i boken), i anarkoprimitivisternas anda. För människornas förvildning har jag en ganska detaljerad idé, däremot inte för våra husdjur och vår boskap. Här kommer några idéer, först för boskapen, sedan för våra hundar och katter:

Jag tar korna som exempel bland våra boskapsdjur: Man skulle kunna börja med att låta korna få gå ute i hagen hela vintern, om dom klarar det, medan man sätter ut hö och foder till dom. Dom klarar ju kyla bättre när dom får röra på sig istället för att stå i båset i ladugården, som fallet är i många ladugårdar, även om det lär vara varmare i ladugårdarna än ute. Om temperaturen faller till - 30 kan man ju ta in dom för en tid. Men vintrarna framöver lär bli allt varmare.

När korna har klarat detta i säg 5 år, börjar man sakta utöka arealen dom får röra sig i, till att omfatta delar av skogen intill bondgården, om det finns en sådan. Om det inte finns, bör man se till att det uppstår en sådan, genom att plantera skog och skogsträdgårdar. Man sätter sedan ut mat till dom inne i skogen på vintern, på ett fast ställe som man sedan använder så länge korna är i fångenskap, ja även efter det, detta för att de ska vänja sig vid att få sin mat där, och veta var dom ska få mat om dom inte klarar sig på vad skog och äng erbjuder om vintern. Dom får sedan en allt större del av skogen, som låt oss säga är 20 km² stor. Till slut har de hela skogen, efter ännu några decennier. Nu har de också fått lära sig hur de äter av skog och äng även på vintern. Och människan har nu slutat mjölka dom, man sätter bara ut mat till dom på vintern i skogen på det fasta stället. Däremot har korna ännu (det har de haft hela tiden) fri tillgång till ladugården, där det även finns hö och foder. Efterhand sätter man ut allt mindre foder, eftersom de inte mjölkar, och behöver äta mindre, men också eftersom de blir allt skickligare på att hitta mat i skogen. Denna fas räcker längst, så länge att man ger korna en chans att först vänja sig vid livet i den stora skogen, med allt det har att erbjuda. Korna får också gå med tjurarna nu, och de får para sig fritt. Blir de för många, slaktar man de äldsta. Den här fasen kan sträcka sig över 20-30 år, och flera nya generationer kor får vänja sig vid detta liv från födseln.

Nä man sett att korna klarar detta liv, kan man ta det avgörande steget; att ta bort inhägnaden från skogen och låta korna gå helt fritt. Men man fortsätter ännu i mycket långt tid att sätta ut hö och lite foder, på det fasta stället. Risker är nu att andra djur, som rådjur och hjortar, stjäla kornas mat, men korna rör sig fortfarande under många decennier, nästa enbart i de marker som de varit fångna i, och då särskilt runt matningsstället. Så jag räknar med att de får merparten av höet och fodret som sätts ut. Till slut märker man att foder inte längre behövs, och sätter bara ut hö.

I 50-100 år sätter man ut hö till de förvildade korna på vintern. Om man tycker de blir för många, och blir en börda, jagar man kor och slaktar dom, för att hålla balansen. Efter hand kommer de inte längre för att äta till ladugården, och detta är ett tecken som man går efter för att veta när tiden är inne då de klarar matförsörjningen själv. De äter dock för all framtid fallfrukt från skogsträdgårdarna, som dom lärt sig tycka om. Detta förhindras inte, man sätter t.o.m. ut en del frukt till korna, man har så mycket frukt efter hand. Men helt avstår man från att mata korna vintertid först när det är dags att sakta emigrera söderut, lett av den koll på befolkningens mängden som de som fortfarande har fungerande datorer, har (ett fåtal datornördar i världsparlamentet samlar dessa uppgifter). När befolkningens mängden globalt har minskat tillräckligt, kan vi emigrera till de varma länderna, där förhållandena om vintern är avsevärt mycket lättare, och som också är allas ursprung.

Hundarna och katterna har fått förvilda sig på sina helt egna sätt. De har hängt med människorna i de olika ekobyarna sedan stadscivilisationen kollapsade. De får gå fria i dessa ekobyar, och maten man ger dem håller dem i knutarna. De är så insocialiserade med människorna att konservationsbiologerna tror att de kommer att hänga med människorna under oöverskådlig framtid, inte minst hundarna. Det gör dock inget, maten räcker till dem, eftersom människorna hela tiden frivilligt blir färre. Blir dom för många, avlivas de äldsta (de får nämligen fritt para sig, kastrering förbjöds av världsparlamentet redan 2035). Dom avlivas på det minst smärtsamma sättet.

Om det finns boskapsdjur som helt enkelt inte klarar vintrarna i nord utan människan, tas dom med när man sakta emigrerar till Syd, och får förvilda sig i det klimat dom passar bäst i. Man ser dock till att dom inte är för många, så att dom inte överbelastar områdena som dom emigrerar till.

Appendix

A. Vad är peak oil, oljetoppen?

”The problem is with those “reserves”. Today’s reserves are just not the same as those earlier reserves. All the good cheap stuff has already been sucked up. We are now left with dregs at the bottom of the barrel. All today’s new oil is harder to find, depletes a whole lot faster, and costs many times as much to produce. None of the cheap stuff is left except in a few old super giant fields that are undergoing infill drilling like there is no tomorrow.” (Ron Patterson)

Jag har skrivit flera gånger här i boken om peak oil, oljetoppen, men har aldrig försökt förklara det i några få meningar. Nu ska jag göra ett försök att sammanfatta det:

Peak oil, eller oljeproduktionstoppen, betyder att man har nått taket på hur mycket man kan utvinna av olja (petroleum) från världens oljekällor. När man nått peak oil, kan inte produktionen pressas upp ytterligare, utan när en plåtå, där utvinningen är konstant, för att efter en tid börja sjunka, för att aldrig mera nå samma nivåer som under oljetoppen.

Den som först lanserade oljetoppsteorin (begreppet Peak Oil uppfanns dock först 2001) hette M. King Hubbert (1903-1989) och var oljegeolog i USA. Han lade märke till att enskilda oljekällor följde ett mönster av att utvinningen snabbt ökade, för att sedan sakta av, och avstanna på en plåtå, för att sedan sjunka, så att det hela liknade formen av en klocka på ett diagram. Han förutspådde 1956 USA:s nationella oljetopp, och fick rätt, den inträffade i början av 1970-talet. Han förutspådde att den globala oljetoppen skulle nås kring år 2000, och hade nästan rätt - enligt den internationella energimyndigheten IEA inträffade toppen för den konventionella oljan 2006 (med okonventionell olja, såsom oljesand och oljeskiffer, inberäknat, stiger fortfarande oljeproduktionen).

Vad Hubbert inte räknade med i sina prognoser var att vi skulle hitta på att utvinna olja från ”fracking” (hydraulisk spräckning, kallas också för skifferolja *) och oljesand. Dessa två är de vi har att skylla på för att den sammantagna oljeproduktionen fortfarande stiger betydligt (och att vi numera har ett överskott av olja). Men det är frågan om extremt dyr olja att utvinna, så ”for all practical purposes” har vi nått peak oil, de lägst hängande frukterna har plockats. Oljesandsutvinningen i Kanada är världens största industriprojekt, och täcker ett område på 500 km². Det säger något om hur desperat oljeutvinningen har blivit, att den satsar så enormt mycket på så dyr oljeutvinning (som snarare liknar gruvsdrift än vanlig oljeutvinning), som även är extremt smutsig och miljöförstörande. Kunde de inte istället öka produktionen betydligt i Mellanöstern, där det mesta av den kvarvarande oljan är? Nej, de går inte för de pumpar redan maximalt där borta.

Det första tydliga tecknet på att vi har nått peak oil, var finanskraschen 2008, som i mycket berodde på de skyhöga oljepriserna, som var sexdubbla i relation till vad priserna var strax i början av millenniet. Efter det har priset antingen varit för lågt för oljeproducenterna eller för högt för oljekonsumenterna, vilket var just det forskarna tänkte att skulle hända när vi nådde peak oil.

Det har skrivits en hel del på internet om peak oil, och även getts ut en hel del böcker i ämnet, särskilt på engelska. Bonniers gav ut i år en peak oil-bok skriven av Therese Uddenfeldt, som hette ”Gratislunchen. Eller varför det är så svårt att förstå att allt har ett slut”. (Bonniers 2016). Peak oil-teorin är alltså inte död, och har nått mainstream-uppmärksamhet i Sverige med Uddenfeldts bok.

Oljeindustrin har i och med fracking och oljesanden lyckats med att skjuta upp oljekollapsen, skjuta upp tiden för peak oil, men vissa forskare menar att detta gör bara att nedstigningen på andra sidan av peak oil bara kommer att bli brantare. Jag delar deras åsikt, och jag tror att vi kommer att få se en kollaps i samhället när vi har passerat peak oil och oljeproduktionen börjar sjunka. Jag hoppas bara att det inte finns så mycket olja att utvinna som oljeindustrin tror, så att vi inte hinner skada klimatet så mycket som vi skulle vilja (med våra utsläpp), innan oljekollapsen kommer. Jag hatar oljeindustrin av hela hjärtat, och skulle gärna vilja sabotera den om jag kunde och vågade.

Fracking går ut på att man borrar åtta kilometer långa horisontella borrhål, och spräcker berggrunden med en blandning av vatten (50-60 millioner liter per brunn), sand (ett tjugotal millioner kg per brunn) och en massa giftiga kemikalier, så att man kan pumpa upp oljan som ligger i porerna i den rätt så kompakta berggrunden. Väldigt dyrt och resurskrävande.

B. Klimatet och "tvågradersmålet"

Som ni kanske vet, finns det inom klimatpolitiken en allmän konsensus om att vi bör begränsa våra utsläpp så att den globala uppvärmningen inte överstiger två grader varmare än förindustriell tid, det s.k. "tvågradersmålet", där tanken är att om vi begränsar uppvärmningen till två grader, undviker vi katastrofala klimatförändringar. Detta är också IPCC:s (FN:s klimatpanels) klimatpolitik. Det som dock ofta glöms bort i politiken, är att tvågradersmålet är ett politiskt mål, inte ett vetenskapligt mål. För vetenskapen har det ända sedan 1990 stått klart att det är en grad som är det verkliga målet, inte två. Detta erkändes även av FN 1990. T.ex. världens mest respekterade klimatforskare James Hansen har förespråkat engradsmålet. Som bekant för många har vi redan passerat engradsmålet, då världen under första hälften av 2016 var 1,5 grader varmare än förindustriell tid. Och det blir bara mer och mer tydligt att tvågradersmålet är utopiskt. Det finns de, såsom FN-klimatpolitikern Yvo de Boer, som anser att vi enbart kan klara tvågradersmålet genom att stänga ner hela den globala ekonomin (detta sa han 2015). Jag anser dock att det länge varit för sent att kunna klara tvågradersmålet, skulle den globala ekonomin stängas ner helt och hållet idag, skulle klimatförändringarna likförbannat rulla på med flera graders uppvärmning, mycket p.g.a. alla de självförstärkande återkopplingsmekanismerna som vi satt igång, såsom metangasutsläppen i Arktis.

Det skulle räcka med fem, sex graders snabb uppvärmning för att mänskligheten skulle dö ut. Växterna skulle inte klara av det. Fem grader är skillnaden mellan senaste istids medeltemperatur och medeltemperaturen idag.

"Some scientists are indicating we should make plans to adapt to a 4C world. While prudent, one wonders what portion of the living population now could adapt to such a world, and my view is that it's just a few thousand people [seeking refuge] in the Arctic or Antarctica."

(Ira Leifer, atmospheric and marine scientist, at University of California, Santa Barbara)

C

Ordensregeln i "Den Heliga Naturens Orden"

Sommaren 2005, medan jag ännu studerade teologi vid Åbo Akademi, grundade jag en munkorden för mig själv, "Den Heliga Naturens Orden". Under årens lopp har jag behövt uppgradera ordensregeln, och jag gör det nu igen:

Den Heliga Naturens Orden

Stiftad: Sommaren 2005 i en av skogarna i Kråkkärret, Åbo, då Lars Larsen gifte sig med ett träd, tallen Shekina.

Syfte: Vårt syfte är att arbeta för helandet av Moder Jord. "En ekologiskt hållbar mänsklighet" är vårt motto.

Huvudprincip: Troheten mot Moder Jord. Moder Jord är vår gud och vårt enda fosterland som vi ger allt för. Vi erkänner inte något land som vårt fosterland. Vi är radikalpacifistiska anarkoprimitivister. Vi vill helt enkelt underminera staten och civilisationen på fredligt vis, med civil olydnad och passivt motstånd. Vi ser oss inbegripna i ett osynligt krig, där civilisationen krigar mot naturen, och vi väljer att stå på naturen sida i kriget.

Medlemmar: Det här är ingen "sekt", vi har inga egentliga medlemmar. Orden är ett lekfullt, poetiskt ramverk kring Lars Larsens arbete. Men inofficiellt, på lek, har vi tre medlemmar: Lars Larsen, Titti Spaltro och Skogs-David. Alla djur är självskrivna medlemmar i vår orden, ty de lever alla i den av vår orden avkrävda fattigdomen och troheten till Moder Jord.

Kloster: Naturen är vårt enda kloster. Vi bor i skogarna. I små kojor, hyddor, grottor, kåtor och tält. Naturen är vår borg, vår sista fristad, och vi kämpar för att de sista skogarna och vildmarkerna skall bevaras intakta och vilda. Vi gör detta bättre när vi bor med naturen.

Abbotar/Abbedissor: Våra ledare är de icke-mänskliga djuren, de vilda och de tama, myggan och spindeln såväl som räven och björnen. Djuren har en tendens att leva i harmoni med Moder Jord som vi uppskattar högt. Det är på tiden att djuren lyssnas till i politiken, att de får sin röst hörd. Alltför länge har vi rusat på som om djuren inte fanns. Alla djur vill ha det vilda, fria livet i skogarna, som dom är skapade för, och vill nog också att civilisationen läggs ner. Vi lyssnar på dessa böner med våra mystiska, inre öron.

Människoförebilder: Franciskus av Assisi är vårt största mänskliga exempel. Vår orden gillar hans Franciscanerorden, sådan som den var i begynnelsen, på Franciscus tid, fast utan den katolska fundamentalismen som präglade honom. Andra mytiska och icke-mytiska förebilder är Jesus, Robin Hood, Tarzan, Mowgli, Jean Jacques Rousseau, Henry David Thoreau och Andris Fågelviskare Hansen.

Ordensregler: Vi avger de tre traditionella klosterlöftena: Fattigdom, kyskhet och lydnad.

1) Fattigdom: Vi tar efter Franciskus fattigdomsideal. Eftersom vi försöker leva i små hyddor, grottor och tält i skogarna kan vi inte äga mer än vi kan bära med oss. Vi vill ha lösa band till civilisationen. Vi lönearbetar heller inte, för vi ser vanliga pengar som något ont, och vi vill inte att detta onda ska sprida sig. Att betala för någon tjänst är ofta att göra anspråk på att någon ska slava för oss, och vi vill befria alla till ett självförsörjande och ekologiskt hållbart liv. Vi motsätter oss det moderna löneslaveriet. Vi arbetar istället idéellt, utan lön. I alla fall till största delen. Om vi skulle få en större summa pengar, tillhör dessa de hemlösa och tiggarna i våra storstäder, samt organisationer som Greenpeace eller omställnings- rörelsen.

2) Kyskhet: Vi säljer inte vårt fria liv i skogen mot att få en kvinna/man. Vi är trogen naturen och skogsboendet även om vi skulle finna oss en make. Vi förbjuder inte detta, men om vi skulle finna någon att leva tillsammans med, får det bli under särbo- förhållanden, om inte mannen/kvinnan flyttar ut i skogen också. Vi vägrar alstra barn, p.g.a. överbefolkningsproblemet (de flesta i vår civilisation borde avstå från att skaffa barn).

3) Lydnad: Vi lyder våra abbotar och abbedissor, djuren, och ingen annan. Vi tar emot deras tysta befallningar längs den inre, mystiska vägen. Vi vet av att se en orangutang i ögonen, vad den vill. Den vill frihet för alla, civilisationens avveckling, åkrarnas återvändo till att bli skogar, det radikala krympandet av antalet människor och det vilda livets comeback.

Sakrament: Vi har bara ett sakrament. Det är att gå barfota, så ofta vi kan, från att frosten har tinat på våren till frosten kommer på hösten, ja även på vintern när det inte är för kallt. Barfotagåendet är vårt heliga umgänge med vår gud, Moder Jord. Det ger oss kontakt med jorden, kontakt med vår gud. Det jordar oss i vår gud. Barfotagåendet är vår viktigaste länk tillbaka till vårt djuriska förflutna, då vi gick nakna i djungeln. Som naturister, klär vi oss så lite vi kan och så lite vi får lov att klä oss i vår civilisation, och förebådar en utopisk framtid då vi inte behöver skämmas för vår nakenhet.

Ordensregeln uppdaterad 28.11.2017

Det Anarkistiska Biblioteket

Lars Larsen
Åter till det vilda
En uppgörelse med civilisationen
30.9.2016

sv.theanarchistlibrary.org